

Giới thiệu Giáo Chủ Thật Khó Theo Dõi

Editor: Tống Tuyết Tinh.

Thể loại: cổ đại, trojnh sinh, ngôn tình...

Nội dung câu chuyện kể về việc vị giáo chủ chỉ lo luyện tập võ công mà không chú ý tới việc lập gia thất khiến cho các hộ pháp lo lắng liền bàn nhau tìm tới chủ nhân của Hồng Môn Loan nhờ người se duyên giúp.

Nguyễn Mặc là đệ tử của chủ nhân Hồng Môn Loan lại bị chính sư phụ của mình đưa vào tròng mộng để giúp vị giáo chủ se duyên. Liệu mọi chuyện sẽ diễn ra như thế nào?

Trích đoạn nhỏ:

Nguyễn Mặc: “Trại chủ, ngài đừng chạy, chờ ta một chút!”

Đan Dật Trần: “Phiền toái.”

Nguyễn Mặc: “Tướng quân, đừng ngủ nữa, mau tỉnh lại!”

Đan Dật Trần: “Thật ồn ào.”

Nguyễn Mặc: “Vương gia, ngài đừng hôn, nô tỳ không cần.”

Đan Dật Trần: “Ngoan, nghe lời.”

Nguyễn Mặc: “Sát thủ, chàng đừng chết, ta tới cứu chàng.”

Đan Dật Trần: “Nhiều chuyện.”

Nguyễn Mặc: “Hoàng thượng, Người đừng khóc, nô tỳ sẽ không chết.”

Đan Dật Trần: “Nói dối.”

Tỉnh lại sau tám tràng mộng.

Nguyễn Mặc: “Giáo chủ đại nhân ..... còn nhớ rõ chuyện trong mộng sao?”

Đan Dật Trần: “Nhớ rõ.”

Nguyễn Mặc: “Ngài nhớ rõ cái gì?”

Đan Dật Trần: “Yêu nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ Thật Khó Theo Dõi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Mở đầu

Nguyễn Mặc suy ngẫm, chính mình nhất định là vận xui đỏ mầu tám đời nên mới có thể gặp phải loại chuyện nát bét này.

“A Mặc con cuối cùng cũng tỉnh, vì sư còn tưởng rằng con bị đập hỏng đầu đầu.” Một giọng nữ nhu mì từ phía sau nàng chậm rãi vang lên, mặc dù hiện giờ đang hăm sâu trong khốn cảnh, không thoát thân được cũng không thay đổi ngữ điệu lười biếng hoặc nhân. Người nói chuyện chính là sư phụ của Nguyễn Mặc, cũng là môn chủ đại nhân nổi danh lừng lẫy của Hồng Môn Loan.

Hồng Môn Loan là nơi như thế nào?

Nơi đó là Cục nhân duyên không người không hiểu trên giang hồ, tên như ý nghĩa, là tông môn chuyên môn phụ trách thúc đẩy nhân duyên cho những người hữu tình, tục xưng: làm mai mối.

Bất quá, năng lực của Hồng Loan môn không chỉ giới hạn trong chuyện này. Tục truyền môn chủ đại nhân mỹ điểm vô song, thủ đoạn lợi hại, từng thu phục không ít trái tim của nam tử phong lưu, cũng từng cam đoan rằng: chỉ cần là người muốn tìm nhân duyên, vô luận xấu đẹp, nàng đều có biện pháp làm người đến vừa lòng quay về. Kết quả là, vị môn chủ nổi danh bên ngoài này đã bị mấy vị hộ pháp của Ma giáo bí mật trói vào hang ổ của Ma giáo ném ở nơi tối đến sờ tay không thấy ngón này chờ xử lí.

Mà Nguyễn Mặc- tiểu đệ tử ở tầng chót nhất lẫn lộn mấy năm, mới rốt cuộc thăng lên làm đồ đệ thủ tịch của môn chủ ..... Một bà mai nhỏ, hôm nay là lần đầu tiên diện kiến bản tôn của môn chủ, trùng hợp đụng phải lúc môn chủ bị trói. .... Sau đó, nàng cũng bị vị hộ pháp hung thần ác sát đó tiện tay mang theo.

Cho nên, sự thật chứng minh, nói chuyện không thể bốc phét quá mức, bằng không sớm muộn gì sẽ gặp tai ương.

“Sư phụ...” Sau lần thứ tám thử cỡi dây thừng trên người mình thất bại, Nguyễn Mặc rốt cuộc nhịn không được quay đầu, đối với ... cái gáy của sư phụ đang bị trói cùng nàng, yếu ớt hỏi một câu: “Ngài đã nghĩ ra phải chạy trốn như thế nào chưa?”

“Sách, tiểu cô nương chính là tiểu cô nương, quá non.” Nguyễn Mặc nghe thấy lời nói tràn đầy kinh nghiệm này ánh mắt liền sáng lên, ngọn lửa hy vọng cũng bắt đầu nhen nhóm lên. Nhưng mà, câu nói tiếp theo của sư phụ liền như một chậu nước lạnh, nháy mắt đem ngọn lửa nho nhỏ tưới tắt. “Con nhìn chúng ta đều bị trói thành thế này, còn trốn như thế nào?”

Nguyễn Mặc về mặt đưa đám: “Ngài... Ngài không phải thủ đoạn lợi hại lắm sao?”

“Đó là thủ đoạn ngư nam của ta lợi hại, còn võ công... thế thì phải nói cách khác.”

..... Nàng như thế nào lại bái một vị sư phụ không đáng tin như thế này?

“Chúng ta có thể chết ở nơi này hay không a?” Nàng vừa mới lên làm đệ tử thủ tịch, nhiệm vụ còn chưa từng tiếp nhận cái nào, nàng còn chưa muốn chết a.....

“Điều này thì con không cần phải lo lắng.” Ngữ điệu của môn chủ vẫn nhàn nhã, tự tại như cũ, hoàn toàn không có chút xúu sột ruột nào. “Yên tĩnh chờ xem, bọn họ trói ta đến đây tất có việc cần nhờ, chắc chắn sẽ không bỏ mặc chúng ta đói chết ở nơi này.”

..... Cho nên, hiện tại nàng còn chỉ có thể dựa vào vị sư phụ liên lụy đến nàng này, mới có thể sống được? Ài, thật là thiên ý trên người, tạo hoá trên người a. Khi nàng đang thờ ơ ngẩn ngơ trong lòng, trên đỉnh đầu bỗng vang lên tiếng “loảng xoảng” rung trời.

“Hình như là tỉnh ..... thừa dịp giáo chủ không ở, nhanh kéo lên hỏi chuyện đi.”

“Àn, đem dây xích ném xuống.”

“Các người làm đi, ta ra ngoài tiền sảnh canh chừng.”

Vài đạo giọng nam tục tăng hoặc cao hoặc thấp từ bên trên truyền xuống, khoảng cách có chút xa, nghe không rõ ràng lắm. Nguyễn Mặc có chút sợ hãi, đánh sát vào trên lưng sư phụ, thân mình cứng đờ, một cử động nhỏ cũng không dám. Không ngờ đầu lại đột nhiên đau điếng, như là bị vật cứng đập thật mạnh vào. Là thứ gì? Nàng nghiêng đầu nhìn về phía dùng ở bên cạnh vòng sáng, đó là sợi xích sắt thô bằng cánh tay, không rõ đây là muốn làm gì.

“Này, đem đầu móc của xích sắt gài vào nút thắt của dây thừng.”

Uy... Là đang gọi nàng sao?

Sư phụ ở phía sau không buồn phản ứng, vui vẻ thoải mái chờ nàng động thủ, Nguyễn Mặc đành phải nỗ lực xê dịch móng, duỗi ra một tay từ chỗ bị trói, hao hết sức chín trâu hai hổ mới với tới xích sắt, dùng lực ấn xuống nút buộc to dùng sau lưng hai người. Móc sắt “bang” một tiếng, bắn ngược trở về, tay phải nàng cảm có chút bủn rủn. Nàng còn chưa kịp thở ra, cả người đột nhiên nhẹ bẫng, bay lên trời, đầu không chịu khống chế mà chúc xuống dưới. “A....”

Đã phát sinh chuyện gì?

Hình ảnh trước mắt toàn bộ quay cuồng, máu chảy ngược hết lên đỉnh đầu. Nguyễn Mặc vừa mới kinh hô một tiếng liền cảm giác được chính mình hình như đang bay lên.

“Hoảng cái gì, người ta là đang cứu chúng ta ra ngoài.” Sư phụ bị kéo ngược vẫn bình tĩnh như lúc ban đầu.

“Nga.”

Sau đó sư đồ hai người liền giống như hai con cá khô uể oải bị lật bụng, được người lôi ra khỏi địa huyệt.

“Nhanh nhanh lên, theo chúng ta đi.”

Nhưng mà, do bị trói ngồi thật lâu, nàng tê chân đến mức không còn cảm giác, bị đá hai cái vào lưng còn ăn vạ trên mặt đất không động đậy được, cuối cùng bị người ta thô lỗ kéo cổ áo sau, xem như con gà mà xách lên. Chờ sau khi Nguyễn Mặc đứng vững, thấy rõ chung quang toàn là cảnh tượng hoang thạch cùng dung nham đáng trào, nàng thiếu chút nữa lại chân mềm ngã xuống đất, vội cúi đầu, một đường đều nhìn chằm chằm vào đôi giày của

sư phụ ở phía trước, sau đó cùng nhóm hộ pháp đi vào một chỗ bình thường hơn chút.

Cửa khắc cao lớn, tinh xảo; thảm nhung dày nặng, mềm mại; cùng với bài trí đẹp đẽ, quý giá tùy ý có thể thấy được; so với Hoa Diễm các cửa sư phụ còn tráng lệ, huy hoàng hơn. Lúc này, bọn họ không đem hai thầy trò ném xuống đất nữa mà chuyển ra hai chiếc ghế, mời các nàng ngồi ở giữa thính đường.

*****

Đội trong chốc lát, rốt cuộc có một tráng hán mặt sẹo thân hình cao lớn mặc giáp đồng đi tới, hấn nện những bước chân nặng nề, ngồi trên chủ vị, ánh mắt qua lại giữa hai người một phen, cuối cùng ngừng lại trên người nữ nhân kiều nhu, mỹ diệu.

“Ngươi chính là môn chủ Hồng Loan môn?”

Sư phụ hơi nhắc mắt đẹp, như có như không mà nhìn hấn, thanh âm nhu mì: “Đúng thế.”

Ma giáo là nơi tụ tập một đám cuồng đồ nhiệt huyết, suốt ngày kêu đánh kêu giết, hiếm khi ngồi xuống cùng người nói giao dịch, đặc biệt đối phương còn là... nữ nhân. Bắc hộ pháp ngay thẳng ngay lập tức bị nàng nhìn đến trong lòng rung động, ho nhẹ hai tiếng: “Lần này mời Hồng Loan môn chủ đến là muốn nhờ môn chủ giúp đỡ.”

“Ân?” Âm cuối nâng cao, miệng người đến cực điểm.

Bắc hộ pháp lại tiếp tục dừng lại, mắt hồ chột liếc, trừng mắt nhìn Đông hộ pháp cùng Tây hộ pháp đang ần ần cười ở bên cạnh một vòng, mới tiếp tục nói: “Giáo chủ đại nhân bởi vì bề ngoài xấu xí, từ trước đến nay tính tình nhạt nhẽo, không gần gũi sắc lại... cấm dục nhiều năm, làm cho chúng ta lo lắng vô cùng.”

Lời này thật sự không phải bôi nhọ hay là bắt kính, người vào Ma giáo đều biết, thậm chí trên giang hồ cũng sớm có lời đồn.

“Nghe nói Hồng Loan môn giỏi kết nhân duyên, chúng ta muốn thỉnh môn chủ vì Giáo chủ đại nhân tìm một mối hôn sự.”

Nguyễn Mặc nghe xong, suýt nữa kinh ngạc đến rớt cằm...

Mối... mối hôn sự?

Nàng thật sự nhìn không ra giáo đồ Ma giáo đối với giáo chủ của bọn họ... Ngạc, thể xác và tinh thần khỏe mạnh, thật là quan tâm a.

“Như vậy a.” Sư phụ nhướn mày. “Vậy giáo chủ của các ngươi đâu?”

“Giáo chủ hấn không biết việc này.” Nếu dám để hấn biết được bọn họ tự chủ trương xử lý loại sự tình này... Có còn muốn mạng nhỏ hay không? Tuy nói hôm nay mạo hiểm hành động, suy cho cùng cũng là vì cố gắng giữ lấy mạng nhỏ của bọn họ thôi...

Là bởi vì giáo chủ thật sự vô cùng kỳ ba, đối việc nam nữ chẳng chút hứng thú, một lòng nghiên cứu công pháp tuyệt học, cơ hồ đạt đến cảnh giới ngày đêm lẫn lộn. Mà một khi giáo chủ kết thúc tu luyện sẽ thừa ra rất nhiều thời gian để quản thúc bọn họ điên cuồng tu luyện không biết giờ giấc.

Thủ pháp quản thúc trong đó, hấn không muốn nói nhiều, phàm là người đã lĩnh giáo qua, tuyệt không muốn ném lại lần thứ hai... Vì tránh cho điều này phát sinh lần nữa, hấn cùng ba vị hộ pháp khác liên mưu đồ bí mật, vì giáo chủ tìm chút việc vui giết thời gian. Tỷ như, nữ nhân.

Nhưng mà Giáo chủ đại nhân thật sự là không thông suốt, bọn họ cũng không rõ yêu thích của giáo chủ lắm, không có can đảm mạnh mẽ nhét cô nương cho hấn, liền cứ như vậy, mới nghĩ tìm đến môn chủ Hồng Loan môn hỗ trợ.

Còn vì sao phải tới lại...

Nếu muốn hành sự bí mật, đương nhiên là phải điệu thấp.

“Không thấy người, xin thứ cho ta khó có thể hoàn thành.” Nàng cũng là người có nguyên tắc làm việc, muốn người ta cùng người kết lương duyên, lại liền bộ dáng đều không thấy, chẳng phải là đối người ta không tôn trọng?

Bắc hộ pháp cũng biết việc này có chút làm khó người khác, cho nên đã sớm nghĩ tới đối sách khác. “Kia, không biết môn chủ có cách nào, có thể làm Giáo chủ đại nhân thể hội một chút... việc nam nữ?”

Phốc...

Nguyễn Mặc cảm giác nhận tri của chính mình lại lần nữa đã chịu đả kích to lớn.

Sư phụ tỏ vẻ hiểu rõ: “Ân, các ngươi là muốn ta cung cấp bí dược hành phòng cho giáo chủ của các ngươi.”

“Hành phòng?” Bắc hộ pháp đổi loại từ chính thức này có chút ngốc.

Đông hộ pháp thăm than một hơi, ôm cánh tay tiến lên giải thích nói: “Môn chủ hiểu lầm, chúng ta chỉ muốn nói là... làm giáo chủ có thể ở trong chuyện

tình ái có điều thể hội.”

Lúc này Nguyễn Mặc rót cuộc mình bạch. Là bởi vì giáo chủ của bọn họ đối việc cảm tình quá mức chất phác, thế cho nên mấy hộ pháp này muốn mở khiếu cho hắn.

“Này...” Sur phụ có chút khó xử, chỉ ném ngon ngọt lại không cần phụ trách, biện pháp này thật đúng là không dễ tìm. “Nếu ta nói là không có biện pháp thì sao?”

Đông hộ pháp lại không dễ lừa như Bắc hộ pháp, làm lơ mị nhãn của nàng, cươi lạnh nói: “Nếu vậy liền ở chỗ này chờ chết đi.”

“.....” Sur phụ thần sắc chưa biến, sau khi trầm tư một lúc lâu, trong lòng đã có kết quả rồi. “Biện pháp, là có.”

Cám ơn trời đất, Nguyễn Mặc nhẹ nhàng thở ra dưới đáy lòng.

“Như thế nào?”

“Ta có một loại bí dược độc môn, tên là Hồng Tỉ đan, chỉ cần hai bên nam nữ cùng ăn vào, ta lại làm một pháp thuật nhỏ, liền có thể để hai người ngủ say, ở trong mộng tương ngộ.”

Phải dùng thuốc?

Bắc hộ pháp là người nhũ mảy đầu tiên, đưa mắt ra hiệu dò hỏi ý kiến hai vị hộ pháp khác. Tây hộ pháp nhún vai, không tỏ ý kiến, nhưng Đông hộ pháp lại gật đầu, nhẹ đến không thể phát hiện, cũng quét mắt cực nhanh qua tiêu cô nương từ đầu đến cuối đều cúi đầu. Bắc hộ pháp hiểu ý, hướng môn chủ đang khí định thần nhân ở phía dưới, gật đầu nói: “Biện pháp này rất hay, nhưng vì đảm bảo nó không thương tổn đến giáo chủ, chúng ta muốn để đệ tử của môn chủ đi vào giấc mộng.”

“A Mặc?” Sur phụ khinh phiêu phiêu liếc nhìn biểu tình cứng đờ của đồ nhi, nghĩ thầm: những người Ma giáo này thật là đa nghi. “Được thôi.”

Cái... cái gì?

Nguyễn Mặc đột nhiên ngẩng đầu lên, trợn mắt há hốc mồm nhìn về mặt bất đắc dĩ của sư phụ, không thể tin được nàng thế nhưng cứ như vậy liền... bị bán?

*****

“Sư phụ.” Nguyễn Mặc nhìn nam tử áo đen bị chính thuộc hạ của mình cho uống thuốc mê đang ngồi xếp bằng ở đối diện, nhin không được có chút phát run.

Này, đây chính là Giáo chủ Ma giáo mà người trong giang hồ nghe tiếng đã sợ vỡ mật a...

“A Mặc a, con đừng sợ, chuyện này đối với con chưa chắc không phải việc tốt.” Sur phụ xoay người đóng cửa lại, ngữ điệu lười biếng hiềm khi thêm được ba phần nghiêm túc. “Làm đệ tử của ta, quan trọng nhất chính là học được làm thế nào để nắm lấy được trái tim của nam nhân. Vì sư tin tưởng, trải qua mấy trăm mộng này, tu vi của con có thể nâng cao một bước.”

Khuôn mặt nhỏ của Nguyễn Mặc nhăn lại, nhin xuống nước mắt: “Sư phụ, trong mộng sẽ không có nguy hiểm chứ?”

Sư phụ vỗ vỗ nàng: “Khó nói. Bất quá, con không cần lo lắng, bởi vì là mộng, cho dù bỏ mạng cũng sẽ không chết thật... Chỉ là trùng sinh một lần thôi.”

Trọng... trùng sinh?

Nàng liếc mắt nhìn mặt của nam nhân, bị chiếc mặt nạ quý dị kia làm cho ngây người, nuốt nuốt nước miếng: “Kia, nếu... hắn chết thì sao?”

Sư phụ lộ ra một nụ cười thiện lương: “Giống nhau.”

“.....”

Trời ạ, kia, nàng phải mất bao lâu mới có thể rời khỏi được a...

Sư phụ không tiếp tục nhiều lời nữa, ngồi xuống, chấp tay trước ngực, chuẩn bị thi pháp. Cảnh tượng trước mắt bắt đầu hư thực huyền biến, ánh sáng trắng hiện ra. Nguyễn Mặc tự biết đã vô pháp quay đầu lại, vội vàng ở trước khi đi vào giấc mộng, duỗi tay kéo xuống mặt nạ trên mặt nam nhân. Nàng phải nhìn qua mặt cái đã, đến lúc đó, ở trong mộng mới dễ tìm người a...

Rồi sau đó, bạch quang sáng ngời, tất cả thay đổi trong nháy mắt. Nàng hoàn toàn rơi vào hỗn độn.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ Thật Khó Theo Đuổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 1-2: Giác mộng thứ nhất: Trại chủ sơn trại và tiểu thư nhà quan

Gió ngày hè se lạnh, trùng kêu chim hót, ánh nắng nhu hoà xuyên qua chạc cây, dừng lại trên gương mặt người đang ngủ say dưới tàng cây.

Ý thức tan rã dần dần tỉnh táo, Nguyễn Mặc đột nhiên mở mắt, vội vàng ngồi dậy. Khung cảnh chung quanh lọt vào tầm mắt nàng, đây là một con đường mòn xa lạ, cây cối rậm rạp, hoa cỏ mọc thành bụi, con đường lát đá nhỏ hẹp uốn lượn kéo dài, cũng không biết nó dẫn tới nơi nào. Khắp nơi đều tràn ngập sức sống. Cùng với cảnh tượng hoang vu sâu thẳm, dung nhan cuộn cuộn của Ma giáo trong kí ức của nàng hoàn toàn khác biệt.

Cho nên... Đây là ở trong mộng?

Nàng cúi đầu nhìn trang phục trên người mình, khe khẽ nam bào vì quá dài mà che kín cả đôi giày, bỗng nhiên cảm thấy đau đầu, hình ảnh hỗn loạn chợt giống như thủy triều mạnh mẽ tràn vào.

Ở trong giấc mộng này, thân phận của nàng là một vị tiểu thư nhà quan, bởi vì không chấp nhận hôn sự gia tộc an bài mà rời nhà bỏ trốn, chỉ mang theo vài món nam trang cùng một ít ngân lượng bên mình. Vị tiểu thư này định trước ở bên ngoài du ngoạn một thời gian, đợi đến khi hôn sự được tuyên bố huỷ bỏ thì nàng lại trở về.

Như vậy, hiện tại nàng hẳn là đang ở trên đường dạo chơi.

Sư phụ từng nói qua, sau khi tiến vào giấc mộng, nàng chỉ cần tiếp tục dựa theo mạch truyện là được, còn vị Giáo chủ kia khi nào nên xuất hiện thì lúc đó tự khắc hắn sẽ xuất hiện.

Cho nên, Nguyễn Mặc đứng dậy, vỗ vỗ bụi đất trên y phục, cống bao hành lí, tiếp tục đi trên đường nhỏ.

-----đường phân cách leo núi-----

Sau khi đi được một đoạn, nàng bỗng thấy có chút đói bụng, bèn cúi tay nài lục lợi kiếm đồ lót dạ, nhưng mà lại không tìm được bất cứ thứ gì để ăn, kể cả lương khô.

Ai, xem ra chỉ có thể tiếp tục đi, liền chờ trong chốc lát xem có gặp được hộ nhà nào ở trong núi hay không.

Nguyễn Mặc ngồi xổm ở trên mặt đất, đem đồ vật lấy ra lại bỏ từng thứ một vào tay nài, khi nàng đang chuẩn bị buộc nút thắt, trên đầu bỗng nhiên xuất hiện một bóng râm, trong lòng âm thầm vui vẻ, không nghĩ tới có thể gặp được Giáo chủ nhanh như vậy, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn.

Ai dè, đập vào mắt lại là một khuôn mặt núc ních bóng nảy mỡ, trên khoé miệng treo một nụ cười không có hảo ý, đang híp mắt nhìn chằm chằm nàng: "Tiểu thư sinh, người ra ngoài du ngoạn một mình sao?"

Không chỉ hấn mà nam nhân gầy như que củi, mặt có nốt ruồi đứng ở bên cạnh cũng tiến lên một bước, ánh mắt nhìn chăm chú vào bọc hành lí trong tay nàng, đôi mắt tràn ngập hưng phấn: "Nha, nhìn dáng vẻ này của người, còn mang theo không ít lộ phí đi?"

"Huynh đệ, tiểu thư sinh này ra ngoài một mình không biết rõ đường, hay là chúng ta thu chút lộ phí, chỉ đường cho hắn?" Nam nhân mặt tròn sờ sờ cằm, cười xấu xa tiến tới gần nàng. Nguyễn Mặc thầm kêu không ổn trong lòng, bằng thân thể nhỏ nhỏ của nàng chắc chắn đánh không lại hai nam nhân này, chỉ đành âm thầm hít sâu một hơi, đột nhiên hóng về phía sau hai tên kia hô một tiếng "Đại ca" thật to, nhân lúc bọn họ quay đầu lại, lập tức túm lấy tay nài xoay người chạy vội.

"Không xong, tên tiểu tử chết tiệt kia chạy rồi!"

Ở trên sơn đạo không người này, khó khăn lắm mới tóm được một con dê béo, sao có thể để hắn dễ dàng chạy thoát như thế được? Hai người lập tức cất bước đuổi theo.

Nguyễn Mặc vốn đang đói bụng, hơn nữa sức lực lại không bằng nam nhân, chẳng bao lâu sau liền bị hai con sói đói đuổi theo sát nút, hai vai bị tóm chặt, hung hăng ấn ngã trên mặt đất.

"Ngô!" Cái trán bị đập xuống vô cùng đau đớn, cát đá thô ráp ma xát với làn da lộ ra ngoài, đau như bị lửa đốt. Nhưng mà, nàng còn chưa có thời gian đi bận tâm đến điều này. Bởi vì, do bị bọn họ đẩy ngã như vậy, nam bào trên người nàng bị vén lên một đoạn, lộ ra cẳng chân trắng nõn, nhỏ xinh, tóc dài buộc cao cũng rơi tung rơi xuống tán loạn trên đầu vai mảnh khảnh. Nhìn thấy cảnh tượng này, mặc kệ là nam nhân nào, đều sẽ không cho rằng nàng cũng là nam nhân.

"A, tiểu nha đầu này thật là trắng quá đi~ Đúng là nhật đọc bảo bối..." Tiếng cười tà đáng khinh ở sau tai truyền đến, Nguyễn Mặc nhin đau muốn tiếp tục đứng dậy chạy trốn, mắt cá chân lại đột nhiên bị người ta kéo lại, lực đạo lớn đến mức giống như là muốn bóp nát mắt cá chân của nàng, làm cho nàng lại lần nữa ngã bổ nhào xuống đất.

Nam nhân mặt béo phì không hề bỏ qua cơ hội, lập tức dùng thân mình đè lên, đầu nàng bị ấn gất gao, không nhìn thấy được người ở phía sau nhưng lại cảm giác được có một đôi tay dơ bẩn đang dán lên lưng nàng, vội vàng lôi kéo muốn cời y phục của nàng. "Huynh đệ, người đem bạc trước đi, chờ ta sáng khoái xong, lại tới phiên ngươi."

Nam nhân có nốt ruồi lại không chịu, nha đầu này vừa nhìn liền biết là xử nữ, rõ ràng người là cả hai người bọn họ cùng phát hiện, dựa vào cái gì làm hắn chiếm tiện nghi trước, lập tức cũng chen vào, một bên đẩy đồng bạn, một bên còn không quên động thủ động cước

Nguyễn Mặc bỗng thấy buồn nôn, bị hai người đè nặng đến mức không còn sức lực chống cự, thậm chí đến sức lực để kêu cứu cũng không có. Mặc dù nàng biết đây chỉ là một giấc mộng nhưng khi nghe thấy tiếng quần áo bị xé rách, nước mắt bỗng chảy đầy mặt.

Sư phụ, sư phụ... Con sợ quá...

"Đừng sợ, chờ một lát người liền thư... Ngô!"

Trên lưng lạnh buốt đột nhiên có một dòng nước ấm áp chảy xuống, nàng còn chưa kịp phản ứng xem đã xảy ra chuyện gì thì đã nghe thấy một tiếng kêu thê lương, thấm thiết ở phía sau: "Huynh đệ, người...A!!!"

Bên tai nàng liên tiếp có hai tiếng vang do vật nặng rơi xuống tạo ra, sau đó liền không có động tĩnh. Ý thức được nguy hiểm tạm thời rời xa, Nguyễn Mặc bất chấp sự sợ hãi, dùng lực rút tay khỏi sự trói buộc, lau qua mặt, không ngờ lại nhìn thấy nam nhân nguyên bản đè nặng ở trên người nàng, hiện giờ đã mềm oặt ngã xuống ở bên cạnh nàng, vết kiếm ở gáy sâu đến mức có thể thấy cả xương, gần như là bị cắt đầu.

Nàng nhất thời hít vào một ngụm khí lạnh, một tay nắm chặt vạt áo trước ngực, vội vàng bò nhanh ra khỏi chỗ hai cổ thi thể đang nằm, lúc này mới nhìn thấy nam nhân áo đen, tay cầm huyết kiếm, đứng ở phía sau bọn họ.

Nàng tuyệt đối sẽ không nhận sai.

Khuôn mặt tuấn mỹ, vô cảm này cùng dung nhan sau chiếc mặt nạ quý dị làm nàng thật lâu mới lấy lại được bình tĩnh kia giống nhau như đúc.

Thật tốt quá, Giáo chủ đại nhân rút cuộc cũng xuất hiện...

Trường kiếm bị dính không ít máu tươi, Đan Dật Trần hơi nhíu mày, hướng sang bên cạnh vùng kiếm cực nhanh, lát đá bên đường lập tức có thêm một đạo vết máu thật dài, cho kiếm vào vỏ, nâng bước liền đi, ánh mắt từ đầu đến cuối đều chưa từng liếc tiêu cô nương kinh hồn chưa định ở bên cạnh lấy một cái.

Đi?

Từ từ... Hắn trực tiếp đi luôn?

Nguyễn Mặc phục hồi lại tinh thần, nàng còn chưa quên nhiệm vụ trong giấc mộng này của mình đâu. Mặc kệ vết máu trên lưng còn chưa rửa, nàng lấy một cái nam bào trong bao hành li ra phủ thêm liền bò dậy muốn đuổi theo.

"A....." Đau nhức chỗ mắt cá chân giống như bị dao đâm vậy, chắc là vừa nãy khi gãy giữa liền bị trặc, mắt thấy đạo bóng dáng thon dài kia càng lúc càng xa, Nguyễn Mặc trong lòng nôn nóng, theo bản năng liền giương giọng hô to: "Đan Dật Trần!"

Thân hình nam nhân chợt cứng lại, thế nhưng thật sự dừng bước, xoay người, nhìn về phía tiểu cô nương đang ngồi dưới đất, ánh mắt lạnh lùng: "Vì sao ngươi biết tên của ta?" Hắn chịu mở miệng chứng tỏ hắn đối việc nàng biết tên của hắn cảm thấy hứng thú, Nguyễn Mặc kể để bụng đầu, nở một nụ cười tươi, hướng hắn vẫy tay: "Ngươi mang ta theo, ta liền nói cho ngươi." Ai ngờ, Đan Dật Trần căn bản không để mình bị đẩy vòng vòng, mấy điều không nhân một chút, chẳng nói một từ, xoay người rồi đi.

Nguyễn Mặc trừng mắt nhìn bóng dáng lạnh nhạt, vô tình của nam nhân đi xa dần, hoàn toàn trọn tròn mắt.

Nếu không phải bởi vì hắn, nàng việc gì phải bị bắt đi vào trong giấc mộng? Sao lại phải đi đường núi xa như vậy? Sao lại... sao lại gặp gỡ kẻ xấu, suýt nữa thì mất đi trong sạch?

Đều là tại hắn...

Thế mà hôm nay, hắn lại nhẫn tâm đem một nữ tử yếu đuối như nàng bỏ mặc ở nơi hoang sơn dã lĩnh này...

Vạn nhất... vạn nhất vận khí của nàng không tốt, lại lần nữa bị kẻ xấu xâm phạm..

Tầng tầng sóng gợn vì nghĩ lại mà sợ kia tràn ngập trong tâm trí, Nguyễn Mặc chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy uất khuất cùng bất bình, nhưng mà giờ phút này bên người lại không có một người có thể tin cậy, nàng nhịn không được càng cảm thấy bi ai, không áp lực được nữa đành lớn tiếng khóc.

Đan Dật Trần đã rời đi tầm vài chục bước lại giống như không nghe thấy, mắt nhìn phía trước, tiếp tục bước đi.

"Ô ô....."

Án đường hơi nhíu, tiếp tục bước.

"Ô ô....."

Ấn đường nhăn sâu hơn... Tiếp tục bước.

"Ô ô ô....."

"Đủ rồi."

Tiếng gầm nhẹ nặng nề đột nhiên vang lên trên đỉnh đầu, ầm ầm mang theo một chút không kiên nhẫn làm cho Nguyễn Mặc đang khóc hăng say bị quát đến ngo ngắc, tiếng khóc đột nhiên im bặt, hai mắt mông lung đắm lệ hơi ngược lên, nhìn thấy nam nhân đi mà quay lại, ấn đường nhú chặt có thể kẹp chết muỗi đang rũ mắt nhìn nàng: "Người khóc cái gì?"

Ngữ khí của hắn cực kỳ lãnh ngạnh, không giống như đang hỏi mà là đang cảnh cáo. Nguyễn Mặc nghe thấy, trong lòng có chút e ngại, cái mũi hít hít, cắn chặt môi dưới, không dám khóc tiếp, đôi mắt phấp phấp sợ hãi nhìn hắn, giống như sợ hắn nhất thời nóng giận đối xử với nàng như hai kẻ xấu kia, xuất thủ tàn nhẫn. "Người khóc cái gì?" Hắn lại lặp lại một lần, không kiên nhẫn lại tăng thêm.

Nàng rụt rụt cổ, rút cuộc nghe ra là hắn đang hỏi nàng, gờ tay lau lau nước mắt, thành thật trả lời: "Người... người bỏ ta ở chỗ này một mình... Ta sợ..."

Đan Dật Trần nhìn bộ dáng đáng thương của tiểu cô nương, đặc biệt là đôi mắt phủ đầy hơi nước kia, đỏ như mắt thỏ con, không nhịn được có chút đau đầu.

Ý định ban đầu của hắn cũng không phải là cứu người, chẳng qua là cảm thấy hai tên kia vô cớ cản đường mới động thủ diệt trừ bọn họ, mà nàng... cùng lắm cũng chỉ coi như là nhặt được tiện nghi thôi.

Hắn đòi này sợ nhất là chọc phải phiền toái, cũng không thích đi trêu chọc kẻ khác, cũng lười để ý đến những người khác trên cột. Nhưng mà, tiểu cô nương trước mắt lại khóc đến thảm thương, một thân chật vật, nếu hắn thật quay đầu bỏ đi, hình như có chút khó khăn.

"Người muốn đi theo ta?"

Nguyễn Mặc nhìn hắn trong chốc lát, gật gật đầu.

Nháy mắt tiếp theo, nàng bỗng thấy thân mình nhẹ bẫng, trời đất quay cuồng, cả người bị Đan Dật Trần vác ở trên vai, trực tiếp mang đi.

*****Ta là đường phân cách thành công đeo bám Giáo chủ*****

Theo lý thuyết, sau khi trải qua một phen hiểm ngộ nghị lại mà kinh, rút cuộc ăn vạ Giáo chủ đại nhân thành công, đây hẳn là một việc làm cho người ta thập phần cao hứng mới đúng.

Thế nhưng, Nguyễn Mặc giờ phút này lại khó chịu đến mức không muốn nói dù chỉ nửa chữ. Vừa rồi đi vài dặm đường, Đan Dật Trần không buồn dừng lại dù chỉ một khắc, nàng cũng vẫn luôn bị hắn vác ở trên vai. Bụng liên tục bị cộm lên, đầu bởi vì bị dốc ngược thời gian dài mà buồn nôn muốn chết. Khi hắn buông nàng xuống để nghỉ ngơi, Đan Dật Trần hẳn liền một chút thương hương tiếc ngọc cũng không có, trực tiếp ném nàng xuống đất, mất cá chân bị thương nay lại bị đập thật mạnh vào rễ cây, đau đến mức giống như bị vỡ vụn.

Nàng cảm thấy chính mình không có đau đến mức trực tiếp ngất xỉu mà chỉ cần răng chịu đựng đã là rất khá rồi. Nếu thật là tiểu thư con quan bình thường, lúc này chắc chắn đã khóc đến hoa lệ đầm mưa, rên rĩ chờ người đến hầu hạ, sao có thể kiên cường giống như nàng, còn có thể dịch thân mình dựa vào thân cây, nhịn đau xoa mát cá chân cho chính mình.

~~~~~đường phân cách uỷ khuất~~~~~

Đan Dật Trần sau khi đến dòng suối lấy đầy nước vào túi da trâu liền trở về chỗ cũ, ngồi trên chiếu, ngửa đầu trầm mặc uống nước, uống hết hơn phân nửa, mới nhớ tới bên cạnh còn một người nữa. Lắc lắc túi nước còn thừa không nhiều lắm, ánh mắt nhìn về phía tiểu cô nương đang ngồi dưới tàng cây. "Người có uống nước không?"

Nàng không trả lời.

"Người có uống nước không?"

Mái tóc dài buông xuống che hơn nửa khuôn mặt khiến hắn không thấy rõ được biểu tình của nàng, nhưng lại như cũ không có ai đáp lời hắn.

Đan Dật Trần nhíu nhíu mày, đứng dậy đến gần, nửa quỳ ở trước người nàng, bóp cằm nàng làm cho Nguyễn Mặc phải ngửa mặt lên, lại khiến hắn hơi hơi sùng sốt.

Sắc mặt nàng tái nhợt như tờ giấy, chỉ còn lại có môi dưới hơi đỏ lên do bị cắn chặt đến mức suýt chảy máu, trong đôi mắt tràn ngập nỗi thống khổ bị ầm nhẫn, chậm rãi hé mắt nhìn hắn.

Đây là... làm sao vậy?

Quyển 1 - Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đây là... làm sao vậy?

Hắn cụp mắt xuống, tầm mắt dừng lại ở nơi Nguyễn Mặc dùng tay phải che chắn, đem túi nước nhét vào trong lòng nàng, sau đó kéo bàn tay chương mắt kia ra, thành thạo cởi giày cùng tất, lúc này mới phát hiện mắt cá chân sưng đỏ của nàng.

Chỉ cần hắn duỗi tay chạm nhẹ vào một cái liền thấy nàng cắn chặt răng thêm mấy phần, khoe mắt cơ hồ đã xuất hiện nước mắt liền biết vết thương này nghiêm trọng bao nhiêu.

Dựa vào kinh nghiệm của hắn, vết thương này nếu xử lý muộn hơn chút nữa, chắc chắn sẽ nhiễm trùng, chỉ e đến lúc đó tiểu cô nương này sẽ phát sốt, lúc đó liền càng khó xử lý. “Thật phiền toái.”

Đan Dật Trần hừ lạnh một tiếng, lập tức đứng lên, cất bước rời đi. Nhưng hắn còn chưa đi được nửa bước đã bị người ta nắm lấy góc áo, cúi xuống nhìn, vừa hay đối diện với cặp mắt do ánh sáng chiếu vào mà hơi nheo lại: “Người... muốn đi đâu?”

“Buông ra.”

Nếu hắn bảo thả liền thả, lỡ đâu hắn lại bỏ đi một mình thì làm sao bây giờ?

Chịu thiệt qua một lần, lúc này Nguyễn Mặc biết rõ, chỉ nói bằng miệng là chẳng làm được gì, nàng liền không những không buông ra còn nắm chặt hơn: “Người không cần đi trước, chân của ta... Ta nghỉ một lát là được... Nếu người ngại ta nặng, không muốn vác ta, ta tự đi cũng...”

“Ai bảo ta muốn đi?” Đan Dật Trần đánh gãy lời nói lộn xộn của nàng, ánh mắt nặng nề nhìn về phía bàn tay cô chấp kia: “Nếu người không muốn chân phải bị phế đi thì buông ra.”

.....A?

Nguyễn Mặc ngẩn người, sau đó ngay lập tức phản ứng lại: “Người... muốn đi hái thuốc sao?”

Hắn mất hết kiên nhẫn, không chờ nàng thả tay ra đã đem góc áo kéo ra, chẳng buồn quay đầu lại, trực tiếp rời đi.

Thật đúng là nhặt được một phiên toái lớn.

~~~~~Nữ chủ là một phiên toái~~~~~

“Nhẹ, nhẹ chút~... Đau...”

Tiếng kêu đứt quãng có áp chế đau đớn, mang theo chút khàn khàn sau khi khóc. Bàn tay của Đan Dật Trần chưa từng dừng lại, hắn trầm giọng đáp lại không chút thương tiếc nào: “Chịu đựng một lát.”

“.....”

Ông tay áo ban đầu phẳng phiu giờ đã bị nắm chặt, tạo ra tầng tầng nếp nhăn, Nguyễn Mặc nhìn chăm chú vào chỗ mắt cá chân của mình cùng... nam nhân đang cúi đầu xoa bóp miệng vết thương cho nàng, trong lòng không nói rõ được là tư vị gì.

Nàng là đứa trẻ mồ côi, từ nhỏ đến lớn, vô luận là chịu khổ hay bị thương, đều phải tự mình gánh lấy, làm gì có ai quan tâm, chiều cô nàng. Cho dù sau này nàng vào Hồng Loan Môn, đồng môn cũng chỉ là không khi dễ nàng mà thôi, chứ đừng nói tới việc đối xử tốt với nàng.

Nhưng mà, nam nhân chưa từng quen biết này... ít nhất là ở trong mộng không thân quen, lại một bên ghét bỏ nàng phiền toái, một bên lại đi hái thuốc về để xoa chân cho nàng. Mặc dù hắn vẫn luôn lạnh mặt, lực đạo cũng chẳng ôn nhu tí nào, nhưng đối với nàng, như vậy đã là vô cùng tốt rồi.

“A.....” Chỉ là thật sự đau quá đi thôi, uy, chẳng lẽ hắn không thể nhẹ tay một chút sao?

Đáng tiếc là Đan Dật Trần chỉ cần liếc mắt một cái, nàng liền sợ đến mức đau cũng không dám kêu, chỉ đành yên lặng chịu đựng, chờ hắn xoa bóp xong mới thôi.

Lúc này bởi vì vội vàng đuổi theo hắn, Nguyễn Mặc không kịp cầm tay nải theo, bây giờ trong tay chẳng có thứ gì hữu dụng. Đan Dật Trần đem thảo

được đã được bóp nát phủ lên miệng vết thương, hấn còn đang suy nghĩ xem nên băng bó như thế nào, bên tai bỗng vang lên tiếng xé vải, một mảnh vải trắng hình dáng không được tốt lắm liền xuất hiện trong tầm mắt.

Hấn cụp mắt nhìn lướt qua, trầm mặc tiếp nhận, một tay nâng chân nàng, một tay cầm mảnh vải băng mắt cá chân lại, sau khi vòng vài vòng liền buộc lại, động tác lưu loát như nước chảy mây trôi.

Không biết là do đau đến mức chết lặng hay là thảo dược có tác dụng mà khi Nguyễn Mặc nhẹ giật giật chân cũng không thấy đau như vừa rồi, nàng khe khẽ thở phào một hơi, tặng cho nam nhân đang đứng lên một nụ cười thật tươi: “Cám ơn người.”

“.....” Kỳ thật nàng chẳng cần phải cảm ơn, bởi vì hấn làm như vậy cũng chỉ là để tránh tăng thêm phiền toái mà thôi: “Không cần cảm ơn.”

Sau đó Nguyễn Mặc liền ngoác nhìn nam nhân cao lớn đến gần, quay lưng về phía nàng, uốn gối ngồi xổm trước mặt nàng.

“.....” Nàng chỉ là cảm ơn mà thôi, có bảo hấn ngồi xổm... ngồi xổm xuống đâu...

“Trèo lên”

Nguyễn Mặc tròn tròn mắt: “Người... công ta?”

Người này vừa rồi không phải còn ghét bỏ nàng vương bận sao? Bây giờ sao lại tự nguyện công nàng đi chứ?

Nam nhân lười nói tiếp, ném một ánh mắt không kiên nhẫn tỏ vẻ: “người còn nói nhảm nữa ta liền mặc kệ” làm cho nàng sợ tới mức không dám dong dong dài dài nữa, chống vào thân cây, nhảy lò cò, từ từ bám vào lưng hấn.

Nhưng mà, hấn tựa hồ luôn ở trong trạng thái mất kiên nhẫn, chẳng buồn chờ nàng chỉnh lại tư thế đã đứng dậy, khiến nàng không kịp phản ứng đã bị tuột xuống.....

Đôi bàn tay to lớn vòng ra phía sau, đem thân thể sắp tuột xuống của nàng nâng lên, tay phủ ở... trên mông nàng...

Hấn thế nhưng còn, còn đẩy đẩy lên trên!

Tuy nàng ở Hồng Loan môn đã kiến thức qua không ít “việc đời” nhưng Nguyễn Mặc nàng vẫn còn là một hoàng hoa khuê nữ a, bị một người nam nhân... Được rồi, tuy nàng tin là hấn tuyệt đối không phải cố ý, nhưng dù sao nàng cũng bị... sờ mông...

Nguyễn Mặc cả người đều cứng đờ, mặt đỏ như muốn nhỏ máu, cần cổ giữ thẳng, không dám nhúc nhích. Đan Dật Trần không nhìn thấy biểu tình của nàng, bàn tay nhanh chóng lướt qua đùi, vòng qua khoeo chân của nàng, tiếp tục công người lên đường.

Mắt cá chân của nàng bị thương, nếu hấn lại vác như vừa rồi, chỉ e sẽ bởi vì bị đụng vào mà tang thêm thương thế, đành phải đem nàng công ở trên lưng, như vậy sẽ cần dùng ít sức hơn, cũng có thể chiếu cố chân nàng hơn một chút.

Nhưng chỉ đi được tầm mấy chục bước, Đan Dật Trần liền cảm thấy phần eo hơi mỏi, lông mày nhện không được hơi giật giật.

Hấn đều đã hạ mình công nàng... Cô nương này còn uốn thẳng lưng như vậy là cố tình không phối hợp hay là muốn tìm việc?

Sợ hấn chiếm tiện nghi?

Buồn cười, nếu nàng sợ thật, kia vì sao nàng lại đi theo hấn, cầu hấn mang nàng đi cùng?

Nghĩ như vậy, không kiên nhẫn bị hấn áp xuống lại bắt đầu có dấu hiệu ngóc đầu lên, hấn lại lần nữa hối hận vì chính mình nhất thời vô ý mà xen vào việc của người khác, dừng lại một lát, hai tay đột nhiên buông lỏng, người nào đó đang cứng đờ ở trên lưng hấn ngay lập tức tụt xuống cực nhanh.

“Oa.....” Nguyễn Mặc hô nhỏ một tiếng, hoàn hồn trong nháy mắt, theo bản năng liền bám chặt lưng của nam nhân, gắt gao ôm cổ hấn, sợ hấn thật đem chính mình bỏ xuống.

“Sợ?” Đan Dật Trần không nóng không lạnh hỏi một câu.

“.....” Hoá ra lão nhân gia ngài là cố ý làm ta sợ?

Đáng tiếc nàng hiện tại thân tàn chí kiên*, nếu người ta thả nàng xuống thật, chịu thiệt vẫn là nàng, cho nên nàng cực thức thời, ngoan ngoãn ghé vào tấm lưng rắn chắc của hấn, không nghĩ đến việc có xấu hổ hay không nữa.

Dù sao đây cũng chỉ là một giấc mộng, để ý đến nó làm gì.

Cảm giác được thân thể của tiểu cô nương rút cuộc cũng mềm xuống, hấn lại hơi đẩy lên trên một chút, tiếp tục cất bước rồi đi.

*****đường phân cách Giáo chủ thật đáng sợ*****

Buổi chiều, lúc tầm giờ Mùi (13h-15h), ánh sáng mặt trời sáng ngời, Nguyễn Mặc duỗi chân ngồi ở dưới bóng cây, đôi tay cầm nửa cái bánh nướng áp

chảo so với mặt nàg còn lớn hơn (Tinh rớt cuộc là cái bánh to nhường nào mà nửa cái đã lớn hơn cả mặt con nhà người ta thế này .)

So với nửa canh giờ đi đường lúc đầu, lúc sau nàng được Đan Dật Trần công, ngoại trừ có chút nóng, căn bản là chẳng mệt tí nào. Nhưng nàng thật sự là vô cùng đói, dọc theo đường đi lại chẳng gặp được hộ gia đình nào. Cuối cùng, cái bụng lại chẳng chịu nể mặt nàng, hát vang bài “không thành”, thanh âm lại... Ân, tóm lại là lúc hân quay đầu lại nhìn nàng, biểu tình nhật nhèo trên khuôn mặt tuấn tú rớt cuộc cũng có thêm chút... sắc thái.

Bất quá, Nguyễn Mặc không ngờ rằng, hoá ra hân lại có lương khô, tùy tay từ trong vạt áo trước lấy ra một cái bánh (Tinh: Giáo chủ à, cái bánh bự như vậy, ngài cất vào trong ngực kiểu gì thế? Giáo chủ liếc mắt nhìn: Biến, hỏi nhiều. Tinh: Huhuhu; vừa khóc vừa chạy đi), chẳng buồn để ý ném cho nàng.

Còn vì sao hiện tại chỉ còn có nửa cái... Chắc chắn không phải vì nàng ăn quá nhanh!

Tuy nàng thật sự có thể ăn ngần đó, nhưng rớt cuộc không thể độc chiếm toàn bộ đồ ăn của người ta được, liền cẩn thận xé cái bánh ra làm đôi, phần lớn hơn đưa cho hân, còn phần nhỏ là của nàng.

Chắc là hân cũng đói bụng, không từ chối, ngậm nửa cái bánh nướng liền đi tới bên dòng suối mức nước, khi trở lại thì hân cũng đã ăn xong rồi.

“Người...” Đan Dật Trần đem túi nước đầy đưa cho nàng, mình thì ngồi xuống ở dưới một bóng cây khác, khi nói chuyện thì hơi nhíu mày, không nói tiếp nữa.

“Nguyễn Mặc, ta tên là Nguyễn Mặc.”. Nàng tự dung hiểu được hàm ý trong ánh mắt của hân, vội vàng trả lời.

“Nguyễn Mặc...” Hân thần sắc đậm mạc gọi tên nàng, tiếp tục hỏi: “Nhà người ở đâu?”

“Ở Hồng...” Không xong, sau khi ăn uống no đủ quá thoải mái, suýt nữa lộ tẩy.

“Ta... ta không về nhà”

“Vì sao?” Đan Dật Trần híp mắt, ánh mắt tìm tòi nhìn chăm chú vào từng biểu cảm trên khuôn mặt nàng. “Người rồi nhà trốn đi?”

Ngạch, tuy rằng đó là sự thật, nhưng Nguyễn Mặc lại không ngốc, nếu nàng thật sự gật đầu nói đúng, chắc chắn người nam nhân chẳng muốn để ý đến nàng tí nào này tuyệt đối sẽ nghĩ mọi cách đưa nàng về nhà. Kia, nàng còn cùng hân tiếp tục phát triển kiểu gì?

Cho nên, nàng ngay lập tức lắc đầu phủ nhận: “Ta không phải rời nhà trốn đi... Ta là bị đuổi đi.”

Sau đó nàng liền cảm xúc dạt dào kể một câu chuyện vô cùng thâm thúy về một thứ nữ đáng thương, bị chủ mẫu hãm hại, bị gia chủ trục xuất ra khỏi nhà.

Phải nói rằng Nguyễn Mặc ở Hồng Loan Môn mấy năm, kinh nghiệm thực chiến không có, nhưng năng lực bịa chuyện lại khá tốt, kể một phen tình chân ý thiết, người nghe co dù không tin toàn bộ thì cũng tin đến bảy, tám phần. Đan Dật Trần hiển nhiên là người sau, nhưng bởi vì hai, ba phần nghi ngờ còn lại không thể tra xét thật giả được, nên cũng coi như là tin toàn bộ. Hân không tiếp tục thảo luận vấn đề này nữa, ngược lại hỏi nàng: “Nếu người muốn vào trong thành, đi qua ngọn núi này liền đến, ta đưa người qua đó.”

“Vậy người thì sao?” Nguyễn Mặc hỏi.

Hân liếc nàng một cái, lạnh nhạt nói: “Cùng người có liên quan sao?”

“.....” Đương nhiên là có, còn liên quan nhiều nữa là đằng khác.

Nếu hân đưa nàng đến đó liền đi, vậy lúc trước nàng tốn công lâu như vậy chẳng phải là uống phí sao?

Không được, nàng phải nghĩ biện pháp khiến hân phải mang nàng theo.

Nhớ đến lần trước Đan Dật Trần là bởi vì nàng khóc mới quay lại, Nguyễn Mặc quyết định lặp lại chiêu cũ, lặng lẽ bóp mắt cá chân bị thương của mình một cái, nước mắt lập tức nói đến là đến, muốn ngăn cũng không được: “Ta một mình không thân không thích, lưu lạc ở bên ngoài, đi tới một nơi không quen thuộc sinh sống, cuộc sống sẽ gian nan nhường nào.....Ồ ô...”

Chỉ cần cặp mắt đầm lệ ngập nước kia nhìn về phía hân, Đan Dật Trần liền cảm thấy hân giống như kẻ tội đồ chuyên làm những việc tội ác tày trời vậy. Tuy rằng hân cũng không phải chưa từng làm qua những việc ác đó, nhưng mà chẳng biết tại sao, tóm lại là trong lòng có chút rối rắm, lại không thể lạnh lùng trừng nàng, đành thở dài: “Vậy người muốn đi đâu?”

Trong lòng nàng vui vẻ, nàng chính là đang chờ câu nói này của hân: “Người đi nơi nào, ta liền đi nơi đó.”

Đan Dật Trần nhướng mày: “Người thật sự muốn đi theo ta?”

“Ân.” Nàng ôm túi nước da trâu của hân, hai mắt sáng lấp lánh nhìn hân: “Ta muốn đi theo người.”

“..... Vậy thì đi thôi.”

Chú thích: Thân tàn chí kiên: thân xác tuy tàn tạ nhưng ý chí thì vẫn kiên định

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ Thật Khó Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đoạn đường còn lại Đan Dật Trần vẫn cố gắng đi tiếp, từ từ chậm rãi rảo bước, cuối cùng cũng kịp đến nơi trước khi mặt trời lặn.

Nơi này thoạt nhìn giống như một thôn nhỏ định cư trên đỉnh núi, chỉ có tầm mười, hai mươi hộ gia đình. Lúc này vốn là thời gian nấu lửa nấu cơm, mỗi hộ ở trước nhà dựng một cái bếp, đặt trên đó một cái nồi to, khói trắng lượn lờ, mùi hương thức ăn mê hoặc lòng người theo gió bay đi.

Có mấy hài tử ngồi ở trong góc nghịch cát, mấy đứa tinh mắt thấy bóng dáng Đan Dật Trần thấp thoáng phía trước, vội vàng vừa chạy vừa hô: “Trại chủ về rồi!”

Ngay lập tức mỗi nhà mỗi hộ đều có người lớn đầu ra, nam nữ già trẻ đều có cả, trên mặt đều mang theo nụ cười vui sướng, đi ra nghênh đón trại chủ đại nhân bọn họ sung kính nhất.

Nguyễn Mặc nghe thấy có chút ngạc nhiên.

Hắn cư nhiên là trại chủ nơi này?

Hơn nữa, thoạt nhìn, hắn còn rất được mọi người tôn kính. Từ số người mời Giáo chủ... A, là trại chủ về nhà mình ăn cơm liền biết. Bất quá, ánh mắt đám hán tử này nhìn nàng... Như thế nào lại có điểm đáng sợ chứ?

“Sao trại chủ lại công người về thế kia?”

“Đó hình như là nữ nhân a...”

“Hắc, trong trại của chúng ta đã bao lâu không có nữ nhân đến rồi hả? Nếu trại chủ không ngại, nói không chừng chờ ngài ấy chơi chán rồi liền đến phiên chúng ta ấy chứ.”

Rất nhanh, mọi người liền phát hiện trại chủ cũng một cô nương trở về, Nguyễn Mặc nghe rõ mồn một những câu nói mà đám nam nhân tưởng mình đã nhỏ giọng rồi đang hào hứng thảo luận. Trong lòng bỗng có chút sợ hãi, nàng chỉ cảm thấy trong mắt bọn họ toát ra ánh sáng quỷ dị, chỉ thiếu chưa chảy nước miếng... Quá, quá đáng sợ rồi!

Nguyễn Mặc theo bản năng ôm chặt cổ Đan Dật Trần, nhắm mắt lại, không dám cùng đám nam nhân cường tráng kia đối mắt nữa.

Lúc đầu, nàng còn sợ mình được công vào như vậy, thôn dân sẽ hiểu lầm nàng là một nữ nhân dâm đãng, nhưng bây giờ, nàng thật sự hi vọng bọn họ hiểu lầm nàng càng nhiều càng tốt. Dù sao mục đích chính của nàng là làm hán tử vui vẻ, khiến hán tử yêu thích nàng. Nàng làm như vậy, thứ nhất là sẽ không có cô nương khác quyến rũ hán tử, thứ hai là những ngày nàng ở lại đây cũng sẽ an toàn hơn.

Một toà nhà rộng rãi, so với những căn nhà bên cạnh cao hơn một tầng dần xuất hiện trong tầm mắt. Đây chắc hẳn là nơi ở của Đan Dật Trần. Nguyễn Mặc vốn còn đang mong đợi hán tử công chính mình vào nhà, ai dè, hán tử cư nhiên đem nàng thả xuống ở trước cửa, sau đó... xoay người vào nhà, đóng cửa lại.

Ài, từ từ... Vậy nàng phải làm sao bây giờ?

Hắn không phải định để nàng ngủ ở ngoài này đấy chứ?

Nguyễn Mặc đơ mặt, quay đầu nhìn lại, quả nhiên bắt gặp mấy đôi mắt đang thèm thuồng ngắm nhìn mình, nhất thời cả kinh, thân thể lạnh băng.

Trách không được lúc trước hán tử hỏi đi hỏi lại nàng có chắc chắn muốn đi theo hán tử hay không, nàng cũng biết nơi đó sẽ không phải là nơi tốt đẹp gì, nhưng nàng lại tram triệu lần cũng không lường được đó lại là trại sơn tặc a...

Bây giờ nàng hối hận còn kịp không???

“Cô là Nguyễn cô nương?” Một giọng nói tục tũn đem suy nghĩ đang bay lung tung của nàng kéo về, đập vào mắt là một tháo hán tử mày rậm mắt to, tuổi chừng ba mươi, điệu cười vô cùng hàm hậu, trông hán tử có vẻ là một người thật thà.

“Đúng vậy.” Thanh âm của Nguyễn Mặc có chút run rẩy.

“Ân, ta là thuộc hạ trực thuộc của trại chủ, ta tên là Lục Vọng. Là như thế này, trại chủ phân phó ta mang người đi phòng trống ở phía Bắc nghỉ ngơi, Nguyễn cô nương, mời đi theo ta.”

.....Cái gì? Phía Bắc?

Nàng nhìn theo hướng tay hắn chỉ về phía khu nhà ở phía Bắc.

“.....” Đây cũng, cũng quá xa đi. Từ nơi này nhìn về hướng đó, căn nhà chỉ lớn bằng bàn tay nàng.

Nam nhân kia!

Hắn không thu lưu nàng thì thôi, sao có thể ném nàng đến chỗ xa như vậy? Thế này thì cho dù nàng có gặp vấn đề gì thì kêu đến khản giọng cũng đừng mong có người đến. Nguyễn Mặc ở trong lòng âm thầm khinh thường hắn, miễn cưỡng cười hỏi Lục Vọng: “Này, ta có thể ở trong này không?” Nàng giờ tay chỉ chỉ ngôi nhà to nhất.

“Nhà của trại chủ?” Lục Vọng vô cùng thành thật, nghiêm túc suy nghĩ một lát mới trả lời: “Trong nhà của trại chủ chỉ có mình ngài ấy, có không ít phòng trống, chỉ là không biết ngài ấy có đồng ý không.”

Điều này còn phải hỏi sao?

Nguyễn Mặc tuy mới lần đầu quen biết hắn, nhưng qua đoạn thời gian vừa rồi, với tính cách kính nhi viễn chi(1) phiến toái của hắn, tuyệt đối, tuyệt đối... Sẽ không đồng ý.

Cho nên, nàng vội vàng ngăn Lục Vọng chuẩn bị đi vào hỏi ý kiến lại, nhảy vài bước tới trước mặt hắn, kéo gần khoảng cách giữa hai người: “Lục đại ca, ta cùng Dật Trần... Ân, người vẫn là đừng đi hỏi, để ta nói cho chàng đi.”

Lục Vọng nhìn nàng cúi đầu, bộ dáng muốn nói lại thôi, hơn nữa lại gọi trại chủ vô cùng thân thiết. liền cho rằng giữa hai người họ có ân tình gì, mà cô nương người ta lại xấu hổ không muốn nói, liền nhiệt tình trực tiếp mở cửa đưa nàng vào trong.

Chờ cánh cửa được đóng lại, Nguyễn Mặc vội vuốt đồng gai ốc bị cách xưng hô “Dật Trần” làm nổi lên kia, mới bắt đầu quan sát căn phòng lớn này.

Trong phòng vô cùng rộng rãi, bài trí đơn giản, cang lộ vẻ trống trải.

Tầng một là nơi tiếp khách, nàng nhìn qua mấy lần, không tìm được nửa bóng người nhưng lại tìm được cầu thang ở góc Tây Bắc, giống như là để dẫn lên tầng hai. Nàng dồn đủ lực, hướng bên kia nhảy qua, một bên nhảy, một bên chửi thầm: nam nhân này rảnh quá hay sao mà ở ngôi nhà lớn như vậy làm gì, nàng nhảy đều mệt đến hết hơi còn chưa tới...

Thật vất vả đứng trước cầu thang, Nguyễn Mặc trừng mắt nhìn hai lăm bậc cầu thang trước mặt, quả thực tức muốn học máu. Người xây nhà cao như vậy đã đành, chẳng lẽ người không thể xây ít bậc thang hơn ư?

Nguyễn Mặc cảm thấy chính mình nhảy lò cò lên cầu thang là điều bất khả thi, đành đứng ở phía dưới hướng lên trên lầu gọi hắn.

Nàng không dám gọi quá lớn tiếng, nếu hắn đang nghỉ ngơi lại bị nàng đánh thức, trút giận lên người nàng, đem nàng ném xuống từ trên lầu cũng không phải không thể.

Thế nhưng... trừ bỏ tiếng gọi của nàng âm vang vọng lại, không hề có tiếng đáp lại. Nàng không muốn từ bỏ, lại gọi thêm hai lần nữa. Vẫn không có người đáp lại như cũ. Azzzz.

Nguyễn Mặc thở dài, chỉ kém chưa phun một búng máu, hít sâu một hơi, bắt đầu bò cầu thang.

Ân, thật sự là bò... cách bò dùng cả tay và chân.

Chỉ nếu để nàng nhảy hai lăm bậc cầu thang này xong lên được tầng hai, có lẽ ngày mai chân còn lại của nàng cũng phế luôn.

Vì thế, Nguyễn Mặc liền từ từ dựa vào từng bậc cầu thang chậm rãi bò như con rùa nhỏ, hơn nữa bởi vì phải để ý tránh đụng tới chân bị thương mà nàng đành cong chân phải, dùng đầu gối để bò, tư thế phải nói là vô cùng quái dị cùng buồn cười.

Thế cho nên khi Đan Dật Trần từ trong phòng đi ra liền thấy cảnh tượng này, khoé miệng không nhịn được hơi giật giật, cau mày trầm giọng nói: “Người đang làm gì thế?”

Biết rõ còn cố hỏi. ta đương nhiên là đi lên tìm người a.

Nguyễn Mặc lười trả lời, hít sâu mấy hơi, rốt cuộc cũng bò lên bậc thang cuối cùng, nàng tiếp tục giữ tư thế giờ chân phải lên, dịch đến chỗ đất bằng của tầng hai, kiệt sức ngồi bệt ở nơi đó, ngửa đầu nhìn nam nhân đang đứng: “Người... người ở trên này à? Vì sao ta gọi người lại không trả lời?”

Đan Dật Trần liếc mắt nhìn nam nhân bọ dính đầy bụi đất bởi vì bò cầu thang của nàng, trên mặt xuất hiện chút ghét bỏ: “Ta không nghe thấy.”

“Vi sao lại không nghe thấy...” Nàng vừa thờ dốc vừa làm bầm: “Chẳng lẽ tại ta gọi nhỏ?”

Thật ra thì hẳn nghe thấy được, chẳng qua là hẳn nghĩ nếu nàng không nghe thấy ai trả lời thì sẽ rời đi, tự tìm chỗ ở lại, cho nên không phản ứng, ai biết, nàng lại không màng chặt vật bỏ lên đây...

Hắn thật không biết nên khen nàng có nghị lực hay là mắng nàng lì lợm la liếm nữa.

“Ngươi tìm ta làm gì?”

Ánh mắt lạnh lẽo của nam nhân phóng tới, nàng nuốt nuốt nước miếng, cúi đầu nói: “Ta muốn ở lại nơi này.”

“Không phải ta đã sai người đưa ngươi đến phòng phía Bắc ở sao?”

“Ta sợ...”

Đan Dật Trần không nhìn thấy thần sắc của nàng, nhú mày nói: “Ngươi sợ cái gì?”

“.....” Ngạch, Nguyễn Mặc nghẹn lời.

Rõ ràng là chính nàng mặt dày mày dạn muốn đi theo, người ta hảo tâm mang nàng theo tới đây, bây giờ nàng lại ở chỗ này lên án các đồng bạn của hắn... phải nói là đáng khinh, không có hảo ý?

Nếu nàng thật nói như vậy, phỏng chừng câu tiếp theo của người nam nhân này chính là bảo nàng biến khỏi sơn trại. Cho nên lý do không phải trọng điểm, nàng chỉ cần có thể lưu lại là được.

“Căn phòng ở bên kia cách nơi này quá xa. Hơn nữa chỉ có một mình ta ở, buổi tối đáng sợ lắm...”

Tiểu cô nương nhỏ giọng nói, nghe qua chắc chắn là sợ vô cùng, Đan Dật Trần mặt mày xoa xoa ấn đường(2), chậm rãi nói: “Vậy ngươi sang chỗ Lục Vọng ở đi, hắn ở một mình, hẳn là có nhiều phòng trống.”

Cái gì???

Vừa nghe thấy lời này, Nguyễn Mặc quả thực giận sôi máu, thật muốn hung hăng gõ đầu hắn một phen.

Tuy nói Lục Vọng thoát nhìn là người thành thật, so với mấy nam nhân nhìn lên nàng thì tốt hơn một chút. Nhưng mà, trai đơn gái chiếc ở chung một nhà, làm một đại cô nương thanh thanh bạch bạch như nàng phải tự xử như thế nào? Những người khác lại nhìn nàng như thế nào? Có phair kẻ tiếp hắn liền thuận nước đẩy thuyền đem nàng gả cho vị Lục đại ca kia?

Hơn nữa, quan trọng nhất là, nhiệm vụ của nàng phải tiếp tục kiểu gì?

Không có biện pháp, tuy nói nàng từ trước đến giờ luôn khinh thường nữ nhân dựa vào nước mắt tìm sự đồng tình của nam nhân, nhưng mà vị Giáo chủ đại nhân thần kinh thô thật sự là quá khó đối phó, giả bộ đáng thương là chiêu số duy nhất đối hắn hữu dụng mà nàng biết.

Nguyễn Mặc chớp chớp mắt, nặn ra vài giọt nước mắt, ngẩng đầu uỷ khuất nhìn hắn: “Ta không dám cùng một nam nhân không quen biết ở trong cùng một nhà...”

Nàng nói trắng ra như vậy, Đan Dật Trần rốt cuộc hiểu được thâm ý trong đó, ánh mắt trầm xuống, đột nhiên cúi người bóp cằm nàng, ý cười bên môi lạnh thấu xương: “Ngươi sợ bọn họ, lại không sợ ta đối với ngươi như thế nào sao?”

Nguyễn Mặc bị giọng điệu âm hàn của hắn hù dọa, nhưng rất nhanh liền hoàn hồn, ở trong lòng thầm mắng hắn không biết xấu hổ, trên mặt lại điềm đạm đáng yêu như cũ, nước mắt rớt càng nhiều: “Ngươi có ân với ta, cho dù muốn ta dùng thân báo đáp cũng được, ta không có một câu oán hận. Nhưng bọn họ...” Lời nói còn lại, bị nụ hôn bất ngờ của nam nhân chặn lại trong cổ họng. Cường thế, thô bạo, tùy ý xâm chiếm, hoàn toàn không có tí ôn nhu nào. Cằm bị bóp chặt, cái gáy đập mạnh vào vách tường, Nguyễn Mặc không có đường lui, chỉ đành hơi ngửa đầu, bị bức thừa nhận nụ hôn như gió bão của hắn.

Thâm trầm đến mức làm người hít thở không thông.

Chờ đến khi hắn dừng lại, hơi hơi buông môi nàng ra, nàng đã bất chấp nghĩ những thứ khác, một tay ôm ngực, chỉ biết hé miệng thờ dốc. Đan Dật Trần đã đứng dậy, cup mắt quét qua tiểu cô nương hai má ửng đỏ, hơi thở hỗn loạn, ngồi dựa vào tường; mặt không chút biểu tình hỏi: “Sao? Ngươi còn muốn lưu lại ở chỗ này nữa không?”

Nàng cũng không có trả lời. mề nhẹ hô hấp

A, chắc chắn là sợ rồi.

Đan Dật Trần thu lại ánh mắt, không để ý tới nàng nữa, xoay người xuống lầu.

“Ta muốn.” Thanh âm ở phía sau vội vàng vang lên, mỏng manh mà kiên định. “Ta muốn lưu lại.”

Bước chân của hắn dừng lại, xoay người nhìn lại, thần sắc tràn ngập phức tạp, không hiểu.

Chú thích: (1) Kính nhi viễn chí: Sự hãi nên tránh xa.

(2) Ân đường: nơi giữa hai lòng mày.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ Thật Khó Theo Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 4

Hôm nay trời trong, ánh nắng doanh doanh chiếu xuống, hong bùn đất dưới chân có chút nóng.

Tuy nhiên, Nguyễn Mặc lại không cảm thấy nóng, nhìn thấy trời đẹp liền túm gọn tay áo rộng, ôm bồn gỗ đựng quần áo đi về phía dòng suối sau thôn.

Hôm nay là ngày thứ bảy nàng đến son trại.

Ngày đó vì có thể lưu lại trong nhà của Đan Dật Trần, nàng bỏ qua toàn bộ thẹn thùng, mặt dày cuốn lấy hắn dây dưa, thậm chí còn bị hắn... Khụ khụ, rốt cuộc cũng được như ý nguyện không bị hắn đuổi ra ngoài nữa.

Nhưng mà người nam nhân này, chẳng những vô duyên vô cớ cưỡng hôn nàng mà còn ra vẻ không có việc gì, mặt lạnh nhìn nàng, thoát nhìn hắn giống như hoàn toàn không có bởi vì nộ hôn đó mà có cảm giác gì...

Ai, đầu gối chính là đầu gối, nếu là nam tử bình thường, sau khi chiếm tiện nghi của cô nương gia đều sẽ có chút phản ứng, vậy mà hắn liền một chút thay đổi cũng không có. Làm hại nàng còn tưởng rằng chính mình lần này “xả thân” như thế, nhiệm vụ của nàng sẽ đơn giản hơn một tí...

Nghĩ đến nộ hôn khó hiểu kia, Nguyễn Mặc tự nhiên gơ tay lên xoa xoa môi mình. Cảm giác bị môi lưỡi của hắn ra sức liếm mát vẫn rõ ràng như cũ, trong đó không chứa lấy một chút cảm tình, thậm chí thô bạo đến mức làm nàng thấy đau đau, so với những phong hoa tuyết nguyệt nhu tình triền miên nàng từng nghe đồng môn kể hoàn toàn không giống.

Thế mà sau khi kết thúc, nàng vẫn không nhận được, mặt đỏ tai hồng cả nửa ngày.

Suy cho cùng thì từ bé tới giờ đây là lần đầu tiên nàng bị một nam nhân... hôn, vô luận mục đích của hắn là gì, nó vẫn khiến Nguyễn Mặc cảm thấy xấu hổ vô cùng. Vì thế, mỗi lần đối diện với khuôn mặt khuyển quốc khuyển thành không chút biểu cảm của hắn, nàng đều không dám nhìn thẳng.

Bất quá, mặc kệ trong lòng suy nghĩ như thế nào, thời gian vẫn từ từ trôi qua.

Khi đó Đan Dật Trần đồng ý cho nàng ở lại, liền thật sự cho phép nàng sống trong nhà hắn, quần ăn quần uống của nàng nhưng cũng không sai nàng làm việc gì, ước chừng là định coi nàng như heo mà nuôi.

Khó nổi, mấy năm gần đây quan phủ trông coi vô cùng kĩ, đám son tặc cũng không kiếm được chỗ tốt nào, nơi này tuy rằng có đất, có nhà nhưng thật sự ra cuộc sống của bọn họ lại không quá tốt. Nguyễn Mặc cho rằng, mình là người có lương tâm, nàng không muốn làm một con sâu gạo đã được bao ăn ở còn ăn không ngồi rồi. Tuy nhiên, nàng lại không dám cùng đám son tặc ngoài kia tiếp xúc nhiều, cho nên nàng quyết định chủ động ôm lấy việc phục vụ trại chủ đại nhân.

Lúc Lục Vọng biết việc này đã vô cùng cao hứng, nói rằng trại chủ không thích ồn ào, những năm qua đều sống một mình, trong khi mọi người đều lục tục thành gia lập thất, riêng trại chủ vẫn cô đơn lẻ bóng, sống một cuộc sống không mặn không nhạt, ngay cả một người hầu hạ cũng không có. Hắn thân là thủ hạ thân cận nhất của trại chủ, cũng thay hắn lo lắng không ít. Bây giờ, nàng vừa hay ở trong nhà của trại chủ, nếu có thể phục vụ trại chủ, hắn cũng an lòng.

Nguyễn Mặc lúc ấy còn có chút kinh ngạc, nàng còn tưởng rằng người có thân phận trại chủ son trại đều thích sống kiểu ngày ngày thịt cá, trái ô mai phải ắp mỹ nhân cơ, không ngờ Đan Dật Trần chẳng những ăn uống đạm bạc, ngay cả mỹ nhân cũng không có hứng thú?

Bất quá, bản chất của hắn vẫn là vị Giáo chủ đại nhân kia, tuy thân phận trong mộng không giống, nhưng về tính cách, tư tưởng hắn là vẫn giữ nguyên, vậy thì có thể giải thích vì sao hắn không gần nữ sắc.

Ai, con đường mờ mịt lại xa xôi...

Bên dòng suối nước chảy ào ạt mang theo chút lạnh lạnh. Nguyễn Mặc ôm bồn gỗ đi tới chỗ dưới bóng cây, cầm một kiện áo choàng xanh đen gơ lên, thả vào trong nước suối để ngâm, xoa bóp kết, sau đó để lên ván giặt đồ bắt đầu vò.

“Nguyễn cô nương, muối cũng tới giặt đồ sao?”

Nguyễn Mặc nghe thấy quay đầu lại nhìn, thấy là quả phụ Nghiêm thị phu quân mới mất năm ngoái liền cười tươi: “Nghiêm đại nương, thật đúng là khéo a.”

Bởi vì lúc nàng mới tới đây liền hấp dẫn không ít ánh mắt của nam nhân, cho nên phần lớn nữ nhân trong sơn trại đối với nàng đều có chút lạnh nhạt, chẳng qua bọn họ nề nếp trại chủ mới không có tình cảm khó nàng, chỉ có rất ít người có thiện ý với nàng. Nghiêm thị chính là một trong số ít đó.

“Trời nóng như vậy mà muối vẫn ra làm việc, muối cũng cần mẫn thật.”

“Không phải Nghiêm đại nương cũng thế sao?” Nguyễn Mặc hơi dịch sang bên cạnh, nhường ra một chỗ trống, cười nói với Nghiêm thị: “Nơi này mát mẻ, tỷ mau lại đây ngồi đi, tránh bị cảm nắng.”

“Cảm ơn muối.” Nghiêm thị kéo bồn gỗ đi đến, ngồi xổm song song với nàng, động tác nhanh nhẹn bắt đầu giặt quần áo.

“Chi Chi đâu? Sao mấy ngày này muối không thấy con bé?” Tô Chi là con gái duy nhất của Nghiêm thị, nhỏ hơn nàng, tầm mười ba, mười bốn tuổi, ngày thường hay đi theo cạnh mẹ, hồi đầu khi nàng đến giặt quần áo, luôn thấy cô bé đi cùng Nghiêm thị, cô nhóc không phải giúp mẹ thì chính là ngồi bên dòng suối nghịch nước.

Nghiêm thị cúi đầu, thần sắc thản nhiên: “Con bé ngại bên ngoài nóng bức, sợ bị đen, cho nên liền trốn ở trong nhà không ra ngoài.”

Nói đến con gái, giọng điệu của nàng liền mang theo sùng nịch, ý cười trên môi cũng ôn nhu hơn.

“Hắc hắc, Chi Chi cũng đã biết thích làm đẹp rồi, đây là chuyện tốt nha.” Nguyễn Mặc từ nhỏ đã không thân không thích, lần đầu tiên gặp Chi Chi liền cảm thấy thân thiết hơn nửa nàng cùng Nghiêm đại nương quan hệ cũng không tồi, tự nhiên liền coi nàng như em gái.

Nghiêm đại nương chỉ bắt đầu đi lắc đầu, nói sang chuyện khác: “Hôm qua Lục Vọng hái ngô giúp hai mẹ con tỷ, so với năm ngoái nhiều hơn không ít, đang chắt ở sau phòng, chốc nữa muối theo tỷ về nhà lấy một ít nhé?”

Trong sơn trại, phần lớn mọi người đều tự cung tự cấp, trừ bỏ xuống núi mua thịt, giữa các nhà thường xuyên trao đổi rau quả lương thực, sau khi Nguyễn Mặc đến cũng được mọi người đưa cho không ít, bất quá nàng cũng hiểu được, ở trong lòng bọn họ cũng đều coi như là tặng trại chủ đại nhân.

“Được, muối cảm ơn tỷ trước.”

“Có cái gì mà phải cảm ơn.” Nghiêm đại nương cười, vắt khô quần áo, “Chi cần muối chiếu cố tốt trại chủ là được rồi.”

“Đương nhiên rồi.”

Nguyễn Mặc cũng cười, tiếp tục giặt quần áo cho trại chủ đại nhân.

*****

Sau khi trở về từ chỗ Nghiêm đại nương, Nguyễn Mặc chạy vào phòng bếp một chuyến, đem ngô để vào cạnh bếp, lại quay ra dòng suối mang quần áo về, vào viện từ cửa sau, đem quần áo phơi lên giá gỗ.

Cho dù là người không sợ nóng như nàng, lúc này lưng áo cũng ướt đầm mồ hôi.

Giá gỗ phơi quần áo cao hơn nàng cả cái đầu, để có thể treo quần áo lên, mỗi kiện nàng đều phải nhảy lên, khiến người mệt mỏi vô cùng.

Đan Dật Trần mới vừa ngủ trưa dậy, còn đang nằm ở trên giường, nghe thấy tiếng hát ở dưới nhà, xoa khoé mắt đi tới bên cửa sổ, quả nhiên là người nào đó trong dự kiến.

Tiểu cô nương này thật ra vô cùng chăm chỉ.

Thời điểm hán thu lưu nàng, liền chuẩn bị sẵn tâm lý nuôi con sâu gạo chứ chưa từng có ý niệm tìm tỳ nữ, nhưng nàng lại tự giác ôm tất cả các loại việc trong nhà, hơn nữa còn làm được từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, chu đáo mọi mặt.

Ví dụ như căn nhà hán đang ở này, tuy rằng không phải quá lớn nhưng muốn quét tước dọn dẹp cũng vô cùng phiền toái, hơn nữa còn có không ít bài trí gia cụ đồ đó, cũng không biết đã phủ mấy tầng bụi. Hán ở bên ngoài phiêu bạt quen rồi, đối với chỗ ở yêu cầu cũng không cao, chỉ cần có thể chắn gió che mưa là được. Cho nên, trừ bỏ phòng của hán ra, trong căn nhà này không có một nơi nào sạch sẽ, vì thế, đêm thứ nhất Nguyễn Mặc ở lại phải vừa nhảy lò cò vừa cầm giẻ ướt lau giường mấy lần.

Sáng sớm hôm sau, dưới lầu vang lên tiếng va chạm, thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng ngâm nga đứt quãng, cứ như vậy liền đem hán đánh thức, mang theo một bụng lửa giận ra khỏi phòng. Sau đó hán liền thấy tiểu cô nương ở dưới lầu nhảy lò cò xách theo xô nước để trên sàn nhà, cầm giẻ lau bắt đầu lau bàn ghế, cọ sàn nhà, xô nước nhanh chóng chuyển từ trong vắt sang đục ngầu, nàng lại đi ra ngoài đổi xô nước khác, tiếp tục làm việc.

Lúc ấy hán còn nghĩ: nha đầu này rảnh quá hay sao, dù sao cũng là nơi không dùng đến, dơ hay không cũng đâu có làm sao, cần gì phải cực cực khổ

khô đi quét dọn. Chẳng lẽ là vì làm cho hấn vui, làm cho hấn thấy nàng hữu dụng, cho nên liền ở đây giả vờ?

Vì thế, hấn liền đứng ở trên lầu, cũng không lên tiếng ngăn cản, lẳng lặng nhìn xem nàng có thể kiên trì đến bao giờ.

Nhưng cuối cùng, người không kiên nhẫn nổi nữa lại là hấn, vào lúc nàng sắp lau sạch sàn nhà lầu một, dưới chân như lướt gió đi xuống dưới, duỗi tay ở sau lưng Nguyễn Mặc, như xách gà con đem nàng nhấc lên, cau mày hỏi: “Ai bảo ngươi làm mấy việc này?”

Hấn đột nhiên xuất hiện, hơn nữa giọng điệu lại lạnh lẽo, khiến cho tiểu cô nương hoảng sợ, sợ hãi rụt cổ lại: “Ta thấy nơi này quá bẩn, đi hai bước liền có tro bụi bay lên, liền tùy tiện quét tước một chút... Có phải ta làm phiền đến ngươi không?”

Tùy tiện quét tước một chút?

Mỗi cái bàn, ghế, mỗi kiện bài trí đều lau hai lần, sàn nhà cả tầng một lau một lần, nếu như thế cũng có thể gọi là “tùy tiện”, vậy thì còn có ai có thể làm đến mức nghiêm túc được?

Một bụng tức giận lúc rời giường lập tức bay sạch, còn có thể nói nàng cái gì đây? Hấn đành phải buông cổ áo sau của nàng ra, đoạt giẻ lau trong tay nàng, cúi người xách xô nước bẩn, không nói một lời đi ra ngoài.

Bất quá, tuy rằng hấn trước sau vẫn cho rằng hành vi của Nguyễn Mặc chỉ là tìm việc, nhưng không thể không thừa nhận đó chính là từ sau khi nàng quét dọn qua, mỗi lần hấn từ bên ngoài bước vào trong căn phòng này, đều có thể cảm giác được vô cùng rõ ràng, cái loại hơi thở âm trầm, u ám lúc trước đã không còn tồn tại nữa.

Không chỉ là thính đường lầu một, vào một ngày khi hấn ra ngoài làm việc, tiểu cô nương còn to gan lớn mật xông vào phòng của hấn, chẳng những giống lúc trước “tùy tiện” quét dọn một trận mà còn mua thêm không ít... đồ vật linh tinh.

Màn giường, trà cụ[*[/span>], giá cắm nến,... Được rồi, những thứ này coi như có chút tác dụng, hấn cũng không muốn nói gì.

Nhưng... cái gương đồng cao bằng người đặt ở góc tường kia là như thế nào???

Hấn cũng không phải là cô nương gia, bày cái gương đồng dùng để trang điểm chải chuốt làm gì?

Còn có... Những cái song cửa sổ đồ rục kia lại là làm sao?

Hấn đối với loại đồ biểu hiện sự vui mừng này luôn luôn vô cảm, cho dù muốn dán cũng phải là ngày lễ, ngày Tết mới trang trí chứ, bây giờ dán, không phải là làm trò cười sao?

Nhưng mà, khi nhìn đến Nguyễn Mặc bị khuôn mặt đen sì của hấn làm cho muốn bỏ chạy, khuôn mặt cúi gầm, bộ dáng vô cùng uy khuất, câu nói “Tháo xuống” đến lúc nói ra lại thành “Thôi”.

Giấy đỏ hình chim chóc, hoa cỏ sinh động như thật, chỗ góc đột ngột hơi cong lên, Đan Dật Trần nhìn không được đưa tay ra vuốt phẳng, nhưng sau khi bỏ tay ra, nó lại ngoan cố cong lên như cũ, vô cùng kiêu ngạo.

Thôi thôi, dù sao phòng của hấn cũng chỉ có hấn có thể vào... Cùng lắm thêm cả nàng nữa, người khác nơi nào có thể nói cái gì.

Tuy nàng đi thôi.

[Chú thích:[/span> Trà cụ: Dụng cụ để pha trà [/size]

[size=85] Bạn quản lý trang truyện nào đó ời(mình sẽ không nói rõ, các bạn tự hiểu nhé.) bạn copy truyện mình làm cũng không có gì nhưng mình mong bạn ghi rõ nguồn hộ mình và mời bạn xóa ảnh ở trang của bạn. Mình mất công tìm ảnh, des bìa đầu phải để bạn mang đi rồi cộp dấu trang to đùng của bạn vào đầu. Còn bạn cần ảnh minh họa thì cũng đừng thân nhiên lấy hình của mình mà không một câu nhắn nhủ gì như thế chứ.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ Thật Khó Theo Đuổi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 5

“Hò... Sao lại luôn không vất lên được chứ...Hò!”

Ánh sáng trên đầu chiếu rọi khiến con người ta không mở mắt ra được. Chỉ còn có một kiện, Nguyễn Mặc nhắm mắt ném lên trên, nàng ném vài lần đều không thành công. Cổ ngựa lâu quá dẫn đến có chút bần rùn, một tay xoa cổ, đồ trong tay lại bỗng nhiên biến mất.

Ăn?

Nàng mở mắt ra nhìn, quần áo ướt nhẹp trong tay thế nhưng không cánh mà bay... Nga không, là rơi vào trong tay Đan Dật Trần. Đan Dật Trần liếc nàng một cái, cũng không nói cái gì, cánh tay hơi nhấc lên, vô cùng dễ dàng đem quần áo phoi lên trên giá gỗ, còn thuận tay vuốt phẳng nếp nhăn trên đó...

Sau đó hắn lại cúi đầu nhìn nàng một cái.

Đó, đó là ánh mắt gì?

... Ngai nàng lùn?

Nguyễn Mặc lập tức đem câu “Cảm ơn” chuẩn bị nói ra thu lại nhân tiện ở trong lòng khinh thường nam nhân mọi điều bất bẻ này một phen.

“Muội phoi xong rồi?” Đan Dật Trần tự nhiên không biết tiếng lòng của nàng, quét mắt nhìn bồn gỗ rỗng tuếch trên mặt đất, mũi chân khẽ gáy, nó liền lộn nhào trên không trung mấy vòng, vũng vàng nằm trong lòng bàn tay của hắn, động tác lưu loát như nước chảy mây trôi rồi đưa sang cho nàng, “Đi thôi, đến giờ nấu cơm rồi.”

“Nga.” Nguyễn Mặc lên tiếng, thuận tay ôm lấy bồn gỗ, chạy chậm đuổi theo bước chân của nam nhân.

Ai, nàng làm việc của hạ nhân lâu rồi, đều luyện ra nô tính luôn. Hiện tại nàng đối với vị trại chủ này cũng thành kiểu gọi thì đến, đuổi thì đi mất rồi.

~~~~~Ta là nô tính mới được luyện ra của nữ chủ~~~~~

Quay vào trong nhà, Đan Dật Trần liền đi lên lầu, trước khi đi lên còn đặc biệt dặn nàng nấu canh bí đao để giải nhiệt.

Thật... khó có được a.

Vị trại chủ đại nhân đối với mọi việc đều thờ ơ, luôn ghét bỏ nàng phiền toái, thế mà bây giờ lại để ý nàng, sợ nàng say nắng?

Nguyễn Mặc vừa cảm dao nhỏ lấy hạt ngô, vừa hồi tưởng lại bộ dáng mặt không chút biểu cảm nói lời quan tâm của hắn.

Nghĩ nghĩ, nàng “phụt” một tiếng, cười to.

Xem ra đạo này nàng nỗ lực làm đủ kiểu hắn cũng không phải không biết, chắc là tại hắn không giỏi biểu đạt nên mới không biểu lộ ra.

Không biết vì sao, tâm trạng của nàng bỗng dung trở nên vô cùng nhẹ nhàng, Nguyễn Mặc khẽ hát tiểu khúc, vung tay nhỏ lên, nhanh chóng làm xong bốn món một canh, sau đó liền vui tươi hơn hờ lên lầu thỉnh vị đại gia nào đó xuống ăn cơm.

Vị đại gia nào đó nghe thấy, chỉ chốc lát sau liền đi xuống.

Ai dè, hắn vừa mới khoan tay đi đến cạnh bàn, còn chưa ngồi xuống mặt đã đen sì, trừng mắt nhìn đĩa đồ ăn màu sắc rực rỡ ở giữa bàn, thanh âm trầm đến đáng sợ: “Đây là cái gì?”

Nguyễn Mặc còn đang mài mức canh cho mình, nghe thấy thế liền nhìn vào bàn, thiếu chút nữa thì làm đổ cả bát canh.

Không xong, vừa rồi nàng mài cao hứng, thế mà lại dùng hạt ngô hắn ghét nhất làm món thịt xào tam đình. (Tỉnh: mình cũng không biết đây là món gì, tra gg ca ca cũng không ra, đại khái chắc giống món thịt xào rau củ của VN mình thôi.)

Nguyễn Mặc còn nhớ rất rõ, mấy hôm trước lần đầu tiên nàng dùng ngô làm đồ ăn sáng, nàng còn chưa kịp lên gác gọi hắn, hắn đã bị mùi ngô làm cho khó chịu, mở cửa đánh “rầm” một cái, khuôn mặt tuần tú đen như đáy nồi, kêu nàng đem ngô trên bàn bỏ đi ngay lập tức.

Thân là một người thích ăn ngô, nàng thật sự không hiểu mùi ngô khó ngửi chỗ nào, càng không rõ vì sao hắn miễn cảm như thế, cách xa như vậy cũng có thể ngửi thấy mùi.

Bất quá, người xưa có nói: rau xanh, củ cải mỗi người thích một kiểu, hắn không thích, nàng đương nhiên sẽ không miễn cưỡng, chỉ yên lặng ghi nhớ lần sau không làm nữa. Ai ngờ, hôm nay nàng vui mừng, đắc ý quá mức, chẳng buồn nghĩ ngợi cứ thế thả ngô vào nồi xào cùng thịt....

“Không có việc gì, không có việc gì...” Nguyễn Mặc lập tức chuyển đĩa thịt xào tam đình về chỗ mình, “Ta có cách.”.

Khẩu vị của nàng luôn luôn kỳ kỳ quái quái, hắn thật sự không thể hiểu nổi cái thứ ngô đó ăn ngon chỗ nào.

Đan Dật Trần cũng không quá để ý đến biện pháp của nàng, thấy cái đĩa đựng đầy hạt ngô kia đã rời xa một chút hắn mới vén vạt áo ngồi xuống, cầm bát bắt đầu ăn cơm.

Lúc ăn cơm hắn vẫn luôn không thích nói chuyện, bởi vì đã từng phải sống vô cùng cực khổ, muốn được ăn no đều phải dựa vào tranh cướp nên tốc độ ăn cơm của hắn cực nhanh, không bao lâu liền buông bát.

Sau đó, hắn mới thoáng nhìn bát cơm vẫn còn nguyên của tiểu cô nương.

Nàng không lo ăn cơm lại đi cúi đầu ở đó hí hoáy cái gì?

Đan Dật Trần nhú nhú mày, ngược mắt nhìn qua, sau khi nhìn rõ nàng đang làm gì, đột nhiên có chút ngơ ngẩn.

Trong chiếc bát sứ bên cạnh đĩa thức ăn chất chồng những hạt ngô vàng óng ánh thành một ngọn núi nhỏ, Nguyễn Mặc đang dùng đũa đem hạt ngô trộn lẫn trong rau củ gấp ra, chuyên tâm lựa tới mức hần nhìn nàng một lúc cũng không biết.

Tiểu cô nương này thật là...

Hần cũng không biết phải nói cái gì nữa, lẳng lặng nhìn một lát, thấy nàng không hề có ý định dừng lại, lúc này mới gõ gõ mặt bàn, tiếng vang thanh thúy, trong trẻo: “Nguyễn Mặc.”

Ngạch, bị điểm danh?

Nguyễn Mặc tạm dừng đôi đũa đang định đưa vào miệng lại, bộ dáng hơi há miệng có chút buồn cười, đảo mắt nhìn khuôn mặt tựa tiểu phi tiểu kìa: “... Có chuyện gì thế?”

“Muội không ăn cơm sao?” Đan Dật Trần cau mày hỏi.

“Ta có ăn a....” Nguyễn Mặc chớp chớp mắt, khẽ nhai ngô lúc nãy trộm bỏ vào miệng, ăn ngon vô cùng: “Huynh không thích ăn ngô, nhưng món này lại quá nhiều, một mình ta chắc chắn không ăn hết được, nên ta đành nhặt ra, huynh cũng có thể nếm thử một chút.”

“Ăn không hết thì đổ đi, có làm sao...”

“Không được, đổ đi quá lãng phí.” Nàng nghiêm trang phân bác lại, thuận tay đem món thịt xào tam đình đã được lựa sạch ngô... không, phải gọi là thịt xào nhĩ đình, đẩy đến chỗ hần: “Những nguyên liệu nấu ăn này đều là mọi người trong sơn trại vất vả trồng ra, huynh là trại chủ của bọn họ, sao có thể nhẫn tâm bỏ qua ý tốt của bọn họ như thế chứ?”

Đan Dật Trần nhìn vào mắt nàng, lại bất vì sở động.

Hần là trại chủ, điều đó không sai, nhưng đó là bởi vì hần có năng lực dẫn dắt bọn họ cướp bạc thành công, làm cho bọn họ kiếm được không ít thứ tốt, chẳng lẽ bọn họ không nên hồi báo sao? Tài vật mọi người cướp được, hần chưa bao giờ đi phân chia lấy một đồng nào, mà bọn họ chỉ là đưa đến chút nguyên liệu nấu ăn, thế thì lại làm sao? Vì sao hần phải vì không lãng phí mà miễn cưỡng chính mình đi ăn?

“Ta không ăn.”

Nguyễn Mặc nghe được, khoé miệng lập tức trĩu xuống: “Trời nóng như thế này, ta ở trong bếp nấu cơm hơn nửa canh giờ (1 canh giờ = 2 tiếng), còn nhặt hết chỗ ngô huynh không thích, chẳng lẽ chỉ ăn mấy miếng... cũng khó như vậy ư?”

Nàng cũng không phải là đang cố tình giả bộ uỷ khuất.

Tuy nói lúc đầu nàng giặt quần áo, nấu cơm, quét dọn nhà cửa cho hần tâm tư không thuần khiết, có lẽ là vì có thể yên tâm thoải mái ở lại nơi này nhưng bản thân nàng chỉ cần thật sự muốn làm một việc nào đó, tất nhiên đều sẽ dụng tâm.

Có lẽ món ăn nàng làm rất bình thường, không có gì đặc sắc, trù nghệ cũng không giỏi, nhưng dù sao cũng là do nàng chịu đựng cái nóng cùng mùi dầu khói làm ra, bị người ghét bỏ như vậy, nếu trong lòng không có tí khó chịu nào, đó tuyệt đối là không thể nào.

Phía đối diện vẫn chẳng buồn đáp lại như cũ.

Hừ, hần không ăn thì thôi, mình nàng ăn, cho dù no chết cũng phải ăn hết bằng được.

Nguyễn Mặc cắn môi, muốn đem cái đĩa đã đẩy ra kia kéo về chỗ mình, tay nàng còn chưa chạm được vào mép đĩa thì một bàn tay trắng nõn, thon dài đã chặn nàng lại.

Huynh chán cái gì mà chán, bản thân huynh không ăn thì thôi... Lại còn không cho người khác ăn sao?

Nàng tỏ vẻ muốn tiếp tục đi lấy chiếc đĩa kia, lúc này Đan Dật Trần liền trực tiếp bưng nó đến chỗ mình, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua vệt bụi than trên mũi tiểu cô nương, mặt không chút cảm xúc nói: “Ta ăn.”

Được rồi đó lão đại à, ngài không cần nhấn mạnh lại việc ngài kiên quyết không ăn dù chỉ nửa miếng nữa đâu...

Từ từ, vừa rồi hần nói cái gì?

Nguyễn Mặc đột nhiên dừng lại, ngơ ngác nhìn nam nhân vươn đôi bàn tay khớp xương rõ ràng, cầm thìa, múc một đồ ăn trong đĩa, bình tĩnh đưa vào trong miệng, khẽ nhai, nuốt xuống, lại múc tiếp.

Tuy rằng trên mặt hần không có cảm xúc gì, ăn đồ ăn mà coi như cơm trắng, nhưng cũng không có lộ ra chút xíu miễn cưỡng hay chán ghét nào, cứ như

thế ăn từng thìa một, hết gần một nửa.

“Muội ăn nốt chỗ này.” Đan Dật Trần buông thìa, ngược mắt nhìn tiểu cô nương đang ngây ra nhìn hấn, ánh mắt nặng nề: “Nói chuyện đi.”

“Ta, ta ăn nốt...” Nguyễn Mặc rót cuộc gật gật đầu, sau đó nhìn hấn giống như mọi khi sau khi ăn xong liền rời bàn, không nhận được gọi hấn: “Đan Dật Trần!”

Một tay của nam nhân còn đang nắm mép bàn, hấn không quay đầu lại nhưng bước chân thì tạm ngừng.

Ngạch, rót cuộc nàng gọi người ta làm cái gì, hình như nàng cũng không có điều gì muốn nói...

“Ồi chào... Tới nay ta giúp huynh kỳ lưng nhé?”

A phi... Nàng hỏi cái này làm gì nha???

Đan Dật Trần nhướn mày, khẽ cười một tiếng như có như không, không buồn cho nàng cơ hội hỏi hận trực tiếp đáp lời: “Cũng được.”

Sau đó, cũng chẳng thèm quay đầu lại đi lên lầu, bỏ lại Nguyễn Mặc ngồi trước bàn cơm, như bị sét đánh.

Cũng được..... cũng được cái rắm ấy! (Tinh: Ặc, đây là nguyên văn của tác giả nhé, mình không làm gì cả. *che mặt chạy đi*)

~~~~~Hoạ là từ miệng mà ra~~~~~

Kỳ thật đây cũng không phải lần đầu tiên Nguyễn Mặc làm nhân viên kỳ lưng cho hấn, bất quá lần đó nàng vừa mới múc nước xong, hấn liền có việc phải ra cửa, sau đó liền cả đêm không về, cho nên cuối cùng nàng cũng không phải làm gì.

Nhưng tối nay.....

Nguyễn Mặc xuyên qua cửa sổ nhìn lên căn phòng có ánh nến trên lầu, nhìn đến bóng người vẫn luôn ở trong phòng kia, khẽ thở dài.

Kỳ thật không phải nàng nói chuyện không giữ miệng.

Trước kia, hồi mới vào Hồng Loan Môn, nàng nghĩ nếu có vị tiền bối nào che chở thì có lẽ sẽ không bị khi dễ. Chỉ là, nàng còn chưa kịp đi tìm thì một vị sư tỷ nghe nói đã lẩn lộn mười mấy năm đã tới tìm nàng. Vị sư tỷ này cả ngày đều luôn vui vẻ, cũng không sai nàng làm việc gì, khuyết điểm duy nhất là quá béo nên không với tới lưng được, cho nên thỉnh thoảng sẽ nhờ nàng kỳ lưng hộ. Có đôi lần nàng phạm lỗi, làm cho sư tỷ không vui, cũng sẽ dùng chiêu này giúp nàng hạ hỏa.

Vì thế, hôm nay cũng không biết là dây thần kinh nào của nàng bị chập, cứ thế thuận miệng hỏi hấn... Cả lần trước cũng là như thế.

Ai, đúng là hoạ từ miệng mà ra a.

Chờ đến khi nước trong thau tắm gần đầy, Nguyễn Mặc liền chạy về phòng, hướng lên lầu gọi một tiếng, một lát sau thấy hấn đi ra, vậy mà hấn đã coi quần áo rồi, trên người chỉ còn một cái quần dài bằng vải thô, để lộ ra thân trên tinh trắng.....

A.....

Nguyễn Mặc theo bản năng nhìn đi chỗ khác, quả như trong dự liệu, nhiệt độ trên mặt không ngừng tăng lên, cơ hồ muốn bốc cháy.

Hấn, hấn thế nhưng không buồn mặc quần áo!

Hấn làm như vậy ở trước mặt cô nương gia, đây... rõ ràng là đang chơi lưu manh!

Đan Dật Trần thần nhiên xuống cầu thang, đi qua tầng một tối om, đi vào cửa sau, cũng không nhìn Nguyễn Mặc lấy một cái, trực tiếp cõng nốt chiếc quần liền nhấc chân ngồi vào trong thùng.

Tiếng nước ào ạt, hình như đang tràn ra ngoài.

“Muội đứng ở đó làm gì?” Giọng nói của nam nhân như ban đêm yên tĩnh, ần ần chút không kiên nhẫn: “Nhanh qua đây.”

Nguyễn Mặc cứng đờ cả người, không dám làm trái lời hấn, bước từng bước nhỏ đi đến, đầu cúi xuống sát ngực, không để ý dưới chân liền bị vấp, suýt nữa ngã vào trong thùng.

Hấn nghiêng mặt nhìn tiểu cô nương đang bám vào mép thùng, dưới ánh trăng hai má hồng thắm, phấn nộn khả nhân, lông mi hơi khép rung động khe khẽ, che đi đôi mắt linh động, không dám nhìn hấn chút nào. “Sao muội lại hoảng?”

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ Thật Khó Theo Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 6

Người nam nhân này!

Nguyễn Mặc hít sâu một hơi, cường chế trái tim đang đập điên cuồng lại rồi mới khom lưng cầm lấy khăn tắm vắt ở một bên, nhúng nước, bắt đầu kỳ lưng cho hắn... Đôi mắt lại không dám nhìn ngó lưng tung, chỉ lo nhìn chăm chăm mặt đất.

Hậu quả của việc làm mà không thêm nhìn hiện ra ngay lập tức, đó chính là: “Nguyễn Mặc, ta nhờ muội kỳ lưng, không phải cọ da.”

“.....”

Nguyễn Mặc đưa mắt nhìn, đập vào mắt chính là một mảng da đỏ lừ trên tấm lưng tinh trắng của nam nhân...

Ngạch, hình như đó là chỗ nàng vừa mới tận lực kỳ cọ thì phải...

Trời đất, thật mất mặt quá đi!!!

Chỉ là nhìn nam nhân... ở trần thôi mà, có cần hoảng thành như vậy không?

Dù gì nàng cũng là đệ tử thủ tịch của Hồng Loan Môn, loại tình huống bé tẹo này cũng không chịu nổi, nếu sư phụ mà ở đây, chắc chắn sẽ lại mắng nàng không có tiền đồ cho mà xem.

Ân, Nguyễn Mặc, hít sâu, bình tĩnh.

Nguyễn Mặc kiến thiết tâm lý xong liền nhặt tự tin lên... Nhắm, là khăn tắm, ngứa cổ, ép chính mình không được dời tầm mắt đi, rốt cuộc bắt đầu nghiêm túc kỳ lưng cho trại chủ đại nhân.

Tay lên tay xuống, nước chảy róc rách. Lưng của nam nhân dày rộng mà rắn chắc, bọt nước trong suốt lướt qua đường cong lưu suồng, trượt vào trong nước. Nàng đột nhiên nhớ lại, hôm nàng bị thương hắn công nàng đi đường ấy, nàng ôm cổ hắn, nằm trên tấm lưng đáng tin cậy này, khi đó trong lòng lại có cảm giác an tâm nhân nhật.

Bất quá, khi ấy nàng vừa mới suýt bị kẻ xấu lãng nhục, hoảng loạn đến mức chỉ lo nắm lấy cọng rom cứu mạng, sinh ra chút cảm giác ý lại cũng là chuyện thường tình, không có gì đặc biệt.

Mức nước chỉ thấp hơn mép bồn tầm một tấc (=10cm), do tay nàng liên tục thả vào nhấc lên, nước cũng tràn ra không ngừng, đến khi nàng kỳ lưng cho hắn xong, quần áo trên người cũng đã ướt quá nửa.

Không bằng chờ chốc lát làm xong việc ở nơi này, nàng cũng đi tắm luôn, đổi bộ quần áo...

Nguyễn Mặc còn đang ở bên này cân nhắc việc kia, khăn tắm trong tay lại bỗng nhiên bị người ta lấy mất... Ngạch, còn có thể là ai đây, đương nhiên là vị trại chủ đang thoải mái dễ chịu hưởng thụ nàng hầu hạ rồi.

“Không cọ nữa à?”

Phía trước tựa hồ xuất hiện tiếng cười khê, Đan Dật Trần đang quay lưng về phía nàng chợt xoay người lại, cánh tay trái vân da rõ ràng khoác lên mép bồn, hí mắt liếc nàng một cái, lại nhìn ngó trên dưới một lúc, mới nhân nhật nói: “Chẳng lẽ muội còn muốn cọ phía trước thay ta nữa à?”

A phi! Nàng nói muốn... khi nào???

Sau đó nàng nhanh chóng hồi tưởng lại câu nói lúc trước của chính mình, ngay tức khắc muốn cắn đứt đầu lưỡi của chính mình.

Nàng mới không có ý định muốn “tiếp tục” đâu!

“Trại chủ đại nhân hiểu lầm... Kỹ thuật của ta vụng về, nếu lại cọ rách da nữa, làm ngài không cao hứng liền không hay rồi.”

Hắn nhìn tiểu cô nương giả bộ cup mi rũ mắt, vành tai rõ ràng còn đang hơi đỏ, trên mặt lại tỏ ra bất động thanh sắc, khoé môi không nhin được hơi cong cong, xoay người lại lần nữa, hoan thanh nói: “Ân.” Đợi đến khi nàng đi được vài bước, lại bồi thêm một câu: “Muội nên đổi quần áo đi.”

Ân? Vì sao nha?

Nguyễn Mặc cúi đầu nhìn, liền thấy bộ bạch y sau khi thấm nước trở nên hơi trong suốt của chính mình... Nhất thời, nàng liền nửa câu đều không muốn nói, quay đầu chạy mất dạng.

Hừ... Đúng là tên không biết xấu hổ!

~~~~Ta là đường phân cách Giáo chủ là tên không biết xấu hổ~~~~

Sau khi trải qua mười mấy ngày lặng yên không sóng gió, Nguyễn Mặc chợt phát hiện người trong sơn trại tựa hồ chuẩn bị làm một đại sự có thể nói là kinh đảo hải lăng* – đó chính là: cướp tiêu.

*Kinh đảo hải lăng: sóng to gió lớn, sóng gió gian nguy.

Thật ra thì nàng cũng không kinh ngạc, chỉ là nhìn mọi người ngày thường không khác gì sinh hoạt của bá tánh bình dân, giờ lại đột nhiên biến thành từng nhóm sơn tặc công cung mang mũi tên, trái đao phải kiếm xuất hiện trước mặt, nàng cảm thấy có chút không quen thôi.

Nói đến việc cướp tiêu, tuy rằng làm kiểu này sẽ nhanh có bạc nhưng cũng vô cùng nguy hiểm. Chưa nói đến nhóm tiêu sư mỗi người đều võ công bất phàm phụ trách hộ tiêu của tiêu cục**, trong lúc đánh nhau sẽ khó tránh khỏi có thương vong mà vạn nhất gặp phải người tuần kiểm của quan phủ cũng thừa sức để mọi người ăn đủ. Vì thế, mấy năm gần đây, số lần bọn họ hoạt động cũng không thường xuyên như quá khứ, đa phần là chờ đến khi sơn trại sắp chống đỡ không nổi nữa, mới có thể lên tinh thần, làm một vụ lớn.

**Tiêu cục: Nghề bảo tiêu chính thức ra đời từ thời Minh, Thanh, nhưng đã manh nha từ đời Đường. Theo sự phát triển của xã hội, đặc biệt là thương nghiệp, việc đi lại buôn bán giữa nam và bắc Trung Quốc càng lúc càng nhiều, bảo tiêu trở thành một nghề chuyên nghiệp mang tính thương mại, đầu tiên là cá thể. Đầu đời Thanh bảo tiêu từ cá thể chuyển sang tập thể, đó chính là tiêu cục. Tiêu cục chuyên hộ tống khách buôn cùng hàng hoá, tài sản khách buôn yêu cầu hộ tống gọi là tác tiêu, những người tiêu cục cử đi bảo vệ gọi là tiêu sư hoặc bảo tiêu. Việc làm ăn của tiêu cục là trông vào sự bảo vệ an toàn về người và của tiêu sư, vì vậy tiêu cục rất coi trọng tuyển chọn tiêu sư để bảo vệ uy tín của mình.

Do đó, những người không có năng lực hành động như người già, phụ nữ và trẻ em đều lưu lại trong sơn trại, họ sẽ không tham gia cướp tiêu, nếu về sau có phát sinh chuyện gì thì cũng có người hậu ứng.

Mà Nguyễn Mặc nàng...

Hiển nhiên là không được hưởng “đãi ngộ” đó.

Cuối cùng, mọi người liền giao cho nàng một nhiệm vụ - làm nhĩ.

Nói trắng ra thì chính là dùng kế dẫn nhóm tiêu sư đến một con đường khác khó đi hơn, bọn họ sẽ mai phục ở trên đường, đám người đó vừa đến liền cướp tiêu, bất ngờ chặn giết làm chúng không kịp trở tay.

Bởi vậy, lúc này Nguyễn Mặc mới phải mặc một bộ đồ y thô ráp, cải trang thành bộ dáng một nông phụ đang hoảng, một mình ung dung đi trên sơn đạo mà tiêu cục nhất định phải đi qua.

Ai, ai bảo nàng chỉ là người ngoài đầu, bị mọi người yêu cầu làm nhĩ cũng là đương nhiên, bằng không làm gì có hán tử nhà nào sẽ nguyện ý làm nương tử hoặc khuê nữ của mình tới mạo hiểm đây?

Còn Đan Dật Trần...

Thôi, thôi, nhớ tới hán tử liền bực bội, mấy ngày nay nàng chỉ lo làm hán tử vui, làm hết chuyện tốt, cuối cùng hình như nàng làm hơi quá, hiện tại trong lòng hán tử phỏng chừng hoàn toàn coi nàng như tí nữ, đừng nói hán tử có thích nàng hay không, cái kiểu vì an nguy của nàng mà phủ quyết ý kiến nhất trí của mọi người này còn lâu mới xảy ra...

Cứ tiếp tục như vậy, cũng không biết đến khi nào hán tử mới sinh ra cảm tình với nàng...

Mà hình như sư phụ từng nói qua, nếu nàng vô ý mất mạng, giấc mộng này có thể lặp lại một lần... Nếu không, hay là nàng thử xem, nói không chừng thực sự có thể đâu....

Nàng còn đang nghĩ ngợi, trên sơn đạo yên tĩnh phía trước giống như xuất hiện vài bóng người, sau đó liền có tiếng nam nhân trò chuyện truyền đến, tiếng được tiếng mất, vô pháp nghe rõ.

Nguyễn Mặc cũng chẳng buồn để ý xem bọn họ đang nói cái gì, âm thầm nhắm lại lời thoại trong đầu, lại hơi chỉnh lại quần áo cũ hơi rộng trên người, liền cảm rõ, giả bộ vô tình đi ngang qua.

“Ai, mấy vị đại ca đây là muốn đi đường này sao?”

Thiếu phụ trước mặt tuy nhìn tiêu tuy chút, quần áo ô ւế chút nhưng ý cười lại ôn nhu, hiền lành, tục ngữ nói: đưa tay không đánh người đang cười, huống chi còn là nữ nhân có mấy phần tư sắc, nhóm tiêu sư vận tiêu dừng lại, một người nhìn như là người dẫn đầu tiến lên hai bước, lời ít mà ý nhiều: “Đúng thế, không biết...”

“Ôi trời, các người ngàn vạn lần đừng đi a.” Thiếu phụ lập tức nhú mi, trên mặt lộ ra thần sắc nôn nóng: “Nô gia mới vừa trở về từ chỗ đó, có lẽ là do hôm qua mưa lớn quá, con đường đều bị sụp mất một nửa, đành phải quay về đây này.”

Nghe vậy, tiêu đầu cũng nhú mi, con đường này là lối tắt qua núi, hơn nữa lại to rộng dễ đi, lúc trước vận tiêu đều đi qua nơi này, cũng tương đối quen

thuộc địa hình.

“Thật sự không thể đi qua sao?” Nếu như chỉ sụp mất một nửa, bọn họ đi cẩn thận một chút, hẳn là có thể qua được.

Thiếu phụ lắc đầu, giọng điệu khẳng định: “Nếu như chỉ có người đi qua còn có thể thử được, chứ các người mang theo mấy chiếc xe này, chắc chắn là không qua nổi.

Thấy tiêu đầu vẫn còn bán tín bán nghi***, nàng mím môi, sau đó sâu kín thở dài: “Đại ca không tin à? Ai, nguyên bản nô còn muốn dẫn đường cho các người cơ. ....Nô gia vừa mới bị ngã mấy lần, quần áo dính đầy bùn đất, còn đang vội về nhà thay đổi đây, mấy vị đại ca cẩn thận, nô gia đi trước.” Dứt lời liền xoay người rời đi, đi lướt qua mấy vị tiêu sư, cũng không quay đầu lại.

***Bán tín bán nghi: nửa tin nửa ngờ.

Như trong sở liệu của nàng, còn chưa đi được bao xa, phía sau liền truyền đến tiếng la của tiêu đầu: “Xin hãy dừng bước.”

Thiếu phụ dừng lại bước chân, xoay người nghi hoặc nói: “Có chuyện gì sao?”

Lần này vận tiêu thời gian gấp rút, cần phải đưa đến trong hôm nay, nếu phái người qua bên kia dò đường lại quay về, tất nhiên là không kịp, chi bằng đi đường khác, tuy không quen thuộc lắm, nhưng trong đoàn toàn những người kinh nghiệm phong phú, không sợ không ứng phó được.

Tiêu đầu ôm quyền nói: “Nhờ cô nương tốn chút thời gian dẫn đường cho, làm phiền cô.”

Hắc, cá cắn câu.

Thiếu phụ tựa hồ đối với việc do dự không quyết có chút mất kiên nhẫn, nhưng hẳn lại thái độ cực tốt, không thể cự tuyệt, đành khẽ cười, ý bảo bọn hắn đi theo nàng.

--- -----Cá đã mắc câu-----

Con đường này xác thật không dễ đi, cũng xa hơn đường kia, nhưng nhờ địa thế hiểm trở, cỏ cây mọc thành cụm, cành lá rậm rạp, thành ra vô cùng mát mẻ, mấy vị đại hán đi đường cũng không cảm thấy mệt, liền câu được câu không cùng Nguyễn Mặc nói chuyện râu ria, nhàn thoải.

Mắt thấy sắp đến nơi ước định, nàng bất động thanh sắc hoãn lại cước bộ, dần tụt lại phía sau tiêu xe, chuẩn bị tìm cơ thoát thân, để cho đám sơn tặc dễ làm việc.

Hưu—— hưu, hưu——

Trong bụi cỏ cao nửa người bỗng bay ra hơn mười mũi tên, ba bốn vị tiêu sư ở gần lập tức bị bắn trúng, thuốc tê cực mạnh bôi trên đầu mũi tên khiến cho bọn họ chưa kịp kêu lên đã ngã xuống, tiêu đầu phản ứng cực nhanh, rút đao đánh bay mấy mũi tên bay đến giường giọng hô to: “Hộ tiêu! Có sơn tặc!”

Ngay sau đó sơn tặc mai phục ở hai bên bỗng nhiên nổi đuôi nhau tràn ra, đua nhau tiến lên, cùng mấy tiêu sư còn lại lao vào chém giết, khung cảnh vô cùng hỗn loạn.

“Tê.....” Nguyễn Mặc thừa lúc mọi người không để ý, vội vàng tìm chỗ nấp, chui ra phía sau một khối nham thạch lớn trốn ở đó, chạy vào quá vội, cái trán bị đụng mạnh, đau đến hút khí.

Đám nhĩ lẳng tử này, rõ ràng đã nói là sẽ báo cho nàng trước khi động thủ cơ mà, sao lại không tiếng động bắn tên như thế?

Nàng có chút nghĩ mà sợ, sờ sờ cái mũi sưng chút nữa liền trúng tên, bò dậy, bám vào khối nham thạch, lén nhìn tình hình chiến đấu kịch liệt bên ngoài.

“Cẩn thận sau lưng!”

“Lý ca!”

“Giết hết bọn họ! Không được lưu người sống!”

Lần đầu tiên nàng phải đối mặt với tình huống đao thật kiếm thật, máu chảy đường trường này, nếu bảo là không sợ hãi, đó nhất định là nói dối.

Khi nàng nhìn thấy trương đại hán ngày hôm qua còn sắc sảo mị mị ngấm nàng chảy nước miếng, hôm nay lại ngồi trên mặt đất che lại cánh tay máu chảy như suối, nàng mới hiểu được, sinh hoạt trước kia của chính mình, tuy trôi giạt khắp nơi, nghèo khổ thất bại, ở Hồng Loan Môn cuộc sống cũng không như ý, nhưng ít nhất còn được an an ổn ổn, so với những sơn tặc sống những ngày liêm máu trên lưỡi đao tốt hơn nhiều.

Nguyễn Mặc mãi nhìn bọn họ đánh nhau, khăn trương đến mức mắt cũng không dám chớp, bởi vậy hoàn toàn không biết có người đang giờ kiếm tiến tới phía sau nàng.

“Người cái ác phụ này! Ta giết người!”

Nguyễn Mặc trong lòng chợt lạnh, vừa quay đầu lại liền đối diện với thân kiếm bóng loáng, sắc bén, phía sau là gương mặt dữ tợn hung ác của tiêu sư, đã không kịp trốn đi nữa rồi...

Chết, chết đi cũng tốt.

Chết đi liền có thể khiến cho giấc mộng này lặp lại một lần...

Đau đớn trong tưởng tượng không xuất hiện, trên mặt lại bỗng nhiên có chút nóng, giống như có chất lỏng ấm áp nào đó nhỏ xuống, cách đó không xa liên tục vang lên vài tiếng rống to: “Trại chủ!!!”

Cái gì?

Nguyễn Mặc đuổi tay xoa mặt, lập tức mở mắt ra, sợ tới mức cả người nổi gai ốc...

Là máu!!!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ngược mắt nhìn liền thấy bóng người cao lớn đang lao đảo sắp ngã, nàng còn chưa kịp giơ tay ra đón, cơ thể đã đổ về phía nàng, chân có chút run, đứng không vững, trực tiếp áp nàng ngã xuống đất.

Tên tiêu sư kia bị một nhát kiếm trúng ngay cổ, khí tuyệt mà chết, chết không nhắm mắt.

Mà trường kiếm trong tay hắn, giờ phút này đã đâm thật sâu vào bả vai của người nam nhân đang đè trên người nàng.

Xuyên qua vai, máu chảy đầm đìa.

“Đan... Đan Dật Trần!”

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ Thật Khó Theo Dõi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 7

Ý thức mờ mịt, đen nhánh không chút ánh sáng.

Thân thể bất chợt phát nóng, vô cùng khó chịu, vai trái lại càng thêm nóng bỏng như bị lửa đốt, khổ nỗi mí mắt lại nặng như đeo đá, không thể mở được.

Hắn nhớ rõ, chính mình bị tiêu sư đâm một nhát, sau đó liền mất đi ý thức....?

Đúng rồi, hắn nhớ ra rồi.

Thân là đầu lĩnh của đám sơn tặc, hắn cũng không trực tiếp tham dự vào việc cướp tiêu mà chỉ ở một nơi nào đó chỉ huy bọn họ hành động, hết thấy đều tiến hành thuận lợi, thoả đáng, duy nhất không ngờ tới chính là tiêu cô nương thường nhìn cơ linh nhanh nhẹn, giờ phút này lại quên mất phải rời khỏi tiêu đội, lại còn ngây ngốc tròn ở chỗ tưởng rằng không ai nhìn thấy nhưng thật ra lại là nơi dễ bị phát hiện nhất, hắn nhìn thấy rõ vô cùng.

Nhưng mà tình thế hai bên giao chiến không thể coi thường, bọn họ thậm chí còn từng lâm vào hoàn cảnh xấu, hắn căn bản không rảnh bận tâm安危 của riêng nàng, đợi đến khi quay đầu nhìn về phía nàng, đã thấy tên tiêu sư kia đứng ở sau lưng nàng, tay cầm trường kiếm, chớp mắt liền thấy hắn đâm xuống.

Trong giây phút đó, hắn ngay lập tức phi thân tới chỗ nàng, liền nghĩ cũng không nghĩ, thân thể đã chắn ở trước mặt nàng, vào khoảnh khắc hắn rút kiếm cắt qua động mạch ở cổ đối phương, cũng đồng thời bị hắn đâm một kiếm.

Rồi sau đó, đau đớn từ vết thương kịch liệt truyền đến khiến hắn mất đi ý thức, hoàn toàn lâm vào hôn mê.

Vậy... Nàng thì sao?

Có còn bình yên vô sự không?

.....

Nguyễn Mặc giơ chân khế đá cửa, trên tay bưng một chậu nước trong đi vào phòng, khinh thủ khinh cước* đi tới bên giường, thả bồn gỗ xuống, tiếp tục công việc lúc trước, liên tục làm ướt khăn, vắt hơi khô, gấp lại phủ lên trán của nam nhân, giúp hắn hạ nhiệt.

*Khinh thủ khinh cước: nhẹ tay nhẹ chân.

“Ta xin huynh, nhanh hạ sót đi, nhanh hạ sót đi.....”

Ai cứ ở chỗ kia lải nhải mãi thế....

Không thấy phiền sao?

“Nếu không vết thương trên vai này mà nhiễm trùng, không chữa khỏi được thì làm sao bây giờ...?”

.....

“Ồn ào quá.”

“Cũng không biết đến khi nào huynh mới...” Nguyễn Mặc đang nói chợt dừng lại, ánh mắt dời về phía gương mặt của nam nhân đang nằm trên giường, hai mắt nhắm chặt, mặt không chút cảm xúc, ngơ ngác có chút không dám tin: “Huynh...Huynh tỉnh rồi?”

Nam nhân vẫn không mở mắt ra như cũ, môi mông lại khẽ mở, giọng nói khàn khàn: “Ồn chết đi được.”

Vừa dứt lời, hần liền cảm nhận được bàn tay đột nhiên được một đôi tay mềm mại bao lấy, bên tai xuất hiện thanh âm mềm mại hơi trầm, mang theo chút nức nở: “Huynh, huynh rốt cuộc cũng tỉnh rồi... Ta lo lắng thật lâu, thật lâu, còn tưởng rằng, tưởng rằng huynh sẽ cứ ngủ như chết như vậy....”

Tiểu cô nương đang khóc?

Đan Dật Trần cố hết sức để mở mắt, cúi mắt nhìn người đang ngồi ở mép giường, đem cả khuôn mặt nhỏ đều vùi vào lòng bàn tay của hần, một lúc lâu mới lên tiếng: “..... Muội lo cho ta?”

Tiểu cô nương vẫn chon mặt như cũ, lại dùng sức gật gật đầu.

“Muội lo cái gì?” Hần nghi hoặc hỏi.

Từ này đối với hần có chút mới lạ, đây là lần đầu tiên có người nói với hần từ này.

Nguyễn Mặc hít hít cái mũi, nói một cách đương nhiên: “Ta sợ huynh có việc gì... Sợ huynh sẽ không tỉnh lại a...”

Dù sao thì hần cũng là vì cứu nàng mới bị thương...

Hơn nữa ở chung nhiều ngày như vậy, cho dù là con chó, con mèo cũng sẽ có tình cảm, huống chi là con người, nàng đương nhiên sẽ lo lắng.

Đan Dật Trần là người duy nhất nàng có thể dựa vào ở nơi này, hần lại mãi vẫn không tỉnh lại, nằm ở trên giường không chút sinh khí, nàng liền cảm thấy chính mình lẻ loi một mình ở trong sơn trại này, trong lòng có chút run, tự dưng thấy sợ, cũng không dám ra khỏi nhà, nếu cần thứ gì, đều là nhờ Lục Vọng đưa tới.

Lại nói, nếu như hần chết thật, giấc mộng này lại phải bắt đầu lại lần nữa... Nhưng hiện tại nàng lại không muốn quay về khởi điểm.

Khi đó lúc nàng bị tiêu sư đánh lên, Đan Dật Trần có thể đứng lúc chạy tới cứu nàng, còn vì nàng mà bị thương, nàng tin tưởng, người nam nhân này chắc chắn có chút cảm tình khác với nàng, không cần biết là bao nhiêu nhưng nàng cũng không muốn bỏ dở giữa chừng.

Đan Dật Trần hơi nhíu ấn đường, rũ mắt nhìn bàn tay bị nàng nắm.

Hần không hiểu việc này thì có gì mà phải lo lắng.

Mặc dù lúc ấy hần chẳng thêm suy tư liền theo bản năng đỡ lấy một kiếm nhưng hần cũng đã cố tình tránh đi chỗ yếu hại, hần chưa bao giờ cảm thấy chính mình sẽ vì thế mà mất mạng, cùng lắm thì cũng chỉ là thời gian dưỡng thương dài hơn mà thôi.

Nhưng kỳ quái chính là, khi hần nghe thấy nàng nói lo cho hần, trong lòng hần thế nhưng lại nổi lên từng đợt sóng nhỏ đến khó có thể phát hiện, giống như có thứ gì đó khác thường lặng lẽ sinh ra, hay là nó nguyên bản đã ẩn núp thật lâu, bây giờ bắt đầu thức tỉnh, giống như giọt nước mắt nóng bỏng rơi vào lòng bàn tay, chậm chạp lăn qua, ấm áp bắt đầu sinh trưởng.

Điều này khiến cho hần không nhìn được hơi giật giạt tay, khi nàng nâng mặt lên, một tay xoay lại bao lấy cả đôi tay của nàng, nhìn long mi còn dính chút nước mắt của nàng khẽ chớp, lại cảm thấy đáy lòng co lại một chút, nhìn không được muốn vươn tay lau nước mắt cho nàng.

“Ngô...” Ai dè, hần vừa nghiêng người, vai trái bị thương liền bị đè lên, đau đớn từ miệng vết thương khiến hần không chịu nổi phải nằm trở về, ngay cả tay phải cũng nện xuống giường, làm cho Nguyễn Mặc hoảng sợ. Nàng vội hỏi phục tinh thần, xoa xoa mặt, liền khăn trương tiến lên kiểm tra.

“... Có phải rất đau không?” Nàng cúi người kéo vạt áo cuar hần, muốn nhìn trên băng vải có bị thấm máu ra hay không, “Khó lắm vết thương mới có chút dấu hiệu khép lại, động một chút, vết thương chắc lại vỡ ra rồi...”

Trên người tiểu cô nương toả ra thanh hương nhàn nhạt sạch sẽ dễ ngủ, cùng với mùi hương quanh quần bên mũi trong giấc mơ mấy ngày nay giống

nhau, ánh mắt của hắn trầm xuống, bỗng nhiên nắm bàn tay xoa loạn ở trước ngực, kéo về phía mình, trầm giọng nói: “Muội đang làm cái gì?”

Cái, cái gì. .... Làm cái gì?

Nguyễn Mặc suýt nữa liền ngã nhào vào người hắn, lại sợ đụng phải miệng vết thương của hắn, chỉ có thể dựa vào chỗ hắn nắm tay nàng để chống đỡ. Hô hấp sâu nặng, nóng cháy của nam nhân ập vào mặt, khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân kia lạnh như băng sương, nàng lại cảm thấy mặt mình nóng đến sắp bốc cháy.

“Ta... Ta muốn xem một chút... A!” Hắn chợt buông tay, nàng không kịp phòng bị liền chúi xuống, lập tức cách hắn gần hơn mấy phần, chỉ cần mở miệng nói chuyện liền giống như có thể chạm vào môi hắn, “Huỳnh...”

Đan Dật Trần hít mắt, ung dung nhàn nhả thưởng thức thần sắc quần bách, gương mặt đỏ bừng của tiểu cô nương, hắn thế mà lại cảm thấy có vài phần đáng yêu, tựa tiểu phi tiểu khố môi hơi cong, thanh âm trầm thấp: “Nói tiếp đi.”

“.....” Nguyễn Mặc mím chặt môi.

Loại tư thế này khiến nàng sắp không thở nổi, làm sao nói tiếp được a!

Hắn ngoi lơ cái tròng mắt không hề có lực công kích của tiểu cô nương, cũng không biết là cố ý vẫn là vô tình, hắn tiếp tục giữ nguyên tư thế sắp kẻ sát: “Àn? Muốn xem cái gì?”

Nguyễn Mặc bị hắn bức đến một cử động nhỏ cũng không dám, sợ đụng phải cái gì không nên đụng hoặc là... chạm vào chỗ không nên chạm, ngứa cổ, không dám nhìn hắn, chỉ nhìn chăm chăm vào cái cằm sạch sẽ, trắng nõn của nam nhân: “Ta nhìn. .... nhìn miệng vết thương. ....”

“Thật không?” Đan Dật Trần không chớp mắt nhìn nàng chăm chú, tận đến khi vành tai nàng đều đỏ bừng, mới thả tay nàng ra, nằm thẳng trở lại, thấy nàng còn ngơ ngác không biết làm sao mới giật giật chân, uốn gối khẽ đụng nàng một cái, cong môi hỏi: “Không đi xuống à?”

Hình như đụng phải cái gì, Nguyễn Mặc chớp mắt cả người cứng đờ, sau đó vội vàng tụt xuống, chạy trốn ra khỏi phòng, liền ngay cả cửa cũng quên đóng lại.

Hắn nghiêng đầu, nhìn bóng dáng nhỏ xinh kia hoảng hốt, luống cuống biến mất sau cánh cửa, thật lâu sau, ám trầm nơi đáy mắt mới dần dần tan biến.

Hắn chưa bao giờ là người lạm tình, cũng chưa từng nổi lên loại ý niệm này đối với người khác. Vì thế, trong chớp mắt lòng hắn sinh ra niệm tưởng mãnh liệt đối với nàng, hắn liền minh bạch chính mình yêu cầu cái gì, không có chút nghi ngờ nào.

Hắn thích tiểu cô nương này.

Hắn muốn nàng.

~~~~~ Ta là đường phân cách Giáo chủ động tâm rồi ~~~~~

Xôn xao ——

Một vốc nước hắt lên khuôn mặt nhỏ hồng thấu, lạnh lẽo thấu triệt, đem độ ẩm nóng bừng hơi hơi hạ xuống, lại vô pháp để trái tim thôi đập nhanh.

“Hô..... Nguyễn Mặc, người phải bình tĩnh, phải bình tĩnh, hắn biểu hiện như thế chính là chuyện tốt, cho thấy hắn đối với người cũng có chút tình cảm. Ngán vạn lần không được để sắc đẹp của hắn câu mất hồn, để hắn thích người thôi là được rồi, hiểu không?”

Nguyễn Mặc ngồi xồm bên dòng suối, nhìn bóng của mình trên mặt nước tự nhủ, còn sợ mình không nhớ kỹ, chụp mạnh vài cái vào mặt mình, một bên hít sâu, một bên tự an ủi mình: “Hôn... Cũng đã hôn qua rồi, này, còn không phải chỉ là dựa gần chút thôi sao. Không có gì ghê gớm cả, àn, chớ có nghĩ nhiều.”

Nàng còn đang mãi nói chuyện một mình, bả vai bỗng nhiên bị người ta vỗ nhẹ vài cái, quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ kiêu tiểu nhiều ngày không thấy, lập tức liền cười tươi: “Chi Chi? Lại đây, để ta nhìn một cái, sao mới có mấy ngày không thấy, trông muội ngày càng xinh rồi.”

Tô Chi để nàng nắm tay, ngượng ngùng cười cười: “Làm gì có? Nguyễn tỷ tỷ cứ nói đùa.”

“Ta có nói đùa đâu, rõ ràng là đang nói thật.” Nguyễn Mặc đem nàng kéo đến dưới bóng cây, trong lúc lơ đãng nhìn thấy trong tay nàng còn đang cầm một cái túi giấy dầu sạch sẽ, hiếu kỳ nói: “Đây là cái gì nha?”

“Nga, đúng rồi, đây là bánh đào phỉn ta học làm cùng mẫu thân.” Tô Chi như hiến vật quý đưa cho nàng, mi mắt cong cong: “Có lẽ ta làm cũng không tốt lắm, bất quá ta vẫn muốn mang đến cho Nguyễn tỷ tỷ ăn thử.”

Tay nghề của Nghiêm thị vẫn luôn có tiếng trong sơn trại, nữ nhi của nàng đương nhiên sẽ không có khả năng kém hơn bao nhiêu, Nguyễn Mặc bỗng có chút thêm, lập tức liền nhận lấy: “Chi Chi là chắc chắn ăn rất ngon, chờ lát nữa ta mang về, từ từ nhắm nháp.”

“Àn, được.” Tô Chi gật gật đầu, lại cúi đầu khẽ vận ngón tay, nheo giọng bồi thêm một câu: “Nếu như có thể... Có thể mời cả trại chủ nếm thử được không?”

Nguyễn Mặc dù chưa từng trải qua chuyện tình cảm nhưng rốt cuộc cũng lớn hơn tiểu nha đầu mấy tuổi, làm gì có chuyện nhìn không ra chút ngượng ngùng trong giọng nói của tiểu cô nương được. Trong lòng nàng cười thầm, ở trong mộng cũng có thể gặp tình địch cơ đấy, tuy vậy, trên mặt lại vẫn cười tươi đáp ứng, đảm bảo chắc chắn sẽ để hân ăn thử.

Sau khi nhìn tiểu nha đầu rời đi, nàng cầm theo túi giấy dầu trở về nhà, đặt ở trên bàn, rồi đi vào phòng bếp nấu cơm.

Bởi vì hân bị thương, cần ăn đồ thanh đạm nên Nguyễn Mặc chỉ nấu cháo trắng, làm mấy món đơn giản liền bụng lên lầu. .... Kèm theo một đĩa bánh đào phiên độc đào.

Ân... Tuy rằng đó cũng được coi là tình địch đi nhưng tiểu nha đầu mới 12-13 tuổi, nếu nàng thật sự so đo cùng người ta thì có vẻ quá hẹp hòi rồi. Hơn nữa, nàng mới vừa nếm thử một miếng, ngọt mà không ngấy, trơn mềm ngon miệng, thật sự là không tồi.

Ai, nếu là nàng có thể có tay nghề như vậy, cần gì phải phí tâm tư đi quán lấy Đan Dật Trần không buông, trực tiếp trói chặt dạ dày của hân, sợ gì hân không quỳ gối dưới váy vải bố của nàng?

Bất quá lời nói cuồng vọng, vô sỉ bức này nàng cũng chỉ dám nghĩ ở trong lòng. Sau khi bụng đồ ăn lên lầu, nàng lại điều chỉnh thành bộ dáng dịu ngoan, cười khe: “Đan Dật.....”

Chữ “Trần” nàng còn chưa nói ra đã thấy nam nhân sớm ngồi vào bàn, tay phải không bị thương gác ở mép bàn, biểu tình nhàn nhạt nhưng ánh mắt rõ ràng là ghét bỏ nàng động tác quá chậm.

Nghĩ đến việc mấy hôm nay hân hôn mê chưa ăn cơm, cả người cũng gầy đi không ít, nhìn có chút đáng thương, Nguyễn Mặc quyết định tha thứ cho hành vi kiêu ngạo vô lễ của hân (Tinh, liếc mắt: Thật không? A Mặc: Đương nhiên Tinh: Oh, để ta đi mách Giáo chủ. A Mặc: Ờ, đứng lại, ai cho ngươi điiiii), cúi đầu yên lặng bày đồ ăn lên bàn, sau đó ngồi xuống chỗ đối diện với hân.

Đan Dật Trần nhìn lướt qua bàn cơm, bưng bát lên bắt đầu ăn cơm, tốc độ cùng mọi khi không khác biệt lắm nhưng lượng cơm ăn lại lớn hơn gấp đôi, thậm chí ngay cả đĩa điểm tâm không biết tên ăn ngọt là kia cũng gấp hai khối.

Dù sao nàng từng nói qua không thích lãng phí, chỉ cần không phải quá khó nuốt hân đều sẽ tận lực ăn một ít.

~~~~~Giáo chủ thật nghe lời nha~~~~~

Sau khi ăn no, người cũng có chút lười biếng, Nguyễn Mặc thu dọn chén đĩa, tắm gội xong liền vào phòng hân nhìn một cái, Lục Vọng đã lau người, đổi thuốc cho hân rồi cho nên liền thanh thần ổn định về phòng ngủ.

Khổ nỗi hôm nay nàng lại ngủ không ngon, nửa đêm tỉnh dậy mấy lần, nàng không nhìn được xuống lầu đi phương tiện, trước khi về phòng liền ghé qua chỗ Đan Dật Trần nhìn một cái.

Ngon nết đã bị thổi tắt từ lâu, cũng may nàng đã sớm quen với bài trí trong phòng, sờ soạng đi tới bên mép giường, cũng không phát ra âm thanh gì, chỉ là... Sao tiếng hít thở của hân lại có chút kỳ quái, thô nặng, dồn dập, cảm giác tựa hồ vô cùng thống khổ?

Nguyễn Mặc cả kinh, cảm thấy không thể qua loa được, vội bụng giá cầm nến lên để thấp sáng.

Nương theo ánh lửa, khuôn mặt tuần tú của hân ửng đỏ một cách dị thường, trên trán dính đầy mồ hôi, nàng duỗi tay kiểm tra, độ ẩm vô cùng cao, ngay cả bả vai bị thương cũng có trạng huống như thế...

Trời ạ, đây là như thế nào?

Ban ngày hân đã hạ sốt rồi cơ mà, tình trạng cơ thể cũng không tệ, mới qua một đêm.....

Sao lại trở thành như thế này?

Nguyễn Mặc bỗng thấy cả người lạnh toát.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ Thật Khó Theo Dõi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 8

Trong căn nhà của trại chủ ánh nến sáng ngời, người trong sơn trại cũng vội vàng tỉnh lại để canh chừng, chỉ cầu mong hân có thể bình an vượt qua đêm nay.

Không khí trong phòng vô cùng căng thẳng, khăn trương giống như sợi dây cung bị kéo căng.

Nguyễn Mặc co rút thân mình, đứng im ở góc phòng nhìn đại phu thi châm kê thuốc, xem bóng dáng Lục Vọng bận tới tấp ra vào vào buồng thuốc buồng nước, mà kẻ gây hoạ là nàng đây lại giống như người qua đường đứng xem mọi chuyện, chẳng thể giúp đỡ được cái gì.

Vừa rồi lúc phát hiện Đan Dật Trần không ổn, nàng vội vàng vàng chạy tới phòng Lục Vọng gõ cửa, kêu hắn nhanh đi tìm đại phu tới khám. Sau khi khám xong đại phu kết luận hắn là tại vì ăn đồ có tính nhiệt khiến cho vết thương bị viêm nên mới sốt cao như thế. Mà bởi vì tình huống của hắn mới hơi tốt một chút đã lại chuyển biến xấu nên khá là đáng ngại.

Đồ có tính nhiệt?

Nàng nấu toàn là những món thanh đạm mà, sao lại có tính nhiệt được?

“Người bị thương không nên ăn đồ, thứ này nóng, dễ bị viêm.” Đại phu giải thích sơ qua một chút.

Đồ?

Điều này đối với Nguyễn Mặc mà nói thật sự vô cùng kỳ lạ----- hoa quả mà cũng có loại khiến con người thượng hỏa ư? Trời đất, lúc ấy nàng còn thân nhiên nhìn hắn ăn mấy cái. ....

Nếu như nàng biết điều này, chuyện này liền sẽ không xảy ra.

Đều là lỗi của nàng. ....

“Những việc tại hạ có thể làm cũng chỉ như vậy thôi, nếu sáng mai hắn có thể hạ sốt thì sẽ không còn vấn đề gì nữa.”

Đại phu để lại một câu như vậy liền rời khỏi.

Lục Vọng tiễn hắn xong, cả người cũng dính đầy mồ hôi liền không đi vào trong nữa mà chỉ đứng ở cửa hô một tiếng “Nguyễn cô nương”, nhờ nàng chiếu cố trại chủ đại nhân xong cũng rời đi.

Cả căn phòng đều trở nên yên tĩnh.

Chỉ còn lại tiếng hít thở vẫn nặng nề như cũ của người nằm trên giường.

Nắm tay không biết đã bị siết chặt từ bao giờ, móng tay hơi đâm vào thịt, cảm giác đau đớn giúp nàng bình tĩnh lại, chậm rãi đi tới bên giường.

Hai mắt nhắm nghiền, băng gạc hoàn chỉnh không xô dịch, nằm thẳng ở trên giường không chút động tĩnh, hắn bây giờ lại trở về bộ dáng như hai ngày trước.

Vì vậy, qua đêm nay, hắn cũng sẽ lại tỉnh lại như lúc trước, đúng không?

Ân.

Sắc mặt của nam nhân vẫn ửng đỏ khác thường như cũ, nàng nghiêng người nhẹ nhàng ngồi ở mép giường, tiếp tục công tác của mấy đêm trước: thấm ướt khăn, vắt hơi khô, gấp thành một hình chữ nhật, cẩn thận đắp lên trán nam nhân, chờ đến khi nhiệt độ của hắn truyền sang chiếc khăn, lại lấy xuống thấm ướt, vắt hơi khô rồi gấp lại, phủ lên trán. ....

Một đêm không ngủ.

*****

Trời mới tờ mờ sáng, tiếng trùng kêu chim hót còn đang mơ hồ dần trở nên rõ ràng, từng đợt kéo dài.

Nguyễn Mặc xoa xoa mắt, tuy đã mệt mỏi vô cùng nhưng vẫn cố chống đỡ, dùng nước trong bồn kê hất lên mặt để giữ tỉnh táo, cũng không biết là lần thứ mấy lấy chiếc khăn đã khô từ trên trán nam nhân xuống, thả vào trong nước.

Nàng liên tục đổi khăn chườm lạnh cả đêm, thậm chí còn cởi hơn nửa quần áo của hắn ra, dùng rượu lau người giúp hắn hạ nhiệt hai lần. ....

Dù sao nàng cũng đã từng kỳ lưng cho hắn rồi, thêm lau người nữa cũng đâu có gì đâu. Vì cứu người, đương nhiên phải bất chấp tất cả. Nhờ vậy, sắc mặt hắn hôm nay đã đỡ đỏ hơn hôm qua, cái trán vẫn có chút nóng nhưng cũng không nóng đến mức dọa người nữa rồi. Điều đó chứng tỏ nỗ lực của nàng cũng có chút hiệu quả, không uống công năng cả đêm không chợp mắt ngồi chiếu cố hắn.

Chính là... Chính là đầu có chút váng, chân hơi tê, nhìn mọi thứ cũng mơ mơ hồ hồ...

“Nguyễn Mặc.”

Ai đang gọi nàng. ...

“Nguyễn Mặc.”

Di, là tại nàng mệt quá nên xuất hiện ảo giác sao?

Có phải là hấn mở mắt hay không... Hình như hấn còn nói chuyện nữa...

Tốt quá rồi...

“Nguyễn Mặc!” Nam nhân vừa mới tỉnh, cổ họng khàn đến không phát ra tiếng được, người được gọi lại mềm nhũn gục xuống bên mép giường, bất tỉnh nhân sự hoàn toàn.

Đan Dật Trần nhủ chặt ấn đường, muốn nắm lấy bả vai tiểu cô nương lay tỉnh, khổ nỗi hô hấp của tiểu cô nương lại đều đặn vững vàng, nàng đã hôn mê mất rồi.

Xanh đen nhọt nhọt dưới mí mắt vô cùng nổi bật trên khuôn mặt trắng nõn, mái tóc dài chưa kịp chải rối tung xoã trên đầu vai, che đi hơn nửa khuôn mặt, hấn rũ mắt nhìn, sờ qua đôi tay lạnh lẽo đến trắng bệch, nắm lấy, bỗng cảm thấy đau lòng.

Tuy rằng hấn hôn mê một đêm nhưng lại không phải mất đi ý thức hoàn toàn, hấn có thể cảm nhận được vẫn luôn có người ở bên cạnh hấn, dùng hết mọi cách đem hấn từ trong nhiệt triều bùng cháy kéo ra từng chút từng chút một.

Thanh hương quen thuộc chưa từng rời xa, là hơi thở độc hữu của nàng.

Đan Dật Trần cúi tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, ôm nàng lại gần để nàng nằm thoải mái hơn sau đó lẳng lặng ngắm nhìn dung nhan trầm tĩnh khi ngủ của nàng. Hấn thế nhưng lại không cảm thấy nhàm chán, ngay cả Lục Vọng muốn vào thăm hỏi cũng bị hấn ngăn lại.

Thời gian cứ thế dần trôi.

~~~~~Phân cách tuyến~~~~~

Đến lúc tiểu cô nương tỉnh lại, chợt phát hiện chính mình đang nằm ở trong lòng hấn, tất nhiên lại xấu hổ đến mức chạy trốn chết.

Bất quá, đây hiển nhiên chỉ là điều mà Đan Dật Trần nghĩ.

Khi Nguyễn Mặc thấy hấn bình an tỉnh lại, phản ứng đầu tiên của nàng không phải là vì sao mình lại ngủ ở trên giường mà là chạy như bay xuống lầu tìm đại phu tới khám cho hấn.

Nhưng khi nàng vừa mới đi tới chỗ cửa đã bị Lục Vọng đứng canh ở cửa ngăn lại, hỏi nàng muốn đi ra ngoài làm gì.

“Hấn tỉnh rồi, ta định đi tìm đại phu tới khám lại cho hấn xem có còn vấn đề gì không.”

“Nguyễn cô nương, bây giờ ở bên ngoài có chút loạn, cô tạm thời đừng đi ra, để tại hạ đi kêu đại phu cho.”

Nguyễn Mặc không rõ nguyên nhân: “Loạn? Đã phát sinh chuyện gì sao?”

Lục Vọng lại không có ý định nói cho nàng nghe, chỉ kêu nàng chờ ở trong phòng, sau đó liền mở cửa đi ra ngoài.

“Lục đại ca.....” Trong lòng nàng có chút nghi ngờ, nhưng trước mắt thân thể của Đan Dật Trần là quan trọng nhất nên nàng cũng không muốn đi tìm hiểu nhiều, chỉ nghe lời ở lại trong nhà, bỗng nhớ tới nước ấm trong phòng đã dùng hết rồi liền đi tới hậu viện múc nước đun.

“Ta nói a, Nguyễn cô nương kia cũng không biết có hiểu cách chăm sóc người hay không, hôm qua lại khiến bệnh của trại chủ tăng thêm, thật đúng là làm bậy mà.”

“Còn không phải là như vậy sao, trông dáng người yếu đuối như vậy, nhất định là được người ta hầu hạ quen rồi.”

“Theo ta thấy ấy mà, trại chủ của chúng ta đáng lẽ ra không nên để loại người không rõ lai lịch này hầu hạ, vạn nhất là người có ý xấu.....”

Hậu viện này chỉ cách dòng suối nhỏ có một bức tường, tiếng nghị luận chọt cao chọt thấp của mấy người phụ nhân kia nàng nghe rõ mồn một, Nguyễn Mặc đứng ở bên giếng muốn giả bộ không nghe thấy cũng không được. Bây giờ nàng mới hiểu được vì sao Lục Vọng không cho nàng đi ra ngoài.

Cũng đúng, đó vốn là lỗi của nàng, mấy người ấy chê trách nàng cũng không sai, chẳng qua là lời nói khó nghe chút thôi.

Đừng có để ở trong lòng.

Chờ đến lúc nàng đun nước xong, Lục Vọng cũng vừa hay đưa đại phu tới.

Ba người cùng nhau lên lầu, Nguyễn Mặc ở một bên pha trà đổ nước, bưng tới cho Lục Vọng cùng đại phu mỗi người một chén trà, lại rót một cốc nước

trắng đẽ nguội, rũ mi khép mắt không nói một câu.

“.....Được rồi, đã không còn gì đáng lo nữa, chỉ cần tiếp tục đúng giờ uống thuốc, đổi thuốc, chú ý ỉm thực nhiều hơn là được.”

Đại phu cảm theo hòm thuốc chuẩn bị rời đi, Nguyễn Mặc thấy Lục Vọng phải đổi thuốc cho hẳn liền chủ động đi xuống lầu tiền đại phu.

Đan Dật Trần liếc nhìn bóng dáng vội vàng của nàng đến khi khuất bóng mới thu hồi tầm mắt, thanh âm lạnh lùng: “Lục Vọng, bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?”

Động tác của Lục Vọng chưa từng dừng lại, đối với câu hỏi của trại chủ hoàn toàn không có chút ngạc nhiên nào, hẳn hiểu rõ con người của trại chủ, ngài ấy có năng lực nhìn thấu vô cùng nhạy bén, huống hồ mới vừa rồi cảm xúc đều lộ rõ trên mặt tiểu cô nương, ngài ấy sao có thể không nhìn ra được.

“Từ đêm qua, bọn họ liền bắt đầu truyền tai nhau, nói rằng trại chủ bị thương là do Nguyễn cô nương không cẩn thận, bệnh của ngài chuyển biến xấu là bởi vì Nguyễn cô nương không biết chăm sóc, còn có người nói lai lịch của nàng không rõ, bụng dạ khó lường. .... Chung quy lại thì đều không phải là lời hay gì.”

“Chuyện của ta, khi nào thì đến phiên bọn họ nghị luận.” Đan Dật Trần nhú mi, chịu đựng đau đớn trên vai chống tay ngồi dậy, lạnh giọng phân phó: “Đem mấy người lăm miệng đó đến đây cho ta.”

“Trại chủ...” Lục Vọng có chút do dự: “Nếu đó là nữ nhân thì sao?”

“Vậy thì gọi trưởng phu của các nàng lại đây.”

“..... Dạ.”

Sau giờ Ngọ (11h-13h) ngày hôm ấy, mấy vị hán tử bị gọi vào trong phòng của trại chủ, sau khi đi ra trên mặt đều có dấu bàn tay do chính mình tự đánh, sau khi về nhà lập tức giáo huấn tức phụ (vợ) nhà mình một trận.

Khi đó mọi người mới hiểu được – Nguyễn cô nương là người mà trại chủ muốn bảo hộ, mấy người bọn họ ai dám khi dễ nàng, chắc chắn là kẻ thứ nhất chịu xui xẻo.

Mà Nguyễn Mặc nhốt mình ở trong phòng ngủ mấy canh giờ liền hoàn toàn không biết gì về việc này. Nàng không hiểu vì sao thái độ của mọi người đối với nàng lại thay đổi nhanh như vậy nhưng tâm trạng xem như đã quang đãng trở lại, tiếp tục hầu hạ vị đại gia nào đó.

*****Đường phân cách bảo hộ*****

Tuy nhiên, có người tâm trạng lại vô cùng nặng nề, u ám.

Nghiêm thị tắm rửa, thay quần áo xong, khi trở về phòng lại không thấy bóng dáng nữ nhi đâu, tìm khắp nơi trong nhà mới tìm thấy tiểu nha đầu đang ngồi xỏm ở sau nhà, cũng không biết con bé đang làm gì nữa.

“Chi Chi, sao con chưa đi ngủ?” Nàng nhẹ giọng khẽ hỏi.

Tô Chi quay đầu lại cười cười: “Con vào ngay đây ạ, mẫu thân đi nghỉ trước đi ạ.”

Nghiêm thị bắt đắc đi lác lác đầu, dặn nàng: “Con nhanh lên a, nếu không lát nữa nương tắt đèn con đừng kêu sợ tối đấy.”

“Dạ, con biết rồi.”

Cửa sau nhẹ nhàng khép lại.

Nụ cười trên mặt Tô Chi cũng biến mất trong nháy mắt, cánh tay rũ xuống bên cạnh hơi thả ra, vụn cánh hoa màu đỏ bị bóp nát từ trong tay nàng khinh phiêu phiêu rơi xuống đầy đất.

“Hừ, ta còn tưởng rằng chỉ cần như vậy liền có thể đem ngươi đuổi đi, không ngờ ngay cả trại chủ cũng bị ngươi mê hoặc. .... Hừ, một lần không được thì lại thêm lần nữa, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Ai cũng chưa từng nghĩ đến, tiểu nha đầu nhìn ngây thơ đáng yêu như vậy trong thâm tâm lại cất giấu quỷ kế xấu xa như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ Thật Khó Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 9

Mấy ngày sau, vết thương trên vai của Đan Dật Trần đã khỏi hẳn liền tiếp tục luyện công ở hậu viện. Nguyễn Mặc thò đầu qua cửa sổ, gọi hắn về ăn cơm.

Hắn thu hồi trường kiếm, sau khi đi vào nhà liền lên lầu thay quần áo sạch rồi mới đi đến chỗ bàn cơm.

Mới vừa ngồi xuống, tiểu cô nương bụng đĩa thừa ăn cuối cùng vào bỗng duỗi tay ra, ‘bang’ một cái, một chuỗi dây dài liền dùng cách thức như vậy xuất hiện trước mắt hắn. Nàng không mặn không nhạt nói một câu: “Thu cô nương nhờ ta đưa lễ vật hộ. Nghe nói là tự tay người ta bện cho huynh đó.”

Đan Dật Trần tùy ý nhìn lướt qua, ngược mắt nhìn về phía bóng dáng nhỏ xinh chẳng thèm nhìn lấy một cái liền đi về phòng bếp kia, chờ đến lúc nàng cầm chén đĩa tới mới nắm lấy cổ tay nàng, ôm nàng vào trong lòng, trong mắt thấp thoáng ý cười: “Muội ghen?”

Mấy ngày nay thường xuyên có cô nương nhờ nàng tặng lễ vật cho hắn, trên mặt hiện rõ sự buồn bực, nếu hắn thật sự không nhìn ra được thì đúng là quá kém.

Nguyễn Mặc giãy giụa mấy cái vẫn không thoát ra được thì chớ, đã vậy còn bị ôm càng chặt hơn liền giả vờ tức giận trừng hắn, bĩu môi nói: “Huynh là tên không biết xấu hổ, ai thèm ghen chứ....”

Đan Dật Trần rũ mắt, nhìn nàng ngoan ngoãn để hắn ôm vào trong lòng, ánh mắt lại liếc qua sợi dây màu sắc rực rỡ kia không nhìn được ‘hừ’ một tiếng. Chút giận dữ trong đôi mắt nhỏ kia khiến cho người nhìn cảm thấy vô cùng đáng yêu. Hắn cũng chỉ coi như nàng mạnh miệng không chịu thừa nhận, cầm lấy tay nàng khẽ捏o, thấp giọng nói: “Sau này nếu muội không thích thì đừng nhận lời, muội không cần phải để ý đến các nàng.”

“Hừ, nếu như các nàng ấy cứ nhét cho ta, chẳng lẽ ta có thể vứt đi sao?”

“Vậy thì vứt đi, chẳng sao cả.” Hắn cong cong môi, tay nhỏ trong lòng bàn tay hắn trắng trắng mềm mềm, nắm bóp vô cùng thoải mái: “Đừng để người không liên quan làm ảnh hưởng tới tâm trạng của mình.”

Nguyễn Mặc cúi đầu, không bảo được cũng chẳng nói không được, chỉ khẽ “Nga” một tiếng rồi thôi.

Xen ra nàng đoán không sai, hôm đó Đan Dật Trần cứu nàng chính là biểu hiện của việc động tâm. Cũng không biết có phải là tình đầu sơ khai hay không... A phi, là mạch não thông suốt, từ sau vụ bánh đào phiến đó, thái độ của hắn đối với nàng bắt đầu thay đổi. Tuy rằng cả ngày vẫn lạnh mặt như cũ nhưng thỉnh thoảng tâm trạng của hắn tốt thì sẽ trên nàng một lúc, khi đó, hắn cũng sẽ lộ ra chút ý cười như có như không.

Còn việc trên nàng như thế nào... Cái kiểu động tay động chân, sờ sờ ôm một cái như bây giờ của hắn, chẳng lẽ hắn định coi nàng như mèo mà trên đây à?

Để nam nhân ôm nàng dỗi một lúc, Nguyễn Mặc mới đẩy đẩy hắn, oán trách nói: “Đừng đùa nữa, cơm sắp nguội rồi kia.”

Đan Dật Trần cũng dỗi bụng, để nàng trở về chỗ của mình, tiện tay ném sợi dây sang một bên liền bắt đầu ăn cơm.

Nhưng mà còn chưa ăn được mấy miếng, đã có người dùng sức gõ mấy cái vào cửa lớn, không chờ hắn lên tiếng người nọ đã đẩy cửa bước vào, người vừa vào là Lục Vọng, trên trán chảy đầy mồ hôi, thở phì phò, thần sắc vô cùng vội vàng, gấp gáp: “Trại chủ... Có chuyện rồi!”

Mí mắt của Nguyễn Mặc giật liên tục, buông bát cơm xuống nhìn sang, nam nhân ở phía đối diện cũng thả bát xuống, mặt không chút biểu cảm nhìn Lục Vọng: “Có chuyện gì?”

Hàm ý trong mắt hắn tỏ vẻ nếu như việc Lục Vọng nói không phải qua gấp, hắn chắc chắn sẽ đá bay người ra khỏi cửa.

Lục Vọng đương nhiên là có việc gấp mới mạo hiểm quấy rầy thời gian trại chủ đại nhân cùng Nguyễn cô nương nói chuyện yêu đương.. Nguy hiểm đang cận kề, hắn cơ hồ đã không thể trấn định được nữa lập tức quý gối bẩm báo: “Trại chủ, quan phủ phái nhóm quan sai tới bắt người, hiện tại đã đi lên đến lưng chừng núi rồi.”

Đan Dật Trần lập tức vỗ bàn đứng dậy, ấn đường nhăn lại thật sâu nhìn chằm chằm hắn: “Bắt người?”

Lục Vọng nắm chặt nắm tay, cố gắng trấn định lại, trả lời: “Còn chưa biết được ạ... Tam Cầu Tử vừa nghe được bọn họ muốn tới liền chạy lên núi báo tin... Trại chủ, chúng ta bây giờ phải làm gì đây?”

Nếu nói là có việc gì thì chỉ có thể là vụ cướp tiêu nửa tháng trước, nhưng mà bọn họ luôn đem chỗ bạc đó giấu ở chỗ ngoài sơn trại, chỗ giấu cũng chỉ có mấy người biết, cho dù quan binh thật sự tới điều tra tiêu bạc thì chỉ cần bọn họ một mực chắc chắn là không có thì những tên quan binh đó cũng chẳng làm gì được.

“Đừng hoảng, Lục Vọng, người đi trấn an mọi người trong sơn trại, bảo bọn họ ngậm chặt miệng lại, ta xuống núi thăm dò trước xem sao.”

“Tuân lệnh, thuộc hạ lập tức đi ngay.” Nhìn thấy trại chủ vẫn giữ được sự bình tĩnh phân phó mọi việc, Lục Vọng cũng ổn định lại, vội vàng bước ra ngoài xử lý.

Đan Dật Trần cầm lấy thanh kiếm buộc vào bên eo, đang định bước ra cửa, ống tay áo lại bị người ta nắm lấy.

“Đan Dật Trần.....” Nguyễn Mặc ngồi ở một bên cũng đã nghe được hết, theo trực giác nàng cảm thấy chuyện này không dễ giải quyết, kéo hắn lại thì

lại chẳng biết nói gì, nghĩ mãi cuối cùng mới nặn ra hai chữ: “Cẩn thận.”

Hắn cười môi cười, kéo tay nàng ra, cầm lấy: “Ta biết rồi, chờ ta trở lại.”

“Ân.” Nàng cũng khẽ giật môi cười, nhìn bóng dáng cao lớn, thon dài của hắn biến mất sau cánh cửa, trong lòng bỗng dung lại cảm thấy bất an.

--- ---- Đường phân cách bất an---- ---

Quan binh rất nhanh liền ập tới, bọn họ giống như biết rõ con đường nào đi nhanh nhất và tiện nhất, Đan Dật Trần còn chưa dò la được gì thì họ đã mạnh mẽ tràn vào son trại.

Đa phần mọi người đều trở về nhà của mình, ba năm tên tráng hán đứng chặn ở trước cửa son trại, Lục Vọng thấy bọn họ tới liền tiến lên trầm giọng hỏi: “Đại nhân, xin hỏi mấy vị đột nhiên đến thăm là vì có việc gì sao?”

Người dẫn đầu của đối phương cou như còn tính có chút khách khí, tuy trên mặt đã lộ rõ vẻ không kiên nhẫn nhưng vẫn nói rõ lý do đến: “Có người cử báo, nói rằng thôn trại này có tính giấu người không thả, chúng ta tới lùng bắt thủ phạm và giải cứu con tin.”

Trong lòng Lục Vọng cảm thấy không ổn, bọn họ làm việc trước giờ vẫn luôn xử lý sạch sẽ, tuyệt đối không để lại người sống, sao lại cis con tin được. Hắn còn đang định hỏi xem đó là ai thì đối phương đã đẩy hắn sang một bên, trực tiếp xông vào son trại: “Lục soát từng nhà một cho ta!”

“Tuân lệnh!”

Mấy người đại hán kia muốn ngăn lại, Lục Vọng lại đưa mắt ra hiệu ý bảo bọn hắn dừng hành động thiếu suy nghĩ, bọn họ muốn lục soát thì để cho bọn họ lục soát, dù sao nếu không tìm được gì thì tự bọn họ sẽ rời đi thôi. Tránh cho đến lúc đó xảy ra xô xát, chọc tức đám quan binh này bọn họ lại lấy tội danh “Đã thương quan sai” bắt người thì không hay.

Quan binh nối đuôi nhau tràn vào bên trong, cái sàng đựng bã cảm bị ném sang một bên, cái giá để đồ ăn thì bị họ dùng chân đạp đổ, cá khô phơi nắng rơi tứ tung đầy đất, khắp nơi vang lên tiếng thét chói tai cùng tiếng rống giận do bị người ta xông vào trong nhà....

Son trại còn đang yên ổn, không tới một khắc (=15 phút) sau liền loạn hết cả lên.

Lục Vọng kêu mấy vị đại hán kia về nhà giúp đỡ thế nhĩ, nhìn một đồng hồ hỗn độn trước mắt, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, vội vàng nhìn về phía căn nhà của trại chủ, trong lòng thầm kêu hồng bét.

***** Phân cách tuyến tìm con tin*****

Nguyễn Mặc còn đang đứng ngồi không yên, có chút lo lắng tình huống ngoài kia, ai ngờ, nam nhân mới vừa rời đi không lâu kia đã trở lại từ cửa sau, không nói câu nào đã ôm nàng lên, dùng khinh công nhanh chóng rời khỏi căn nhà, chạy xuống dưới chân núi, tới khi nàng kịp hoàn hồn lại thì đã bị ném vào trong một căn phòng nhỏ tối tăm cũ nát.

“A.....” Lục đạo không chút ôn nhu khiến cho nàng phải kêu lên đau đớn, trong giây lát Đan Dật Trần bỗng mềm lòng, nhưng vừa nghĩ đến những người trong son trại còn đang bị giam押 khi dễ thì lại cường chế thu hồi cánh tay định buông ra đỡ nàng lại. Hắn đứng thẳng trước mặt nàng, lạnh lùng nhìn: “Người rút cuộc là ai?”

Nguyễn Mặc vừa xoa chỗ eo bị đau vừa đứng dậy, trong lòng tràn ngập ủy khuất cùng không hiểu: “Huynh nói vậy là sao?”

“Nguyễn phủ giàu có nhất thành Tây Úc Nam liên hôn với phủ viên ngoại ở thành Bắc, Nhị tiểu thư của Nguyễn phủ trước khi thành thân đột nhiên biến mất, đến nay không rõ tung tích. Nguyễn phủ không tìm được người, đăng báo quan phủ cùng với sự duy trì của phủ viên ngoại, điều tra cả thành.”

Hắn khẽ cười, nụ cười tuy cực lạnh nhưng vẫn không lạnh bằng ánh mắt hắn được: “Người chính là Nhị tiểu thư của Nguyễn phủ phải không?”

Nụ cười đó của hắn, cũng không biết là cười nàng giả ngu giả ngơ hay là cười chính mình lúc đó bị nàng mê hoặc, sau khi cứu nàng mang về lại quên việc tra xét thân phận của nàng.

Nguyễn Mặc sùng sốt, hồi tưởng lại ký ức ban đầu lúc mới đi vào giấc mộng..... Hình như đúng thế thật.

Nhưng, vậy thì sao?

Vì sao? Chẳng lẽ chỉ bởi vì thân phận của nàng, nam nhân này một khắc trước còn ôn nhu thì thăm bên tai nàng, ngay sau đó liền có thể đối xử với nàng thô bạo như thế ư?

“Đúng thế.” Nàng nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của hắn, ép chính mình nén lại chút khổ sở trong lòng, nói rõ ràng từng câu từng chữ: “Ta chính là Nhị tiểu thư của Nguyễn phủ kia.”

Cặp mắt của nam nhân khóa chặt lấy nàng, trầm mặc thật lâu.

Khi mà Nguyễn Mặc cho rằng hắn sẽ không nói chuyện tiếp nữa, hắn lại bỗng nhiên nện một quyền thật mạnh vào vách tường phía sau nàng, nàng theo bản năng nhắm mắt lại, một tiếng “Phanh” thật to vang ở bên tai, khiến cho nàng có chút mơ hồ, choáng váng.

Trời ạ, tay hần hần là sẽ đau lắm...

Hần, hần làm sao vậy?

Chắc không phải là tức giận đến mức muốn đánh nàng đó chứ...

Đan Dật Trần nhìn nàng chăm chú, khuôn mặt nhỏ gần trong gang tấc sợ tới mức trắng bệch, lông mi rung rung như kiêu hần làm việc gì đó tội ác tày trời, đang khi dễ nàng vậy.

Nhưng rõ ràng người giấu diếm hần là nàng, khi dễ hần cũng là nàng.

Đúng thế, hần giận đến phát điên rồi.

Hần giận nàng làm liên lụy đến son trại khiến nơi đó không còn an bình, hần giận nàng ở chung nhiều ngày như vậy lại chưa từng tiết lộ chút gì, hần giận nàng đến tận bây giờ cũng vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng hần.

Nhưng mà, hết thảy những thứ đó đều không so được với sự tức giận của hần đối với chính mình.

Kẻ mà đến tận giờ phút này vẫn muốn đem nàng bảo hộ ở trong lòng, không muốn giao nàng ra.

Thật... Buồn cười biết bao.

Nguyễn Mặc mãi mà cũng không nghe thấy động tĩnh gì, thử thăm dò hơi hé mắt ra, lại nhìn thấy nam nhân về mặt hồ hững hờ lại, không nhìn nàng nữa, chỉ lưu lại bóng dáng nhuốm chút nản lòng, đi về phía cửa.

“Đan Dật Trần!” Nàng bất chấp sự sợ hãi đuổi theo, biểu tình của hần quá mức lạnh nhạt, khiến nàng có loại ảo giác sẽ bị bỏ lại ở chỗ này.

“Huynh... huynh đi đâu thế?”

“Trở về son trại, ứng phó với những quan binh kia.”

“Quan binh? Bọn họ tới son trại à?” Nàng còn tưởng rằng hần đã chặn bọn họ lại rồi, lúc này mới hiểu được đủ loại dị thường của hần: “Bọn họ nói huynh bắt ta?”

Đan Dật Trần không nói một lời.

Tuy vậy, động tác mắt không chế vừa rồi của hần cũng đã thể hiện tất cả. Nguyễn Mặc hiểu được, bọn họ tuy là một đám son tặc hung hãn nhưng lại không có khả năng cùng quan phủ có quân đội đối kháng được. Như vậy, son trại bị quan binh cưỡng ép điều tra, mọi người phải chịu đủ loại hành hạ lại không thể phản kháng được, cho nên hần mới không cam tâm cùng với... giận nàng như thế.

“Đan Dật Trần.” Nàng đi tới trước mặt nam nhân, hơi ngửa đầu nhìn vào mắt hần, lẳng lặng nói: “Để ta đi theo bọn họ đi thôi.”

“Không được.” Đan Dật Trần phủ định ngay lập tức, không cho phép phản bác, “Muội ở lại chỗ này, không được đi đâu hết.”

“Sau đó thì sao? Để mặc cho bọn họ cách mấy ngày lại lên quấy rối một trận sao?” Nguyễn Mặc chậm rãi lắc lắc đầu, “Huynh là trại chủ của bọn họ, mà ta, chẳng qua chỉ là một người ngoài không liên quan mà thôi.....”

“Không, muội không phải người ngoài.” Đôi tay của hần nắm chặt lấy vai nàng, đầu ngón tay trắng bệch, “Muội là của ta... Của ta....”

“Của huynh..... Là gì của huynh?” Nàng nhìn hần hỏi.

Đúng vậy, nàng là gì của hần đây?

Hần thừa nhận cảm tình của chính mình, lại chưa từng nói thích nàng, càng không cho nàng một danh phận bất kỳ nào.

Nàng là tiểu thư nhà quan gia cảnh giàu có.

Mà hần, chỉ là một tên son tặc xú danh rõ ràng.

Dựa vào cái gì... Mà muốn nàng cam tâm tình nguyện đi theo hần đây?

Nguyễn Mặc chịu đựng đau đớn trên vai, giờ tay phủ lên bàn tay to lớn, nóng cháy của hần, khe khẽ nói: “Đan Dật Trần, mọi người còn cần huynh..... Để ta đi đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ Thật Khó Theo Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 10

Nhị tiêu thư của Nguyễn phủ ở thành Úc Nam sau khi mất tích một tháng cuối cùng cũng đã trở về Nguyễn phủ. Hôn ước cũng không bị hủy bỏ mà sửa lại thành kéo dài thời hạn cử hành hôn lễ.

Tuân theo mệnh của phụ mẫu, mười ngày sau lễ thành thân sẽ chính thức bắt đầu.

--- ---- Ta là phân cách tuyến hôn lễ sắp được cử hành---- ---

Trăng treo đầu cành, mọi vật đều chìm vào ngủ say.

Căn nhà lớn nhất ở chỗ sâu trong sơn trại giờ phút này đèn đuốc lại vẫn sáng trưng như cũ.

Một bóng người cường tráng vội vàng đi vào, cung kính nói: “Trại chủ.”

Nam nhân khoanh tay đứng trước cửa sổ, quay lưng về phía người đang đi đến, thanh âm thanh lãnh hơi trầm xuống: “Điều tra xong rồi à?”

“Vâng ạ. Ngày hôm đó người tố giác Nguyễn cô nương tránh ở đây chính là nữ nhi của Nghiêm đại nương, Tô Chi.”

Hắn hơi nhấn ấn đường, nói: “Vì sao?”

“Nghe Nghiêm đại nương nói thì Tô cô nương nàng ấy... luyến mộ trại chủ, do ganh tị với Nguyễn cô nương được ở cạnh ngài nên mới nghĩ kế đuổi đi.”

“A.” Ánh mắt của hắn vô cùng lạnh lùng, trên khuôn mặt không chút biểu cảm, hờ hững nói: “Xử lý theo quy củ đi.”

“Trại chủ.....” Lục Vọng hô lên, có chút do dự, “Nghiêm đại nương nói rằng bà ấy đã giáo huấn Tô cô nương một trận rồi, tuyệt đối sẽ không có lần sau, bà ấy muốn cầu ngài, xin ngài đừng đuổi Tô cô nương ra khỏi trại.”

“Nếu không muốn bị đuổi ra khỏi trại, vậy thì sắp xếp một mối hôn sự cho nàng, gả đi đi.”

“Trại chủ, Tô cô nương còn chưa có cặp kè.....”

“Son tặc bắt đầu để ý đến lễ nghĩa từ khi nào thế?”

Trong lòng hắn tràn ngập sự buồn bực, vốn đã không muốn để ý tới những việc vớ vẩn như thế này giờ lại càng mất kiên nhẫn: “Cút.”

Lục Vọng không dám kiêu thêm nữa, vội vàng tuân lệnh, lập tức rời đi.

Cả căn nhà đều tràn ngập sự lạnh lẽo, không có lấy một chút nhân khí.

Mọi thứ giống như lại trở về những ngày của hơn một tháng trước.

Hắn khẽ nhấc mắt, nhìn về phía giá gỗ treo quần áo ở hậu viện, trên đó vẫn còn treo ba chiếc trường bào quên chưa thu xuống đang tung bay trong gió, bóng dáng của tiểu cô nương không với được tới giá gỗ kia giống như vẫn đang thấp thoáng trong đó, nàng vẫn còn đang vừa hát vừa treo quần áo.

Nàng sẽ ôm y phục của hắn tới bên dòng suối để giặt, bị ánh mặt trời chiếu đến mức khuôn mặt nhỏ đỏ lên lại vẫn cứ nói không nóng.

Nàng sẽ ở trong phòng bếp một bên tự biện lời hát một bên nấu ăn, thậm chí còn ngây ngốc đến mức bị sặc khói ho khù khụ.

Lúc kỳ lưng cho hắn, rõ ràng là đã thẹn thùng tới mức không nói được lời nào, nàng lại vẫn nghiêm túc kỳ cọ sạch sẽ.

Khi hắn do bị thương nặng mà hôn mê, nàng còn nói là lo cho hắn.

~~~~~ Đường phân cách hồi tưởng ~~~~~

Trong một tháng này, nàng thường xuyên xuất hiện ở trước mặt hắn, như kiểu mọc rễ ở trong mắt hắn vậy, bây giờ nàng không còn ở đây nữa, hắn lại giống như kẻ ngốc, thường xuyên nghĩ rằng nàng vẫn còn ở đây.

Khô nổi, cho dù biết rõ đó chỉ là do hắn tưởng tượng ra, hắn cũng có thể nhìn chăm chú cả nửa ngày, vô pháp dứt bỏ.

Thân mình nhỏ xinh, đôi tay trắng nõn, mềm mại, cảm giác ôm nàng vào trong ngực vẫn còn rõ ràng như cũ, cũng vẫn khiến hắn... tưởng niệm như thế.

Chỉ còn ba ngày.

Qua ba ngày nữa, nàng sẽ khoác lên mình giả y đỏ thắm, mùi dấm hồng trang, kiệu tám người khiêng, đưa tới trong phủ viên ngoại, trở thành nương tử của người khác, vì một nam nhân khác nấu ăn, vì nam nhân đó xử lí việc nhà, thậm chí còn... cùng tên đó làm những chuyện thân mật nhất.

Vừa nghĩ đến cảnh tượng một nam nhân khác ôm nàng vào lòng, hấn liền cảm thấy trong lòng mình bỗng xuất hiện một ngọn lửa, càng đốt thế lửa càng mạnh, hấn hận đến mức muốn đem nàng từ trong lòng tên đó cướp về.

Cướp.....

Cướp?

Phải rồi, nếu hấn đã tưởng niệm nàng đến như thế, khát vọng muốn nàng ở cạnh hấn đến như thế, vì sao không thể trực tiếp cướp người về?

Đan Dật Trần đỡ trán, trong ý cười pha chút chua xót.

Hấn thật đúng là suy nghĩ quá nhiều để bị làm, rối rắm đủ kiểu, kết quả thế nhưng lại quên mất nghề cũ của chính mình.

Sau đó, nếu nàng muốn có danh phận, hấn sẽ cưới nàng làm thê tử.

Nếu nàng muốn sống một cuộc sống giàu có, hấn liền đi cướp bạc về cho nàng tiêu xài thoải mái.

Chỉ cần nàng nguyện ý rồi đi cùng hấn mà thôi.

Nam nhân hơi híp mắt lại, một tia ám quang trong mắt dần sáng lên.

***** Ta là đường phản cách tuyến cướp người*****

Ngày đại hôn đang đến gần, sinh lễ cũng đã sớm được đưa tới, bên trong Nguyễn phủ ai ai cũng bận rộn với việc của mình, tất cả đều đang chuẩn bị đồ cho nghi thức ngày mai.

Thấy nhị nữ nhi vẫn luôn một bộ dáng rầu rĩ không vui, Nguyễn phu nhân cũng chỉ cho rằng nàng vẫn còn lưu luyến, không muốn gả đi cho nên chỉ cần vừa có thời gian rảnh rỗi bà liền ngồi trò chuyện với nàng, thuận tiện dạy luôn cho nàng chút khuê trung bí sự (chuyện bí mật trong khuê phòng, chính là cái abc đó ạ)

Nguyễn Mặc thì lại có chút dờ khóc dờ cười, mẫu thân nàng làm như vậy thành ra lại khiến cho nàng không có cơ hội trốn chạy ra khỏi phủ.

Lúc đó nàng chịu đi cùng đám quan binh kia chẳng qua là vì để Đan Dật Trần có thể thuận lợi thoát thân thôi chứ không phải là thất sự muốn rời bỏ hấn. Dù sao thì mục đích nàng tới đây là gì nàng vẫn còn nhớ rõ, mắt thấy sắp thành công, sao nàng có thể để mình thất bại trong gang tấc được?

Nhưng nàng lại chưa từng nghĩ tới, đến tận lúc nàng trở về Nguyễn phủ mới biết được chính mình đã bước vào một căn nhà giam.

Vì bảo toàn thể diện, tin nàng đào hôn vẫn chưa từng truyền ra ngoài, thậm chí ngay cả hạ nhân trong phủ đa số cũng không biết nội tình. Nhưng Nguyễn lão gia cùng Nguyễn phu nhân thì lại biết rõ. Vì thế, kể từ khi Nguyễn Mặc hồi phủ họ liền phái người trông coi khuê phòng của nàng chặt chẽ như thùng sắt vậy, ngay cả khi nàng đi tịnh phòng (W.C) cũng có hai người đi theo trông chừng, khiến cho nàng không tìm được cơ hội nào để bỏ trốn.

Càng đến gần ngày thành thân, trong lòng nàng càng tuyệt vọng, vô cùng dầy vò.

Cuối cùng thì đêm trước ngày thành hôn cũng đến.

Nàng giống như một con búp bê vải bị đám người lôi ra giày vò cả một ngày, nàng lại chẳng có tâm tư đi ứng phó bọn họ, để mặc các nàng vắn tóc, trang điểm, thử tới thử lui không biết bao nhiêu loại trang sức, mãi đến tận giờ Hợi (21- 23h) mới rời khỏi phòng của nàng.

Cuối cùng, trong phòng chỉ còn mình nàng.

Nguyễn Mặc ngồi ở trên giường, nhìn căn phòng nơi nơi đều là màu đỏ, hi khí ngập tràn, hòm xiềng khung bàn đều dán giấy đỏ hình chữ Hỷ, tất cả đều đang nhắc nhở nàng một sự thật: Nàng sắp trở thành tân nương.

Nhưng, nàng lại chẳng cảm nhận được chút ngọt ngào hay vui sướng nào của người sắp làm tân nương cả. Trong lòng nàng chỉ có lo sợ, bất an và nôn nóng.

Nàng đang đánh cược.

Tối nay, nếu Đan Dật Trần thật sự thích nàng, với tính cách của hấn, rất có thể sẽ xuất hiện ở Nguyễn phủ..... cướp người.

Hấn là một tên sơn tặc, vô luận là bộ dáng lạnh nhạt hay là thỉnh thoảng dễ nói chuyện thì bản tính của hấn vẫn luôn là cướp đoạt, đối với vật hoặc người mà hấn muốn, hấn sẽ rất ít khi chịu ngồi xuống cùng người ta bàn bạc mà đa phần đều là đoạt lấy trước rồi nói sau.

Đây là kết luận nàng dành cho hấn sau một tháng ở chung.

Nhưng mà, nếu như hán thật sự không tới..... Nàng cũng đã nghĩ kỹ rồi, bảo nàng gả cho vị viên ngoại chưa từng gặp mặt kia, cùng hán bái đường, động phòng..... Sao có thể như thế được?

Nguyễn Mặc đưa mắt nhìn qua mấy cây trâm cài ở trên bàn trang điểm.

Chờ tới lúc trời sáng, nếu Đan Dật Trần vẫn chưa tới, vậy thì nàng đành tự sát, coi như là nhiệm vụ lần này thất bại, bắt đầu lại từ đầu.

Chỉ là, vừa nghĩ đến xúc cảm lạnh băng khi đầu trâm bén nhọn ấy xẹt qua cổ, cùng với cảm giác lúc đâm vào.....

Nguyễn Mặc co người lại, ôm lấy đầu gối ngồi dựa vào mép giường, đôi mắt nhìn đăm đăm về phía cửa sổ vắng lặng.

Cho dù như thế nào, từ đáy lòng nàng vẫn hi vọng hán sẽ tới.

Ít nhất là để giấc mộng không tính là hoàn mỹ này có một kết thúc viên mãn.

~~~~~ Phân cách tuyến nam chủ mau tới~~~~~

Đã qua canh ba (23h - 01h sáng hôm sau).

Chỉ còn hai canh giờ nữa, đêm hạ nhân sẽ tới hầu hạ nàng rửa mặt thay quần áo, chờ tân lang tới nghênh thú.

Nhưng mà, người nam nhân mà nàng muốn chờ kia lại chậm chạp mãi vẫn chưa xuất hiện.

Nguyễn Mặc xoay người, nằm bò ở trên giường, vùi mặt vào sâu trong đồng đệm chăn mềm mại, tâm trạng vô cùng phức tạp, chỉ biết thở dài.

Có lẽ sư phụ nói đúng, trong đầu nàng chỉ có lý luận suông mà thôi, kinh nghiệm thực tế lại bằng không. Nếu một ngày nào đó đến lượt nàng xuất thủ, chưa nói đến thành bại vội mà chỉ riêng quá trình thôi cũng đã đủ gian nan trắc trở rồi.

Ai, đột nhiên nàng thấy nhớ sư phụ quá, nhớ cả đồng môn ở Hồng Loan Môn nữa.....

Dựa vào khả năng khinh công hơn người thành công tránh được tuần tra của hạ nhân, Đan Dật Trần nhanh chóng nhảy lên nóc nhà, lại có chút buồn rầu – hình như hán cũng không biết gian nào là khuê phòng của Nguyễn Mặc.

So với việc đoán mò để rồi kinh động tới người trong phủ, chi bằng hán tìm từng gian một, từ giờ tới lúc hừng đông còn một khoảng thời gian, hán cũng không tin mình không tìm ra được.

Sau đó.....

Nếu như người trong sơn trại mà nhìn thấy cảnh tượng vị trại chủ đại nhân bọn họ vẫn luôn tôn kính, giờ phút này lại quá nửa đêm còn chưa ngủ, đi..... lật ngói trên nóc nhà ở phủ của người ta thì chắc chắn sẽ cả kinh đến mức rớt cầm.

Trời xanh không phụ người có tâm, dưới nghị lực thà rằng lật sai cũng không thể buông tha, rốt cuộc Đan Dật Trần cũng tìm được khuê phòng của người hán vẫn luôn tâm tâm niệm niệm.

Tuy rằng hán vẫn chưa nhìn thấy người nhưng chỉ cần nhìn căn phòng tràn ngập màu đỏ cùng chữ Hi ở khắp nơi thì cũng không khó để đoán ra.

Thả viên ngói về chỗ cũ, kiểm tra kỹ tình huống ở bốn phía, xác nhận rõ không có vấn đề gì, hán liền động thân, chui vào phòng qua cửa sổ nhanh như chớp.

Mũi chân chạm đất không gây ra chút tiếng động nào, người ở trên giường cũng không hề cảm nhận được.

Trong phòng tối om, Đan Dật Trần nhắm mắt nhìn xung quanh, tầm mắt ngừng lại ở trên người tiểu cô nương đang nằm sấp ở trên giường, sau đó bắt đầu khinh thủ khinh cước tới gần nàng.

Giống như hán sợ nàng sẽ bị kinh động đến vậy.

Ai ngờ đến lúc đi tới bên mép giường hán mới phát hiện, tiểu cô nương vẫn còn chưa ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi thật sâu xuống chăn, đầu vai mảnh khảnh cứ run run liên tục. Trong ánh mắt hán bỗng dưng đầy nỗi buồn, hán bắt chợt kéo nàng dậy, ôm vào lòng thật chặt.

Tiểu cô nương của hán... Cũng đang lặng lẽ nhớ nhung hán.

Nguyễn Mặc cũng không vì thế mà bị kinh hách, dù sao thì lực đạo hán nắm lấy tay nàng vẫn quen thuộc như thế, không cần suy tư gì cứ thế bỏ nhào vào trong lòng hán, nước mắt có nên rơi lâu cuối cùng cũng không khống chế được trào ra.

Nàng đánh cược thắng rồi.....

Hán đã đến, vậy thì nàng không cần phải chết.....

Thật quá tốt.

Nàng cũng không phân rõ được rốt cuộc chính mình là vì tưởng niệm sư môn hay là cao hứng vì đã thoát chết, tóm lại, nước mắt đã không thể ngừng được nữa.

Cảm nhận được chỗ ngực bị nước mắt thấm ướt khiến hần khẽ nhủ mảy, cúi đầu liền nhìn thấy Nguyễn Mặc đang nước mắt lưng tròng, khóc đến mức rối tinh rối mù, hần chỉ cảm thấy vừa đau lòng, vừa bất lực. Hần chỉ đành một tay nâng mặt nàng lên, nhẹ nhàng hôn lên những giọt nước mắt lăn xuống không ngừng.

“Ta xin lỗi, đã để nàng phải chịu ủy khuất rồi.” Hần ghé vào bên tai nàng lầm bầm, ôn nhu đến mức giống như là ảo giác: “Nguyễn Mặc, nàng đi cùng ta nhé.”

Nàng vì người khác mặc vào giả y mỹ lệ, vì người khác mà điểm tô son phấn, đến đêm lại chỉ có thể trốn ở trong phòng trộm khóc, phải nhận hết ủy khuất, tất cả đều là do hần tới muộn.

Nhưng mà không sao cả, sau này hần sẽ bù đắp cho nàng, khuynh tần tất cả để sủng ái nàng, không để cho nàng phải chịu ủy khuất, cũng không để cho nàng phải rơi thêm một giọt nước mắt nào nữa.

Nguyễn Mặc cũng không nghe rõ hần nói cái gì, chỉ lo gạt đầu, bảo được.

Hần bỗng cảm thấy thật ám áp, đã không còn sở cầu gì, bàn tay lau nước mắt cho nàng trượt xuống dưới, hơi nâng cằm nàng lên, ánh mắt sâu thẳm, cúi đầu hôn lên đôi môi hồng.

Môi răng tương giao, chỉ bạc kéo dài.

Triền triền miên miên.

Trong lúc mơ màng, cảnh tượng xung quanh bắt đầu biến ảo, Nguyễn Mặc lại bị Đan Dật Trần giữ chặt lấy gáy hôn sâu, căn bản không thể phân tâm được.

Chỉ chớp lát sau, trước mắt bỗng xuất hiện một đạo ánh sáng, bạch quang sáng ngời, nuốt gọn tất cả trước mắt.

Rồi sau đó, ý thức bị mất đi hoàn toàn.

--- --- Giác mộng thứ nhất kết thúc-----

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ Thật Khó Theo Dõi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Giác mộng thứ hai: Tướng quân và cảm kỹ (cô nương đánh đàn trong thanh lâu)

Màn đêm buông xuống, hoa phố yên tĩnh lúc ban ngày bắt đầu thay đổi đáng vẻ, những ngọn đèn dầu đủ loại màu sắc chạy dài trên con phố hơn mười dặm đường, có thể nói đây là nơi phồn hoa nhất kinh thành khi về đêm.

Ở phía nam của con đường có một toà lâu vô cùng xa hoa khí phái, những ngọn đèn lồng tứ giác màu đỏ thắm được treo trên cao là nơi náo nhiệt nhất.

Vị tú bà trang điểm đậm, trét trên mặt vài tầng phấn mang theo mấy cô nương kiêu nhu mỹ diệu ra ngoài tiếp khách, mấy tên quan lại lúc ở trên triều còn giả bộ đứng đắn giờ phút này lại không kiềm chế nổi bộ dáng háo sắc, nàng khẽ nhún người một cái, mặt mày hớn hở nói: “Mấy vị đại nhân, các cô nương đã tới rồi.” Sau đó liền quay đầu ôn nhu nói: “Mấy con phải hầu hạ các vị đại nhân cho tốt, nhất định phải làm cho các ngài cao hứng, đó mới là bản lĩnh của các con.” Các cô nương ngoan ngoãn nghe lời, nhanh chóng đi tới bên người mấy vị đại nhân giống như những con bướm hoa. Hoa mụ thừ thò lui ra ngoài, nụ cười tươi tắn trên mặt nàng ngay khi cánh cửa được khép lại lập tức biến mất.

Một tỷ nữ vội vàng chạy tới từ hành lang phía tây, Hoa mụ lại bắt đầu nhủ mảy, đứng ở trên cao nhìn tấm lưng đang không ngừng run rẩy của tiểu cô nương, làn váy bị nước trà làm ướt hơi lay động, nhân nhật hỏi: “Lại bị vị kia đuổi ra ngoài à?” “Dạ... Đúng vậy.” Tỷ nữ run rẩy trả lời. Hoa mụ trầm ngâm một lát, cô áp xuống u sầu trong lòng, phát tay ra hiệu cho tỷ nữ đứng dậy: “Người lui xuống trước đi, bên này cũng không có việc gì cần người làm.” Tỷ nữ là thật sự bị hoảng sợ, nghe vậy liền cong eo nói: “Cám ơn mụ mụ.” rồi đi về phía hậu viện.

Vị kia còn đang ở trong gian khách quý, Hoa mụ một tay nhấc làn váy, vung khăn một cái bước nhanh đi về phía cuối hành lang dài. Bà mới vừa đi tới cửa liền nhìn thấy một cô nương lấy khăn che mặt, chạy chậm tới đón, nhìn thấy bà liền bắt đầu khóc nức nở: “Mẹ, vị đại nhân kia chỉ toàn làm mặt lạnh thôi, con vừa mới tới gần ngài ấy, ngài ấy liền đẩy con ra, còn bảo con... bảo con cút đi... Con châm trà cho ngài ấy, ngài ấy ngài ấy... ngài ấy liền đập

nát cả ẩm trà luôn...”

Hoa mụ nhìn cô nương khóc như hoa lê đắm mưa, bộ dạng vô cùng xinh đẹp, giọng tay vỗ nhẹ lên lưng nàng, bất đắc dĩ nói: “Khổ thân con, đã khiến con phải chịu uỷ khuất rồi, con trở về phòng nghỉ ngơi đi, đêm nay không cần phải hầu hạ khách nhân nữa.”

Nhìn bóng dáng cô nương khóc sụt sùi rồi đi, Hoa mụ khẽ thở dài, nàng làm nghề này bao nhiêu năm, đây vẫn là lần đầu tiên gặp phải loại khách nhân không nhìn ra được suy nghĩ kiểu này. Vị đại nhân ở bên trong kia chính là Đan tướng quân vị cực nhân thần, có dân vọng cực cao ở kinh thành. Tối nay, lúc nhìn thấy hấn xuất hiện ở trước cửa Túy Hoa Lâu, nàng đã vô cùng kinh ngạc – bởi vì vị tướng quân này nghe nói vẫn luôn không gần nữ sắc, từ trước tới nay đều không thích tới những nơi yên hoa như này, bây giờ hấn lại tới Túy Hoa Lâu của nàng, có thể nói đó là một vinh hạnh lớn lao. Nhưng mà, nàng lại không ngờ được rằng, vị đại nhân này lại khó hầu hạ đến như thế. Trên cô nương kia đã là cô nương thứ năm bị hấn đuổi ra ngoài, cũng không rõ là hấn không hài lòng chỗ nào, nàng tới hỏi, hấn liền trưng khuôn mặt lạnh như tiền của hấn ra, không nói một lời, đến khi có cô nương tới hầu hạ hấn thì hấn lại đối xử giống y như cũ. Còn tiếp tục như vậy, tất cả cô nương ở Túy Hoa Lâu này đều sẽ bị hấn đuổi ra hết. Hoa mụ đứng ở trước cánh cửa đóng chặt một lúc, cuối cùng cũng không có đẩy cửa ra mà là xoay người đi xuống lầu. Đại nhân lúc này e là còn đang nổi nóng, bây giờ nàng đi vào thì chẳng khác gì là chọc vào tổ ong vò vẽ, chỉ bằng đề lát nữa, đợi khi nào đại nhân bớt giận lại đi vào phục vụ cũng không muộn.

~~~~~ Đường phân cách nổi nóng ~~~~~

Trong một gian phòng khác.

Trước tấm bình phong sơn thủy to đùng, nữ tử mặc trên người một bộ bạch y thuần tịnh ngồi ngay ngắn ở phía sau cây đàn cổ, chỉ có một cây ngọc trầm dùng để cố định búi tóc, vài lọn tóc đen rủ xuống, hơi che đi khuôn mặt đang cúi xuống của nàng, thanh nhã như hoa.

Tiếng đàn thanh triết như nước chảy chậm rãi chui vào lỗ tai người nghe, khiến người ta say mê trong đó, không thể kiềm chế.

Ngay cả Nguyễn Mặc đang cúi đầu đánh đàn cũng say mê trong khúc âm mỹ diệu do chính mình đàn tấu.

Đúng vậy, nàng đã bước vào giấc mộng thứ hai.

Sauk hi đạo bạch quang kia thoáng hiện, nàng liền lâm vào hôn mê, tới khi mở mắt ra, chính mình liền trở thành một vị cô nương đang chơi đàn.

Ở trong giấc mộng này, nàng là cầm kỳ nổi danh nhất Túy Hoa Lâu chốn kinh thành, dung mạo xuất chúng, cảm nghệ tinh vi, có biết bao nhiêu người vung tiền như rác chỉ để nghe một khúc đàn của nàng, là một trong những cô nương đứng đầu và cũng là người duy nhất chỉ bán nghệ chứ không bán thân của Túy Hoa Lâu.

Những điều đó đều không phải do nàng khoe khoang mà là kỷ ức của thân thể sau khi nàng đi vào giấc mộng.

Cảm nghệ đúng là vô cùng cao siêu, ở trong giấc mộng này, nàng bỗng nhiên hiểu được mọi thứ mà không cần người dạy, nàng vốn là người ngay cả dây đàn còn chưa từng được chạm đến, vậy mà bây giờ lại có thể đánh được thập đại danh khúc nhẹ như không, hơn nữa còn cực hay, đến ngay cả chính nàng cũng say mê theo.

Bất quá... Dung mạo xuất chúng?

Nàng trộm liếc về phía gương đồng ở bên cạnh, khuôn mặt xuất hiện trong mặt gương rõ ràng vẫn là bộ dáng của nàng, nàng vốn còn âm thầm hi vọng ở trong giấc mộng mình sẽ có một dung mạo có thể làm điên đảo chúng sinh... Giống kiểu như Đan Dật Trần vậy.

Nhắc tới hấn mới nhớ, cũng không biết bây giờ hấn đang ngồi hưởng thụ ở chỗ nào, nàng đều đã đàn tới mức cổ tay mỏi nhừ rồi, sao hấn còn chưa chịu xuất hiện chứ?

Một khúc nhạc đã kết thúc, mấy vị công tử ngồi nghe đàn cùng lúc vỗ tay, Nguyễn Mặc đứng dậy đáp lễ, cúi đầu mỉm cười, đôi tay giấu trong ống tay áo to rộng lặng lẽ xoa bóp làm giảm đi đau nhức do đánh đàn liên tục.

Bởi vì thế cho nên nàng không nhìn thấy được cảnh tượng mấy công tử kia giao lưu ánh mắt, nở nụ cười xấu xa.

“Cảm nghệ của Nguyễn cô nương quả nhiên là danh bất hư truyền, không uống công hôm nay bản thiếu gia mộ danh mà đến.”

Người nói chuyện chính là Nhị thiếu gia của Định An Hầu phủ- Phan Thanh. Nhìn thì nhân mô nhân dạng nhưng bản chất thì lại vô cùng kiêu ngạo bá đạo, phẩm hạnh thì bất lương, các cô nương khuê tú đều tránh hấn như tránh tà, khổ nỗi cha hấn lại là hoàng thân quốc thích, toàn đi đằng sau xử lý hậu quả cho hấn, khiến cho hấn tha hồ hồ mưa gọi gió ở kinh thành.

Hôm nay, hấn mang theo đám hồ bằng cầu hữu đến Túy Hoa Lâu,

lấy cớ là tới nghe đàn nhưng có lẽ là vì chuyện khác.

Nguyễn Mặc âm thầm đề phòng nhưng khổ nỗi đối phương lại chưa ra tay, nàng cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ được, chỉ có thể ngoan ngoãn hầu hạ bọn họ, âm thầm cầu nguyện uống trà xong liền rời đi.

Nhưng mà, hiện thực thường không được như ta mong muốn.

“Trời tối rồi, Phan nhị thiếu, ngài ở lại nơi này tiếp tục vui vẻ nhé, mấy huynh đệ chúng ta xin phép đi trước.”

Phan Thanh bắt chéo chân nhìn bọn họ lục tục đứng dậy, mở miệng vờ giữ bọn họ lại: “Ài, các người đi vội thế làm gì, sao không ở lại nghe thêm khúc nữa rồi hãy đi.”

“Không cần, không cần, bọn ta đã nghe đủ rồi, Phan nhị thiếu cứ tiếp tục thưởng thức đi, chúng ta không ở lại quấy rầy nữa.”

Mấy người già đồ vừa khách khí lại có chút bất đắc dĩ thoải thác, kỹ thuật diễn trò còn cao siêu hơn cả ca kỹ. Phan Thanh cười, phát phát tay với bọn họ: “Thôi được rồi, các người đi về trước đi, khi nào bốn thiếu tìm được thứ gì hay ho sẽ gọi các người tới thưởng thức.

“Được, được.”

“Đa tạ Nhị thiếu.”

Bốn năm người kéo nhau lần lượt rời khỏi phòng, cánh cửa gỗ bị người ra ngoài sau cùng thuận tay đóng lại, cánh cửa kêu “cạch” một cái giống như cây chùy đập vào lòng nàng

Có gì đó không đúng.

Mấy người này lúc trước còn tràn trề hứng thú nói muốn ở đây nghe nàng đánh đàn cả đêm, bộ dáng nhất định phải để nàng chơi nhạc tới khi không thể đánh được nữa mới thôi, vì sao bây giờ lại đột nhiên nói đi là đi, còn như kiểu đã sớm giao hẹn trước, cùng lúc rời khỏi?

“Có chuyện gì vậy? Nguyễn cô nương, sao nàng lại ngăn người?”

Nguyễn Mặc bỗng nhiên rung mình.

Phan Thanh khi nãy còn đang ngồi ở bên bàn, vậy mà bây giờ đã vòng ra sau nàng, kề sát miệng vào tai nàng nói chuyện, mùi rượu nồng nặc khiến cho nàng theo bản năng muốn đẩy hắn ra.

Chính là đã quá trễ, cánh tay của nam nhân đã sớm ôm lấy eo nàng, chỉ cần nàng động đây một chút thôi thì nó sẽ biến thành kim sắt giữ chặt lấy nàng, khiến cho nàng không thể cử động, sau khi giãy giụa mấy lần mà không có kết quả, Nguyễn Mặc rút cuộc cũng đành bạch vị Phan Nhị thiếu này chính là muốn làm thật.

Không thể được a, rõ ràng nàng chỉ bán nghệ không bán thân mà.

Loại tư thế này đã ái muội lại còn nguy hiểm, nàng không dám lộn xộn, sợ sẽ chạm phải thứ không nên chạm, khiến cho tà niệm của hắn càng nhiều hơn. Nguyễn Mặc chỉ đành giả vờ nhu thuận, không giãy giụa nữa, cố gắng dùng giọng điệu bình tĩnh nhất có thể để nói chuyện với người đứng sau mình: “Nhị thiếu gia, ngài định làm gì thế?”

Phan Thanh bóp bóp eo nhỏ của cô nương trong lòng, “Hắc hắc” cười tà mấy tiếng: “Nguyễn cô nương, chẳng lẽ nàng thật sự không biết bốn thiếu gia đang định làm gì sao?”

Hỗn đản! Sắc quỷ chết tiệt!

Nguyễn Mặc bị bóp đến mức cả người cứng đờ, đuôi tóc sắp rụng đứng luôn rồi, một bên suy nghĩ tìm kiếm cơ hội chạy trốn, một bên cùng hắn nói đạo lý phân tán lực chú ý: “Nhị thiếu gia, ngài xem, Túy Hoa Lâu cũng có quy củ của Túy Hoa Lâu, ngài cố tình làm như vậy, hình như không hay đâu?”

“Có gì mà không hay?” Phan Thanh khinh thường xì một tiếng khinh miệt, bàn tay to cũng bắt đầu không kiêng nể gì di chuyển dần lên trên. “Chỉ là phá vỡ quy củ mà thôi, có gì mà phải sợ? Tiểu gia ta chỉ cần ném nhiều bạc hơn một chút, chẳng lẽ mụ tú bà kia còn không chịu đáp ứng sao?”

“Ài! Ngài đừng...”

Bàn tay không an phận kia bắt đầu du tẩu khắp nơi, mắt thấy dây lưng của mình sắp bị hắn kéo ra, Nguyễn Mặc lo lắng sợ rằng nếu còn tiếp tục chịu đựng hắn, e rằng nàng sẽ bị xui xẻo, cũng không biết Giáo chủ đại nhân có thể kịp thời chạy tới như lần trước nữa hay không... Nhờ người chỉ bằng nhờ mình, nàng hạ quyết định, lập tức duỗi tay sờ vào búi tóc, rút cây trâm ra hung hăng đâm vào trên đùi nam nhân.

“A – ” Phan Thanh đau đến mức kêu la thảm thiết, cúi đầu liền nhìn thấy một cây trâm cài đang cắm sâu trên đùi của mình, máu tươi nhuộm đỏ áo gấm, mà kẻ gây ra thì đã sớm chạy ra khỏi tầm tay của hắn, kinh hoàng luống cuống mở cửa chạy ra ngoài.

Tội tó đứng ngoài cửa nghe thấy tiếng kêu của thiếu gia nhà mình liền lập tức chạy vào trong phòng, nhìn thấy máu ở một chân của hắn đang chảy ra như suối, vội vàng muốn chạy đi tìm đại phu tới tới kiểm tra.

“Thiếu gia, ngài không sao chứ, ngài mau ngồi xuống để thuộc hạ cầm...”

“Cút!” Phan Thanh giận dữ đẩy tên thuộc hạ đang dìu hắn ra, hung tợn rống to: “Mau bắt xú nữ nhân kia về đây cho ta!”

Tên người hầu bị đẩy ra lăn một vòng ở trên mặt đất, nào dám nghịch ý thiếu gia nữa, lập tức chạy ra ngoài đuổi theo.

Nơi này là tầng hai của Túy Hoa Lâu, chỉ có một cái cầu thang dẫn xuống lầu dưới, Nguyễn Mặc tuy biết chuyện này, nhưng mà khi đứng trước một hành lang dài như mê cung để tìm lối ra, còn phải để ý xem người phía sau có đuổi theo hay không thì đó tuyệt đối không phải một chuyện dễ dàng gì. Nàng chạy lòng vòng xung quanh một hồi lâu cũng vẫn không tìm thấy lối ra, đã vậy còn chạy nhầm đến chỗ cầu thang dẫn lên lầu ba.

Khách nhân ở tầng ba này so với tầng hai thì càng thêm tôn quý, cũng càng không thể đắc tội hơn, khổ nỗi tiếng bước chân ở đằng sau càng ngày càng gần, nàng cũng không còn sự lựa chọn nào khác, chỉ đành xách váy chạy lên trên.

Ai ngờ, nàng vừa mới chạy khỏi một cái mê cung, thì lại rơi vào một cái mê cung khác.

Nguyễn Mặc không ngừng chạy về phía trước, trong lòng chỉ cảm thấy sao hành lang này lại dài như vậy, hai chân của nàng đều đã có chút nhũn ra rồi mà người ở phía sau vẫn còn bám lấy không tha, nếu nàng vẫn còn tiếp tục chạy như vậy thì e rằng chỉ có thể ngồi chờ bị bắt mất.

Nếu không muốn chạy nữa, vậy thì đành trốn thôi.

“Đứng lại, chờ đó, ta nhất định sẽ bắt được ngươi.”

Tên người hầu gào đến khàn cả giọng, Nguyễn Mặc thầm kêu không tốt, nếu như để khách nhân khác chú ý tới thì nàng đừng mong chạy thoát được. Vì thế, trước khi hấn tiếp tục hô, nàng cắn chặt răng, đột nhiên ngừng lại, dùng sức đẩy cánh cửa ở bên cạnh ra, nhanh chóng chạy vào trong phòng, đóng cửa, cài then.

Người kia hình như cũng đã chạy tới chỗ này rồi, tuy nhiên hấn hấn là không phát hiện ra là nàng đã trốn vào trong phòng, dừng lại một lát liền vội vàng chạy đi, tiếng bước chân xa dần.

“Phù...” Nguyễn Mặc chống trán vào cánh cửa, thở ra một hơi, nhịp tim vẫn còn đập liên hồi, phía sau bỗng bất thành linh vang lên một giọng nói trầm thấp quen thuộc: “Ai cho ngươi đi vào?”

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ Thật Khó Theo Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 2

Giọng nói này...

Nàng đóng cửa, chậm chậm xoay người lại, quả nhiên là khuôn mặt quen thuộc trong dự đoán của nàng.

Vẫn là dung nhan tuấn mỹ tuyệt luân trong trí nhớ, cũng vẫn... lạnh nhạt như trong ký ức.

Di, không đúng.

Vì sao hấn lại nhìn nàng như nhìn một người xa lạ như vậy?

Chẳng lẽ hấn không nhớ tí gì về giấc mộng trước, cũng chẳng còn sót lại tí ký ức gì về nàng ư?

Nguyễn Mặc dựa lưng vào cửa há miệng thở dài, nhìn thẳng vào cặp mắt đen trầm tĩnh như nước của hấn, hỏi thử: “Huỳnh... Còn nhớ... Ta là ai không?”

“Nhớ?” Nam nhân lạnh giọng lặp lại, bộ dáng giống như vừa nghe một câu chuyện tiếu lâm, thần sắc không kiên nhẫn dần xuất hiện, giống hệt như lần đầu tiên nàng gặp hấn ở trong núi. “Ta chưa từng gặp qua ngươi lần nào, làm sao nhớ được?”

Cái gì?

Chưa từng gặp qua... Làm sao nhớ được...

Vì sao nàng vẫn còn nhớ rõ hết mọi chuyện mà hấn thì lại giống như bị mất trí nhớ, không nhớ được tí gì?

Thật đúng là bất công mà!

Rõ ràng là hai người cùng uống một loại đan dược, cách thi pháp cũng giống nhau...

Sai rồi, hình như sư phụ từng nói qua, Ti Hồng Đan này có hai viên tạo thành một cặp, một viên là đan chủ và một viên là đan phó, người uống đan phó sẽ bước vào trong giấc mộng của người uống đan chủ, tất cả mọi chuyện phát sinh trong đó đều nằm trong giấc mộng của hấn. Bình thường khi con người nằm mơ, sau khi tỉnh lại khỏi giấc mộng thì người uống đan chủ sẽ không còn ký ức gì về giấc mơ ấy, nhưng người còn lại thì vẫn sẽ nhớ rõ những gì đã xảy ra.

Mà nàng, rõ ràng chính là người uống đan phó.

Nguyễn Mặc thật sự khóc không ra nước mắt.

Như vậy, chẳng lẽ sau này mỗi lần bắt đầu một giấc mộng mới nàng đều phải bắt đầu lại từ đầu ư?

Sư phụ, đồ nhi không muốn sống nữa...

A, không được, nếu như nàng chết thì lại phải lặp lại một lần nữa, chứ có được rồi khỏi giấc mộng này đâu...

Ai, nàng vẫn nên suy ngẫm lại xem kế tiếp nên đối phó với vị giáo chủ mặt lạnh này như thế nào thì hơn.

“Ngạch, đại nhân, ta...”

“Ra ngoài đi.”

Nguyễn Mặc còn đang cân nhắc xem nên nói chuyện với hắn như thế nào, nam nhân đã ném ra hai chữ* lạnh băng vô tình, ánh mắt nhìn nàng càng thêm mất kiên nhẫn, như thế nếu nàng không nghe theo hắn sẽ trực tiếp đứng dậy đá nàng ra ngoài.

(* trong tiếng Trung, ra ngoài đi là: 出去, cho nên chỉ được tính là hai chữ)

Nhưng mà nàng còn chưa biết được thân phận của hắn, nếu như bây giờ nàng đi ra ngoài, e là sẽ không bao giờ còn gặp lại hắn nữa. Không được, tuyệt đối không được.

“Đại...”

Chữ “nhân” còn chưa kịp nói ra thì cánh cửa sau lưng đã bắt đầu chấn động kịch liệt...

Bên ngoài có người đang liên tục đập cửa: “Này, Nguyễn cô nương đang ở bên trong phải không? Mở cửa mau!”

Nguyễn Mặc đang dựa vào trên cửa bị lắc đến mức đầu văng mắt hoa, vừa nghe thấy giọng nói đang kêu gào ở bên ngoài, đây không phải là thanh âm của dây tó... Là giọng của Phan Thanh!

Mí mắt nàng bắt đầu giật liên hồi, trong lòng giống như bị một cơn gió mùa đông thổi qua, lạnh buốt, lại nhớ tới ánh mắt dâm tà của hắn, Nguyễn Mặc bỗng rùng mình một cái, chân mềm nhũn, vội vàng quỳ xuống: “Đại nhân, nô gia bị ác bá khi dễ, vẫn luôn đuổi theo muốn... muốn phá huỷ trong sạch của ta, đại nhân, cầu ngài cứu ta với.”

“Xứ nữ nhân, ngươi đừng có rượu mồi không uống lại muốn uống rượu phạt, thức thời thì lập tức mở cửa ra. Nếu không, chờ tới lúc bọn thiếu gia phá cửa người đừng hy vọng có kết cục tốt.”

Tiếng kêu gào, mắng mỏ đầy thô lỗ, táo bạo ở ngoài cửa mãi không ngừng, Đan Dật Trần khẽ nhíu mày, lại ngoài ý muốn không đuổi nàng đi ra ngoài nữa.

Tuy hắn hàng năm đều xuất chinh ở bên ngoài nhưng ở trong kinh thành kiểu vô lại đội lốt thiếu gia nhà giàu chỉ biết ý thể hiếp người này hắn đã gặp qua không ít. Hơn nữa, đối với loại người không học vấn, không nghề nghiệp, cả ngày chỉ biết ăn chơi đàng điếm này hắn vô cùng không ưa.

Đặc biệt là việc bọn họ ý vào thân thể, địa vị của chính mình mà làm càn, làm ra những việc xấu xa như cưỡng bức cô nương thì lại càng chán ghét.

Hắn buông ly rượu trong tay xuống, nhìn cô nương đang quỳ trên mặt đất, giọng nói pha lẫn chút khàn khàn sau khi uống rượu, nặng nề nói: “Được.”

Trong lòng Nguyễn Mặc lập tức tràn ngập vui vẻ, lại có chút kinh ngạc với việc hắn bỗng nhiên chuyển biến thái độ, nàng còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận thì nam nhân kia đã nói tiếp: “Nhưng mà, ngươi có cái gì đáng giá để ta cứu?”

Nàng cúi đầu suy tư một lúc, nói ra đáp án vô cùng tiêu chuẩn: “Nô gia nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp cho ngài.”

“Không cần.” Đan Dật Trần lại không vừa lòng với câu trả lời đó, “Ta không thiếu người vì ta làm trâu làm ngựa.”

Xem ra đây đúng là một đại nhân vật, nhìn lời nói của người ta xem, khí phách cỡ nào.

Nhưng mà, Nguyễn Mặc chỉ cảm thấy hắn đang soi mói thì đúng hơn, có người nguyện làm trâu làm ngựa còn không thêm, vậy thì nàng phải làm như thế nào đây?

Người ở bên ngoài vẫn còn đang mắng chửi liên tục: “... Hừ, lão tử tiêu một ngàn lượng tới nghe người đàn đúng là lằng phí...”

Đúng rồi, sao nàng lại quên không dùng kỹ năng nàng am hiểu nhất để trả ơn kia chứ?

“Đại nhân, nô gia biết đánh đàn, không biết ngài có thích nghe khúc không?”

Đan Dật Trần nhướn mày, đầu ngón tay gõ nhẹ lên bàn: “Cũng được.”

“Vậy thì, chờ việc này chấm dứt, nô gia liền gảy đàn cho Đại nhân nghe được không ạ?”

Trong mắt nàng ẩn ẩn chút chờ mong, nam nhân kia lại chẳng tỏ vẻ gì, chỉ nhàn nhạt liếc nàng một cái, trên gương mặt không chút biểu cảm: “Ngươi tránh ở đằng sau bình phong đi.”

Như vậy... Có nghĩa là hần đồng ý cứu nàng?

Nguyễn Mặc thở phào một hơi, vội vàng đập đầu cảm tạ hần, sau đó vội vàng trốn ra phía sau tấm bình phong, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh ở bên ngoài.

Then cửa dần dần bị kéo ra, sau đó là một tiếng “Phanh” vang dội, cánh cửa bị đẩy ra đột nhiên đụng phải một cánh cửa khác, tiếng bước chân nặng nề dần đến gần, bộ dáng nổi giận đùng đùng vô cùng rõ ràng: “Nữ nhân kia đâu?”

Nàng nghe được câu này liền cảm thấy Phan Thanh thật quá ngu ngốc, Đan Dật Trần dù sao cũng là khách quý ở tầng ba, hần chẳng qua chỉ là một tiểu thiếu gia ăn chơi ở lầu hai mà cũng dám dùng loại giọng điệu đó chất vấn người ta, không sợ đắc tội với người sao?

Sau khi Phan Thanh hỏi xong, cả căn phòng đều rơi vào yên tĩnh, thanh âm quen thuộc kia cũng chưa từng xuất hiện, Nguyễn Mặc có chút vui sướng khi người gặp họa, đoán chắc là Đan Dật Trần đã sớm ngó lơ hần, cho dù khí thế của hần vô cùng kiêu ngạo thì sao chứ, đối phương cũng chỉ coi hần như một con khỉ đang diễn xiếc mà thôi.

Bất quá, với tính cách mắt cao hơn đầu của Phan Thanh tuyệt đối không thể tin được có người lại dám đối đãi với hần như thế.

Quả nhiên, hoà khí trong tiếng hô ở bên ngoài bình phong kia ngày càng vượng: “Bỏ tiểu gia đang hỏi ngươi đó. Ngươi bị câm à? Trả lời đi a! ..... A!”

Tiếng “A” trước là để tăng thêm khí thế, mà tiếng sau thì... chính là vì đau.

“Nhị thiếu gia, ngài có sao không ạ? Tiểu nhân lập tức đi tìm đại phu...”

“Ngu xuẩn! Ngươi mau đỡ lão tử dậy!”

“Dạ dạ dạ...”

Nguyễn Mặc che miệng cười trộm, nếu như không phải nàng sợ Đan Dật Trần sẽ ghét bỏ nàng phiền toái, chắc chắn nàng sẽ chạy ra đâm thêm một nhát nữa lên chân hần, khiến cho hần đau đến ngất xỉu luôn, đỡ phải đứng đây ồn ào không biết liêm sỉ nữa.

“Ta nói cho ngươi biết, cha ta chính là Định An Hầu, ngươi dám đắc tội ta chính là đắc tội với cha ta, chờ ta trở về nói với cha ta, ngươi chắc chắn...”

“Ai da, tổ tông của tôi ơi, sao ngài lại chạy vào trong này vậy?”

Lại có thêm một người nữa đi vào trong phòng, nghe giọng nói này, có vẻ là của Hoa mụ.

“Đại nhân, xin lỗi ngài, thật ngại quá, vị Phan thiếu gia này uống say liền chạy tới chỗ này của ngài làm loạn, người trong lâu cũng không ngăn được hần, nô gia vừa nghe được tin liền vội vàng chạy tới, ai dè lại vẫn tới chậm... Hy vọng không quấy rầy tới nhã hứng của đại nhân, nô gia lập tức an bài đưa hần đi.”

Lời nói này thật đúng là uyển chuyển lại dễ nghe, vừa có thể giải thích rõ nguyên nhân gây ra việc này, vừa phải sạch được toàn bộ lỗi lầm của Túy Hoa Lâu, còn có thể đổ hết mọi lỗi lầm lên đầu Phan Thanh, đã vậy còn lập tức mang người đi, tỏ rõ sự tôn trọng cùng hậu đãi của nàng đối với khách quý.

Đan Dật Trần từ đầu đến cuối đều không nói một câu nào, chỉ liếc mắt một cái, Hoa mụ lập tức kêu người mạnh mẽ lôi Phan thiếu gia ra ngoài, nụ cười trên mặt chưa từng thay đổi: “Xin hỏi, đại nhân có phân phó gì thêm không ạ?”

Hần trầm mặc không nói, chỉ nhắc vạt áo lên ngồi xuống ghế.

Sau đó, tiếng cửa gỗ khép lại vang lên truyền vào bên trong.

Gian phòng khách quý lại khôi phục lại yên tĩnh như lúc ban đầu, Nguyễn Mặc đứng im sau tấm bình phong, nàng còn đang suy nghĩ xem chính mình tự đi ra tốt hơn hay chờ tới lúc Đan Dật Trần gọi mới đi ra tốt hơn thì thanh âm trầm thấp kia đúng lúc truyền tới: “Ngươi còn chưa đi ra à?”

Lại là kiểu giọng điệu không kiên nhẫn này... Giống hệt hồi còn ở trong núi, khi hần ngại nàng này kia đủ kiểu cũng là loại giọng điệu này.

Người nam nhân này, đối với những người hần không quá để ý, hình như vẫn luôn cực kỳ dễ mất kiên nhẫn.

Nguyễn Mặc sửa sang lại y phục, cúi đầu bước nhanh đến trước mặt hần, khom người kính cẩn nói: “Đa tạ ân cứu giúp của đại nhân.”

Đối với những vị đại nhân quyền cao chức trọng kiểu này, tỏ ra bộ dáng ngoan ngoãn nghe lời có khi còn khiến cho bọn họ hài lòng hơn là nịnh nọt.

Đan Dật Trần không tỏ vẻ gì, quét mắt nhìn nàng một cái, sau đó liền cầm lấy bình rượu tự rót: “Ngươi đàn hai khúc cho ta nghe đi.”

“Dạ.”

Nói thật ra thì nàng cũng chỉ là mới đến mà thôi, mặc dù đối nơi này cũng có hiểu biết nhất định nhưng đó cũng chỉ là do ký ức còn sót lại mà thôi. Đáng tiếc là vị nguyên chủ này rất hiếm khi đặt chân lên lầu ba, hơn nữa trước giờ đều tự chuẩn bị sẵn nhạc cụ cho nên trong ký ức cũng không có ấn tượng đối với nơi đặt đàn. Nàng chỉ đành tìm khắp phòng một lượt, cuối cùng cũng tìm thấy một cây đàn cổ bình thường được đặt trên án kỷ ở góc phòng.

Dù sao thì đa phần khách nhân đến Tuý Hoa Lâu nghe cầm cũng chỉ là để trợ hứng mà thôi, chỉ có những cô nương dựa vào cầm nghệ để mưu sinh như nàng mới cần một cây đàn tốt, vì thế chiếc đàn được đặt trong gian khách quý này cũng chỉ là đàn thường mà thôi.

Bất quá, nếu như không phải là người trong nghề thì thật ra cũng chẳng thể cảm nhận được nó khác nhau chỗ nào.

Nguyễn Mặc cẩn thận lấy đàn cổ ra, ngồi xuống chỗ trước tấm bình phong, để đàn cổ xuống, ngược mắt nhìn nam nhân đang uống rượu, thấy hắn có vẻ không có ý định mở miệng liền bắt đầu chỉnh âm, chuẩn bị đàn tấu.

Bởi vì lúc trước ở chỗ Phan Thanh nàng đã đàn một thời gian dài, lúc này nếu lại đàn những khúc nhạc có yêu cầu cao thì chắc chắn sẽ để lộ khuyết điểm do lực độ không đủ. Nàng cũng có tâm tư của nàng, nàng muốn đàn một khúc có thể khắc sâu ấn tượng trong lòng Đan Dật Trần về nàng. Vì thế, tuyệt đối không thể xuất hiện sai lầm được, tránh để hắn cho rằng hoá ra cầm nghệ của nàng cũng chỉ như vậy mà thôi.

Suy nghĩ một lúc, Nguyễn Mặc chợt nhớ tới một khúc, đầu ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng gảy, âm khúc du dương chậm rãi bay xa.

Côn Sơn ngọc toái, phụng hoàng khiêu, phù dung khắp lộ, hương lan tiểu.*

Thanh u hoà hoãn, yên lặng du dương

Say mê như tửu.

.....

Nguyễn Mặc chuyên chú đánh đàn, đến khi hết một khúc liền nhẹ nhàng thu tay lại, nín thở ngưng thần chờ đợi.

Nhưng mà, mãi vẫn không nghe thấy tiếng vỗ tay như trong mong đợi.

Không thể nào... Hắn vậy mà lại không hài lòng tới mức ngay cả vỗ tay theo phép cũng không muốn làm ư?

Tuy nàng biết hắn là người hay bắt bẻ nhưng mà cầm nghệ của nàng cũng đâu đến nỗi nào a, cho dù là kém cỏi thì vẫn có danh tiếng trong kinh thành kia mà, chẳng lẽ lại tệ tới mức ấy sao?

Trong lòng Nguyễn Mặc lập tức trở nên vô cùng uể oải, nàng còn đang định ném một cái ánh mắt u oán cho nam nhân không biết nhìn hàng kia thì lại chợt phát hiện ra, hắn vậy mà lại... Ngủ?

Chén rượu nghiêng ngả ở một bên, hắn chống khuỷu tay lên trên mặt bàn, nửa nắm tay đỡ đầu, hai mắt khẽ nhắm, khuôn mặt tuấn mỹ, trắng nõn phỉếm chút ửng đỏ do say rượu, tựa hồ đã chìm sâu vào mộng đẹp.

*Trích trong “Lý Bằng không hầu dẫn”- Lý Hạ (chữ Hán: 李賀; 790 – 816), biểu tự Trường Cát (長吉), hiệu Lũng Tây Trường Cát (陇西長吉) hay Bàng Mi Thư Khách (庞眉书客), là một nhà thơ nổi tiếng thời Thịnh Đường.

Cùng với Thi Thánh Đỗ Phủ, Thi Tiên Lý Bạch, Thi Phật Vương Duy, Lý Hạ được mệnh danh là Thi Quỷ (詩鬼) mà thiên cơ khéo sắp đặt cho bốn thiên tài Phật Tiên Thánh Quỷ cùng hội tụ trong một thời đại cực thịnh của thi ca Trung Hoa - Đường thi. (Nguồn: Wikipedia.)

Bản dịch của Huỳnh Ngọc Chiến:

Nghe như tiếng hót phượng hoàng

Côn Sơn ngọc vỡ trên ngàn xa khơi

Phù dung khóc hạt sương rơi

Còn nghe e ấp nụ cười hương lan

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ Thật Khó Theo Dõi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 3

Cả căn phòng đều chìm vào yên tĩnh, chỉ còn lại ánh nền hắt ra vẫn sáng ngời như cũ.

Nguyễn Mặc nắm tay ngồi yên tại chỗ, nhìn bộ dáng trầm tĩnh ngủ say chẳng buồn để ý tới ai của hắn, nàng chỉ đành ngồi im một chỗ.

Ngạch, có nên đánh thức hắn hay không đây?

Khổ nỗi, dựa vào kinh nghiệm ở giấc mộng trước của nàng, khí rời giường của hắn tuyệt đối không nhỏ tí nào, nếu như nàng gọi hắn dậy chắc chắn hắn sẽ không cho nàng sắc mặt tốt... Tuy rằng thái độ của hắn đối với nàng vốn đã chẳng tốt được bao nhiêu.

Nhưng mà, nếu không gọi hắn dậy, nàng lại không dám tự tiện rời đi, chẳng lẽ lại ngồi đây nhìn hắn ngủ ư... Thật quá xấu hổ.

Đi? Có động tĩnh?

Nguyễn Mặc nhảy bèn phát hiện ra vừa rồi đầu ngón tay của hắn mới hơi hơi động dậy, nhưng mà mắt nàng đều trừng đến có chút mỏi mới xác định được đó chẳng qua chỉ là động tác vô thức trong lúc ngủ mà thôi.

Ai, bây giờ nàng phải làm gì đây?

Cân nhắc một lúc lâu, cuối cùng nàng quyết định không động chạm đến hắn, lỡ đâu nàng thật sự chọc giận hắn, chưa nói tới việc về sau liệu còn có thể cùng hắn phát triển được gì hay không, ngay lúc này đây chỉ e hắn sẽ lập tức ném cho nàng hai chữ lạnh như băng: Đi ra ngoài.

Vì thế, Nguyễn Mặc đành ngồi trước đàn cổ ngẩn ngời, nhìn trên ngó dưới lại ngắm Giáo chủ... mang theo tâm trạng vừa nhàm chán lại có chút xấu hổ ngồi ở đó hơn một canh giờ, cơ hồ buồn ngủ tới mức chỉ muốn ngủ gục.

*****

Kim qua thiết mã, giết chóc tàn bạo.

Trường thương bén nhọn đâm sâu vào tận xương, vạt áo nhiễm máu tung bay phấp phới, khuôn mặt tràn đầy huyết ô dần dần mờ hồ sau làn mưa, tiếng rống giận tràn ngập hận ý lại vô cùng rõ ràng...

Nam nhân đang ngủ say đột nhiên mở mắt.

..... Là mơ.

Hắn mệt mỏi xoa xoa ấn đường, từng hình ảnh quen thuộc kia khiến cho tâm trạng của hắn trở nên trầm trọng, mặc dù ý thức đã thanh tỉnh nhưng tiếng va chạm cùng tiếng ngựa hí vang dồn dập tràn ngập sự hỗn loạn vẫn quanh quẩn bên tai khiến thần kinh của hắn càng lúc càng căng thẳng.

Một lúc sau, hắn mới mở mắt ra lần nữa, hơi hơi híp lại, đến khi đã có thể thích ứng với ánh sáng có chút chói mắt kia, tầm mắt chậm rãi dừng ở trên cây đàn cổ cùng với bạch y cô nương đang thẳng lưng ngồi ở phía sau, đầu thì lại gật lên gật xuống như gà con mổ thóc.

.... Nữ nhân này ở đâu ra?

Nga, đúng rồi, hắn cứu nàng, sau đó liền kêu nàng đàn hai khúc nghe thử, nàng liền ngoan ngoãn ngồi kia gảy đàn.

Sau đó, hắn vậy mà lại nghe một lúc thì ngủ luôn...

Từ sau sự kiện kia, hắn cũng không còn nhớ rõ đã bao nhiêu ngày đêm hắn chưa từng cảm thấy buồn ngủ, vậy mà sau khi nghe tiếng đàn của cầm kỹ này lại dễ đi vào giấc ngủ như thế?

Đan Dật Trần khẽ cong môi, trong đó pha lẫn vài phần tự giễu lại có chút bất đắc dĩ=0=

Thu lại thần sắc phức tạp nơi đáy mắt, tầm mắt của hắn lại lần nữa dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn bị mái tóc dài che khuất một nửa, sau đó liền cong ngón tay gõ xuống mặt bàn, hai tiếng “Kêu kêu” thanh thúy vang dội, lập tức đánh thức người nào đó đang ngủ ngon lành.

Cái đầu đang nghiêng sang một bên lập tức dựng thẳng, tiểu cô nương cố gắng mở mắt ra, vừa nhấc mí mắt lên thì lập tức đối diện với khuôn mặt lạnh lẽo, không chút biểu tình của Đan Dật Trần, thấy hắn nhìn mình không chớp mắt chăm chăm, nàng theo bản năng duỗi tay sờ sờ khoé miệng.

..... May quá, không có chảy nước miếng.

“Ngủ ngon không?” Nam nhân nhàn nhạt nhìn động tác của nàng, không nóng không lạnh hỏi một câu.

Nguyễn Mặc đương nhiên sẽ không cho rằng hắn đang thật sự hỏi nàng ngủ có ngon hay không, kéo kéo khoé miệng, lộ ra một nụ cười không quá tự nhiên: “Nô gia thất lễ, lại dám ở trước mặt đại nhân ngủ gật, thỉnh đại nhân...”

“Ta ngủ khá tốt.”

Ai?

Cái gì ... Ngủ khá tốt?

Nguyễn Mặc kinh ngạc nhìn nam nhân đứng lên, từng bước từng bước đi tới gần nàng, có chút mơ hồ không hiểu.

Ai không biết hán ngủ rất thích ý a? Nàng chính là bởi vì ngồi ở chỗ này nhìn hán ngủ mới buồn ngủ theo!

Đan Dật Trần ngày càng tới gần nàng, càng lúc càng gần... Gần tới mức khiến nàng đành phải nom nớp lo sợ đứng lên, mà hán cũng đúng lúc ấy đi tới trước mặt nàng.

Giữa hai người chỉ cách nhau một cây đàn cổ, hán cao hơn nàng rất nhiều, thân hình cao lớn khiến cho nàng cảm nhận được áp bách vô hình, nhưng mà phía sau lưng lại là một tấm bình phong, không chỗ để lui, nàng chỉ đành hơi rụt cổ lại, quy quy củ củ nhìn vạt áo trước của hán.

Ánh mắt ở trên đỉnh đầu khiến cho nàng cảm thấy có chút không được tự nhiên, đôi tay rũ ở bên người lặng lẽ nắm lấy làn váy, chờ hán hỏi chuyện.

“Ngươi tập đàn bao lâu rồi?”

“Nô gia ba tuổi bắt đầu tập đàn... Đến nay đã mười ba năm.”

“Đàn không tệ.”

Rõ ràng lời nói ra là một lời khen, khổ nỗi giọng điệu của hán lại lạnh lạnh nhạt nhạt, khiến cho người ta chẳng hề cảm thấy vui vẻ. Nhưng mà, dù sao Nguyễn Mặc cũng đã ở chung với hán một thời gian, nàng cũng biết hán trước giờ đối với ai cũng như thế, vì vậy, khi nhìn thấy trên nét mặt của hán không có xuất hiện thần sắc ghét bỏ hay bất mãn thì nàng cũng đã cao hứng lắm rồi.

“Đại nhân quá khen.”

“Ngươi tên là gì?”

“..... Nguyễn Mặc.”

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ Thật Khó Theo Dõi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 3-2

“Àn.” Đan Dật Trần hơi hơi cúi người, cúi đầu, đôi mắt giống như bầu trời đêm đối diện với cặp mắt hạnh đang tròn tròn của tiểu cô nương, phảng phất như có thể nhìn thấu hết tiểu tâm tư của nàng “Sau này, ngươi đi theo ta.”

Nguyễn Mặc còn đang bị khuôn mặt tuần tú của hán mê hoặc đến mức thất thần vừa nghe được câu “Đi theo ta”, quả thực sợ hết hồn.

Này... Rõ ràng nàng là bán nghệ không bán thân cơ mà!

Nhưng đối phương hiển nhiên cũng không phải đang hỏi ý kiến của nàng, sau khi nói xong liền lùi lại, không để ý đến nàng nữa, xoay người rời khỏi.

~~~~~Phân cách tuyến người đi không quay đầu lại~~~~~

Bất quá, sự thật chứng minh, chẳng qua là tâm tư của Nguyễn Mặc quá... ác xúc mà thôi.

Tối hôm đó Đan Dật Trần vừa mới rời đi thì Hoa Mụ đã lập tức bước vào phòng, gương mặt trần ngập tươi cười nắm tay nàng liên tục khen số nàng tốt, có tiền đồ. Nàng hỏi tại sao, Hoa Mụ liền thông báo cho nàng rằng vị đại nhân kia đã dùng số tiền lớn chuộc thân cho nàng, dặn nàng về sau phải an phận thủ thường, ngoan ngoãn đi theo hầu hạ hán.

Này... Đây rõ ràng là có chiếc bánh lớn rơi từ trên trời xuống a.

Lần trước nàng bị trặc chân lại khóc lóc ăn vạ, mặt dày mày dạn cầu xin mãi Đan Dật Trần mới mang nàng đi cùng. Lần này nàng còn chưa kịp mở miệng, người ta đã chủ động an bài hết thảy, ngay cả xe ngựa tới đón người cũng đã dừng trước Tuý Hoa Lâu, nàng đâu cần phải nói gì nữa... Lập tức lên xe thôi!

So với việc suy nghĩ về hàm ý trong câu “Đi theo ta” kia, nàng càng không muốn phải lưu lại Tuý Hoa Lâu hơn, hôm nay có Phan Thanh thứ nhất, ngày

mai chắc chắn sẽ xuất hiện Phan Thanh thứ hai, Phan Thanh thứ ba... Mà Túy Hoa Lâu này, các cô nương vốn không có quyền lên tiếng, nếu như thật sự gặp phải một vị lão gia nào đó có quyền có thế, chắc chắn bọn họ sẽ tùy ý muốn làm gì thì làm cái đó, sao có thể đi hỏi xem các nàng có nguyện ý hay không được?

Sau đó nàng liền ngoài cười trong không cười vẫy tay tạm biệt Hoa mụ, trèo lên xe ngựa đi tới phủ đệ của Đan Dật Trần.

Giấc mộng trước hần là trại chủ sơn trại độc chiếm một ngọn núi, nàng cho rằng như vậy đã uy phong lắm rồi, vậy mà khi Nguyễn Mặc đứng ở trước cửa phủ Tướng quân so với trước kia còn cao lớn rộng rãi hơn mấy lần nàng mới hiểu được như thế nào là uy phong chân chính.

Trong giấc mộng lần này Giáo chủ đại nhân là Đại Tướng quân danh tiếng lan xa, tuổi trẻ tài cao, chiến công hiển hách. Hoàng Thượng cũng cực kỳ coi trọng hần, phong quan tiến tước, ban thưởng giống như nước chảy tiến vào trong phủ Tướng quân. Hần cũng không khách khí, trừ bỏ đối với mỹ nhân không hứng thú lắm, vàng bạc châu báu hần đều nhận hết, phủ Tướng quân cũng càng xây càng lớn, có vẻ là người biết hưởng thụ.

Người tiếp nàng vào phủ là Thẩm thúc quân gia, hơn 50 tuổi, khuôn mặt vô cùng hiền từ, có lẽ là do trong phủ không có nhiều người lắm, lại không có ai đề ý tới xuất thân của nàng, không chỉ để nàng ở lại trong Cầm Tiểu Viện ở hậu viện mà còn đưa tới một nha hoàn để hầu hạ nàng.

Đối mặt với sự tiếp đón nhiệt tình chưa từng có này, Nguyễn Mặc bỗng thấy có chút thụ sủng nhược kinh, vô cùng cảm kích vị quân gia.

Nhưng mà Thẩm thúc lại nói, người nàng nên cảm kích phải là tướng quân mới đúng, bởi vì tất cả những thứ này đều là hần yêu cầu.

Nói đến đây, trái tim vừa mới khôi phục yên bình của Nguyễn Mặc lại bắt đầu lo sợ bất an.

Hần làm như vậy... chẳng lẽ là định coi nàng như tiểu thiếp ư?

Vì thế, nàng mang theo tâm trạng thấp thỏm, bất an nghỉ ngơi 1 ngày, đến buổi tối hôm sau, sau khi tiểu nha hoàn hầu hạ nàng tắm gội xong, Thẩm thúc liền bước vào, nói rằng tướng quân bảo nàng đi sang bên kia.

Kỳ thật lúc ấy nàng rất muốn hỏi một câu, đi sang bên đó... thị tửm à?

Nhưng mà đến tận lúc nàng đi theo Thẩm thúc tới nhà chính nơi Đan Dật Trần ở, nàng vẫn không mở miệng hỏi được, đành phải nâng váy bước vào trong ánh mắt chúc phúc của Thẩm thúc.

Sau khi đi vào, nàng nhìn xung quanh một vòng đều không thấy ai, đi vào bên trong vài bước liền phát hiện có một cánh cửa ở bên cạnh, có vẻ như là thông tới phòng ngủ, trước khi nàng nhắc chân đi tới, bên trong bỗng truyền ra tiếng nói trầm thấp quen thuộc của hần: “Đứng lại.”

Nàng lập tức nghe lời đứng yên tại chỗ.

“Chuyển giá để đàn tới chỗ ngai ngồi.”

Giá để đàn?

Nàng quay lại chỗ vừa rồi liền nhìn thấy trên chiếc giường la hán đối diện với cửa để một cây đàn cổ và giá để đàn, nàng liền đi thành 2 chuyến, đem giá để đàn và đàn đặt ở trước cửa phòng ngủ, sau đó liền nói với hần nàng đã làm xong rồi.

“Ngươi ngồi ở đó chơi đàn đi, bao giờ đến canh bốn (1h-3h sáng) thì ngừng.”

Đến tận canh bốn a...

Nguyễn Mặc “Ngà” một tiếng, đi tìm chiếc ghế tròn tới ngồi, nàng vừa ngồi xuống liền nghe thấy người ở bên trong lại hồ hững bồi thêm một câu: “Đừng đi vào.”

“.....” Đó là cái giọng điệu gì a, hần nói cứ như kiểu nàng vô cùng muốn đi vào quấy rối hần không bằng... Nàng mới là cô nương gia nha!

Nàng nhìn về phía hần liếc mắt xem thường, sau khi chỉnh dây thử âm xong liền bắt đầu tấu khúc.

Vì vậy, nàng liền bắt đầu những chuỗi ngày hàng đêm đi đến nhà chính, sau đó đánh đàn tới canh bốn.

Hơn nữa hình như đây chính là lý do duy nhất để nàng có thể được vào phủ Tướng quân.

Tính đến hôm nay là ngày thứ 15 nàng đến, ngoại trừ việc đánh đàn để tướng quân dễ ngủ, còn lại nàng có thể thoải mái ăn uống, chi phí ăn mặc cũng không bị quản lý, mới chỉ có nửa tháng ngắn ngủi mà chiếc cảm nhon thêm tí thịt...

Hơn nữa, nửa tháng này tuy nàng ngày ngày đến đây đánh đàn nhưng thật ra nàng lại chưa từng nhìn thấy mặt Đan Dật Trần lấy một lần, bởi vì hần không cho phép nàng vào phòng ngủ, ngày thường vì nàng không muốn bị dòm ngó cho nên không hay ra khỏi Cầm Tiểu Viện, hần lại không đến đây nên đương nhiên sẽ

không gặp được.

Ai, còn lãng phí thời gian như vậy nữa thì giấc mộng bao giờ mới kết thúc đây?

Bắt quá vấn đề trước mắt là ----

Tay trái của nàng hình như bị chuột rút.

Không ổn, tay đã cứng đến mức không thể động đậy, Nguyễn Mặc ngừng chơi đàn, ngửa đầu nhìn ánh trăng treo trên đầu cành bên ngoài, ánh chừng đã đến canh ba.

Không biết Đan Dật Trần đã ngủ chưa...

Nói thật, Nguyễn Mặc cảm thấy hẳn muốn nàng đàn tới canh bốn mới nghỉ, có lẽ là chỉ là để cho hẳn có thời gian ngủ lâu hơn mà thôi. Có hôm lúc mới đến canh ba nàng cảm thấy mệt mỏi, bỗng muốn trộm lười nhưng cuối cùng vẫn cắn môi kiên trì đến canh tư. Hôm nay lại khác, không phải nàng muốn lười biếng mà là tay nàng không chịu phối hợp, lúc này vẫn còn cứng đờ muốn đàn tiếp cũng không được.

Di, tiếng nhạc ngừng, bên trong cũng không có động tĩnh gì, tám phần là ngủ say...

Kìa... Nàng lặng lẽ đi vào nhìn một cái, chắc là không sao đâu nhỉ?

Nguyễn Mặc luôn cho rằng chính mình đã quá nghe lời, dù đã vào phủ nhiều ngày nhưng vẫn không gặp được hẳn chứ đừng nói gì về việc tăng tiến tình cảm.

Hạ quyết tâm, nàng rời khỏi chỗ đánh đàn chậm rãi đi tới, tay bị chuột rút vẫn giữ tư thế kì quái nhưng không còn đánh ngại, nhìn về phía phòng ngủ nuốt nước bọt, tăng thêm phần can đảm, đi vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ Thật Khó Theo Dõi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 4

Trái ngược với gian ngoài ánh nến sáng ngời, bên trong phòng ngủ lại tối om.

Nguyễn Mặc cẩn thận bước vào, do không quá quen thuộc với cách bài trí trong phòng, sợ đụng chạm vào chỗ nào đó, chỉ có thể từ từ dịch chuyển, hơn nữa dù sao đây cũng không phải việc hay ho gì, cho nên vẫn cố vài phần chột dạ, vì thế chỉ cần một chút tiếng động cũng có thể khiến nàng kinh nghi bất định một lúc lâu.

Bởi vậy, lúc nàng đến bên mép giường, tay phải cũng đã trở lại bình thường, chuyển tay ra sau lưng trên đó đã xuất hiện một tảng mồ hôi lạnh.

Ai, kiểu người như nàng, trời sinh đã không có mệnh làm trộm.

Sợ kinh động đến hẳn, Nguyễn Mặc không dám đến quá gần, nàng chỉ đành chống mép giường đi thêm hai bước nhỏ về phía đầu giường, nương ánh trăng mờ nhạt xuyên qua cửa sổ giấy, cúi người nhìn mặt Đan Dật Trần.

Nàng còn chưa kịp nhìn rõ thì bàn tay đặt trên mép giường bỗng đụng tới một vật thể có độ ẩm, còn có chút mềm... chờ tới lúc nàng phản ứng lại đó là cái gì thì đã đối diện với một đôi mắt đen sáng ngời, còn chưa kịp giây dựa thì bỗng thấy trời đất quay cuồng, cả người bị nam nhân dùng tốc độ cực nhanh áp đảo ở trên giường.

“A...A...!”

Tiếng trước là kinh hô do bị dọa, tiếng sau lại bởi vì đau mà hét lên.

Nguyễn Mặc nhin không được bắt đầu khóc, cổ tay bị bóp chặt còn đau hơn lần trước bị trặc chân nhiều, hình như còn có cả tiếng xương cổ tay bị vỡ...

Đan Dật Trần nghe nàng kêu phiền tới mức nhũu chặt mày nhưng lại không có ý định buông ra, một tay nắm lấy tay nàng, ngăn chặn thân mình của nàng, nhìn chăm chăm gương mặt nhỏ đang nhăn nhó, ánh mắt lạnh thấu xương: “Người đi vào đây làm gì?”

“Người buông... Buông tay ra a...” Nàng đau đến mức không thể nói được một câu hoàn chỉnh, nước mắt vẫn chảy không ngừng nhưng nàng vẫn có thể nhìn rõ biểu tình lạnh băng đề phòng trên mặt hẳn.

Hắn nhìn những vệt nước mắt trên mặt nàng bỗng cảm thấy thật phiền, rõ ràng là nàng không nghe lời tự tiện đi vào, không chỉ đánh thức hẳn mà còn để hẳn tím được, rốt cuộc thì nàng uỷ khuất cái gì chứ, lập tức sắc mặt hẳn càng thêm âm trầm: “Trả lời ta.”

Nguyễn Mặc đã đau đến mức thất thần đâu có để ý hẳn đang hỏi cái gì, tất cả sự chú ý đều dồn đến trên cổ tay đáng thương của nàng, khô hê hê nước

nở nói: “Trả lời cái... Cái gì?”

Hắn chống hai tay xuống bên người nàng, cúi đầu đến gần nàng, thân hình cao lớn bao phủ ở bên trên giống như một con hổ lớn đang nén giận, lạnh giọng lặp lại: “Người đi vào đây làm gì?”

“Ta... Ta đàn mệt quá... Cho nên muốn đi vào nhìn xem... Tướng quân đã... Ngủ hay chưa...”

Hừ, hắn vốn đã ngủ rồi, nhưng mà nàng vừa đi vào, hắn liền thức giấc.

Đan Dật Trần nhủ mảy mìnht nhìn nàng trong chốc lát, một lúc lâu sau, coi như tin tưởng lời của nàng, rốt cuộc cũng đại phát từ bi thả tay nàng ra, rồi khỏi chỗ đang ngồi đi tới mép giường, trầm mặc nhìn nơi nào đó.

Nguyễn Mặc cũng im lặng nằm ở trên giường, thỉnh thoảng lại khịt khịt mũi.

“Vẫn chưa đứng dậy, định chờ ta tới mời sao?” Hắn vừa nghe thấy tiếng khóc nức nở kia, trong lòng liền cảm thấy khó chịu, cũng không thể nói rõ là bức bối hay là cái gì, tóm lại chỉ muốn nàng nhanh rời đi, đừng khóc ở trước mặt hắn.

“Tướng quân... Ta không dậy được...”

“Vì sao?”

“Tay... Tay ta hình như bị gãy rồi...”

“.....”

***** Đường phân cách tay bị gãy *****

Lúc canh bốn, đại phu trong phủ tướng quân bị người ta lôi ra khỏi ổ chăn, hípc đôi mắt lão vẫn chưa thanh tỉnh hẳn, mang theo hòm thuốc đi đến nhà chính.

Sau khi vào bên trong hạ nhân lập tức dẫn hắn đi thẳng tới bên trong phòng ngủ, vừa vào tới liền nhìn thấy một người đang ngồi ngay ngắn bên cạnh bàn, y lập tức cung kính khom người hành lễ: “Tướng quân.”

Nam nhân kia vẫn chưa quay người lại, nặng nề “Ân” một tiếng liền tiếp tục trầm mặc.

Tướng quân của bọn họ vốn là người ít nói, bất quá, thân là thuộc hạ, quan trọng nhất là phải học được sát ngôn quan sắc (nhìn mặt đoán ý), đại phu vẫn luôn tự nhận bản lĩnh của mình cũng không tệ, nhưng... Chỉ nhìn phần lưng, hắn thật sự bất lực: “Không biết tướng quân cảm thấy không khoẻ chỗ nào?”

“Không phải ta, là nàng.”

Đại phu lúc này nhìn sang mới thấy, hình như trên giường của tướng quân có người đang nằm, cánh tay trái rũ ở bên người, màn giường thả xuống một nửa che khuất gương mặt, nhìn không rõ bộ dạng, bất quá nhìn phục sức thì... Đây rõ ràng là một cô nương a!

Này... Tướng quân xưa nay không gần nữ sắc rốt cuộc cũng thông suốt rồi? Vậy mà gọi cô nương đến thị tẩm?

Haha, tên Tiểu Lục Tử kia còn mở hội đánh cược, nói rằng tướng quân mãi vẫn không cưới vợ nạp thiếp, chắc là có Long Dương chi phích (chính là đoạn tụ đầy ả), may mà hắn không đặt tiền vào, nếu không tiền thưởng tháng này chắc chắn lại thua sạch.

Đại phu đáp lời, sau đó liền đi tới bên giường.

Như thường lệ, muốn khám bệnh trước hết phải bắt mạch, hắn ngồi quỳ xuống đất, duỗi tay ra, ai dè vừa mới chạm đến cổ tay mảnh khảnh kia cô nương chưa từng nói một câu đột nhiên kêu lên, giọng nói khàn khàn mang theo chút nức nở: “Nhẹ, nhẹ một chút...”

Đại phu liếc mắt một cái liền nhận thấy được sự khác thường vô thức quay đầu lại nhìn về phía nam nhân ngồi đằng sau, lại thấy tướng quân cũng đang mặt không chút biểu cảm nhìn hắn, vội vàng thu hồi tầm mắt, giả vờ chuyển tâm nhìn kĩ vết thương cho tiểu cô nương.

Hắn thả nhẹ động tác, cố gắng không làm đau cô nương nữa, sau đó lấy thảo dược cùng dụng cụ ra khỏi hòm thuốc, chỉnh lại vị trí xương cho nàng, sau khi băng bó xong lại cẩn thận thả xuống, đứng dậy nói với Đan Dật Trần: “Cổ tay của cô nương bị gãy xương, may mà vết thương không nghiêm trọng lắm, chỉ cần không chạm đến chỗ bị thương, nghỉ ngơi một khoảng thời gian liền có thể khỏi hẳn.”

Đan Dật Trần nghe vậy, hơi nhủ mảy mìnht, tựa hồ so với trong tưởng của hắn tệ hơn rất nhiều: “Sau khi khỏi hẳn, còn có thể gãy đàn không?”

Đại phu sững sốt, nhanh chóng đáp lại: “Có thể, nhưng trước khi vết thương khỏi hẳn, không thể đụng đến đàn, để tránh vết thương nặng hơn.”

“Lui xuống đi.” Hắn phát tay, giọng điệu nhàn nhạt.

“Vâng.”

Đại phu mang theo hòm thuốc rời khỏi nhà chính, quay đầu, nhìn cửa lớn đã bị hạ nhân đóng lại, không nhìn được cười thầm.

Tướng quân của bọn họ thật đúng là không biết thương hương tiếc ngọc, sao lại... có thể bẻ gãy cổ tay của cô nương người ta chứ? Chẳng lẽ ngài ấy cho rằng ai cũng da dày thịt béo, bị thương như com bữa giống quân dưới trướng của hắn sao?

Ai, bất quá cũng đúng thôi, mới vừa khai trai xong, tóm lại có chút không biết tiết chế... chính là có chút làm khó vị cô nương kia.

Đan Dật Trần ở trong phòng cũng không biết mình bị người ta nghĩ thành hoàng mao tiểu tử làm càn, giờ khắc này nhìn người đang uể oải nằm ở trên giường, trong lòng cũng có chút biệt nữ.

Dù gì người ta cũng đàn cho hắn nghe lâu như vậy, giúp hắn có thể hàng đêm ngủ ngon. Hắn vừa có chút không vui liền bẻ gãy tay nàng, còn không để ý đến gãy dựa, kháng nghị, chất vấn nàng...

Thật ra mà nói, hắn lúc ấy cũng có chút cáu kỉnh, còn tức giận vì nàng không tuân thủ quy củ, nhưng vẫn còn giữ được lí trí, chẳng qua là muốn hỏi rõ mà thôi, lại hơi trừng phạt nàng một chút, cũng không phải có ý muốn tổn thương nàng, nên chỉ dùng có 5, 6 phần lực, ai ngờ...

Ai, nữ nhân... thật đúng là yếu ớt hơn hắn so với trong tưởng tượng của hắn.

Bên ngoài trời đã nhanh sáng, người ở trên giường vẫn không có động tĩnh, Đan Dật Trần đứng dậy đi qua định gọi nàng dậy về phòng.

Khi đến mép giường nhìn qua mới phát hiện tiểu cô nương không biết đã ngủ từ khi nào.

Mí mắt còn hơi hơi sưng đỏ, vệt nước mắt trên mặt còn chưa khô hết, mấy sợi tóc dính ở trên sườn mặt, ngủ ngon lành, hắn gọi hai lần đều không phản ứng.

... chắc là mệt lắm rồi nhỉ?

Dù sao gần đây nàng đều thức đến canh bốn mới đi nghỉ, mấy ngày liền lặp đi lặp lại như thế, sợ là có chút không chịu được.

Ánh mắt của hắn liếc qua cánh tay bị vải trắng cuốn lấy của nàng, cuối cùng trong lòng cũng có chút áy náy, không quấy rầy nàng nữa, khoanh tay bước đến trường kỉ ở cạnh tường, lấy tay làm gối nằm xuống nhắm mắt dưỡng thần.

Dù sao cũng bị nàng phá hỏng giấc ngủ, hắn chắc chắn không thể ngủ lại được nữa, cũng sắp đến giờ thượng triều, thôi thì nằm đây nghỉ ngơi một lát.

Ánh nến mờ nhạt trong phòng yên tĩnh.

***** Ta là vạch ngăn cách thời gian *****

Hôm sau, mặt trời lên cao, người trong phòng ngủ vẫn hôn mê bất tỉnh nhân sự như cũ.

Tiểu nha hoàn chạy chậm vào, nhìn thấy cô nương mình hầu hạ vẫn còn nằm trên giường của tướng quân, ngủ say không tỉnh, nước bọt đều sắp chảy đến trên gối đầu, vội vàng nhào qua gọi nàng: “Nguyễn cô nương, Nguyễn cô nương, nên dậy thôi... Tướng quân sắp trở lại rồi...”

Nguyễn Mặc còn đang mơ, chỉ nghĩ rằng tiểu nha hoàn gọi nàng dậy như bình thường, kéo chăn qua đầu, tiếp tục ngủ.

Nói đùa sao, ban đêm nàng vì phải thức khuya gây đàn mãi mới được đi ngủ, ban ngày lại không có việc gì để làm, đương nhiên là nên ngủ cho thật đã khi nào muốn dậy thì lúc đó dậy rồi. Tiểu nha hoàn cứ gọi làm gì chứ, để nàng ngủ thêm lát nữa...

Tiểu nha hoàn gấp đến tận chân, lại phải tránh đi chỗ bị thương trên cánh tay của nàng, không dám dùng sức lay nàng dậy. Tiểu nha đầu còn đang phân vân không biết có nên tiếp tục gọi hay không thì từ đằng sau chợt xuất hiện một giọng nói trầm thấp lạnh lùng: “Còn chưa dậy à?”

Nàng cuống quýt xoay người, vội vàng quỳ xuống trước mặt tướng quân: “Nô tỳ có tội, không thể gọi Nguyễn cô nương dậy...”

Chỉ cần nghe câu này của tiểu nha hoàn, Đan Dật Trần lập tức hiểu rõ nguyên do, phát tay tỏ vẻ nàng không cần giải thích: “Đi truyền thiện đi.”

Thảm thức dựa theo quy củ của hắn quân giáo cực kỳ nghiêm khắc, trong phủ không có hạ nhân nào không tận trách, muốn trách thì chỉ có thể trách Nguyễn Mặc ngủ quá say, gọi kiểu gì cũng không tỉnh, nên đến tận bây giờ mà vẫn còn nằm ở trên giường của hắn.

Nghe thấy tướng quân không định trách tội mình, tiểu nha hoàn vội vàng tuân mệnh, lại nhỏ giọng hỏi một câu: “Vậy Nguyễn cô nương...”

“... Lấy thêm một bộ bát đĩa.”

“Dạ.”

Chờ đến khi tiểu nha hoàn rời khỏi, Đan Dật Trần khoanh tay đi tới bên cửa sổ, mở tung hai cánh cửa, ánh nắng sáng ngời chiếu thẳng vào trong phòng, xuyên qua màn giường rơi xuống trên người của người đang ngủ say.

Còn che đầu cơ à?

Hắn nhìn chăm chăm vào đồng đang đập phồng dưới chân gấm, khoe miệng nhin không được có chút co giật.

Thật không thể hiểu được, sao lại có người có thể ngủ nhiều như vậy?

Hắn mỗi ngày đều bận rộn xử lý công vụ từ sáng tới đêm, đến giờ Tý (23h- 1h) mới đi ngủ, hôm sau chưa tới giờ Mẹo (5h-7h) đã thức dậy mà vẫn có thể tinh thần sáng láng đi thượng triều, không hề cảm thấy mệt mỏi.

Mà theo hắn biết, cô nương này mỗi ngày ở trong Cẩm Tiểu Viện của nàng chẳng làm được bao nhiêu việc, nàng dùng hết cả nửa ngày chỉ để ngủ, vậy mà đến tối mỗi lần hắn nhìn thấy nàng, mí mắt của nàng vẫn híp lại, luôn trong tình trạng mệt mỏi buồn ngủ.

Chẳng lẽ nàng có tình già với một nhóc do không được nghỉ ngơi đầy đủ để hắn cảm thấy thương tiếc, cho nàng về sớm?

... Không thể nào.

Nàng cũng không biết, chỗ hắn yêu cầu nàng ngồi, vừa hay có thể để nàng không nhìn thấy hắn nhưng hắn lại có thể quan sát được nàng vô cùng rõ ràng, trước khi hắn ngủ, nhất cử nhất động của nàng hắn đều nhìn thấy.

Khi nàng cúi đầu nghiêm túc gảy đàn, lúc nàng bất mãn tròn trắng mắt, khoảnh khắc nàng tranh thủ lúc hết một khúc ngáp ngủ, giây phút nàng lặng lẽ nhìn về phía hắn,...

Dần dần, hắn hình như tạo thành thói quen mỗi đêm trước khi ngủ đều phải lẳng lẳng ngắm nàng một lúc.

Nhìn lâu rồi liền phát hiện ra nàng trông thì có vẻ cơ linh thức thòi nhưng thật ra nội tâm lại vô cùng đơn thuần lương thiện, hoàn toàn không hiểu cách che dấu suy nghĩ trong lòng.

Cũng vì thế mà khi phát hiện ra người bước vào là nàng hắn cũng chỉ là giữ chặt nàng mà không phải là xuất thủ giết người... Tuy rằng đối với nàng có lẽ như vậy đã là ra tay khá nặng rồi...

Bất quá... Cô nương này hình như ở trên giường của hắn ngủ ngon vô cùng?

Đan Dật Trần nhướng mày, túm một góc chăn dùng sức kéo ra, trực tiếp nhấc chăn gấm ra khỏi người nàng, ánh sáng bị chặn lại lập tức chiếu thẳng vào mặt nàng.

“Dậy chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ Thật Khó Theo Dõi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 5

A... Thật chói mắt...

Nguyễn Mặc nhắm chặt mắt, sờ soạng tìm chăn bị túm mắt, mò nửa ngày vẫn không thấy, cuối cùng đành mở mắt, một khuôn mặt tuần tú dần xuất hiện trong tầm mắt.

A?

Vị tướng quân đại nhân lần thứ hai gặp mặt liền bẻ gãy tay trái của nàng vậy mà lại đến thăm nàng... Mặt Trời mọc từ phía Tây à?

Không đúng. Không đúng...

Thần trí mơ màng dần tỉnh táo, hồi tưởng lại các sự việc tối qua, Nguyễn Mặc mới ý thức được hình như vẫn nằm ở trên giường của hắn, còn...còn ngủ nướng... Nàng lập tức bật dậy, nhưng tay trái vừa chống xuống giường, đau đớn lập tức ập tới, suýt chút nữa lại ngã xuống giường.

Đan tướng quân tập võ nhiều năm, phản ứng cực nhanh, trong giây phút nàng sắp ngã xuống liền đỡ lấy tay đỡ lưng nàng, ẵm về phía trước, nàng liền hữu kinh vô hiểm ngồi thẳng dậy.

"Đa tạ..."

Nguyễn Mặc vỗ vỗ chỗ tay trái bị thương, đang định ngẩng đầu nói lời cảm ơn hắn, ai dè hắn chẳng buồn để ý tới nàng, trực tiếp quay người ra ngoài... Thái độ thật đúng là quá tệ.

"Cái gì thế... còn không phải chỉ là ngủ trên giường của người thôi sao... Có cần phải căm ghét ta đến vậy không?" Nguyễn Mặc bấu môi, vừa làm bầm bầu vú vừa chậm rãi đi giày xuống giường.

Mà nam nhân mặt không chút biểu cảm đi ở đằng trước, sau tai lại bỗng xuất hiện chút đỏ ửng không dễ phát hiện.

Nghĩ tới cảm giác mềm mại lúc nãy khi hắn theo bản năng đỡ lấy nàng vô tình đụng tới...

"... .." Hắn lập tức nắm chặt nắm đấm, hừ một tiếng thật mạnh, phất tay áo rời khỏi cửa phòng ngủ.

Nữ nhân... Thật đúng là phiền toái!

Hạ nhân ra ra vào vào, bụng đồ ăn nóng hằm hập lên bàn, Đan Dật Trần lạnh mặt ngồi nơi chủ vị, chén đũa để ở trước mặt lại không đụng tới, hiển nhiên là đang đợi người.

Nguyễn Mặc ngủ lâu như vậy, bụng đã sớm rỗng tuếch, bị mùi hương thức ăn mê hoặc liên tục nhìn về phía bàn ăn. Nhìn thấy bên cạnh hắn còn bày một bộ chén đũa, liền cho rằng hắn muốn chiêu đãi khách, không dám ở lâu, cúi người xuống đi về phía cửa, chuẩn bị chạy về phòng mình ăn cơm trưa.

Ai dè hắn vừa liếc mắt một cái liền bắt gặp bóng dáng xen lẫn trong đám hạ nhân cực kì dễ thấy, không biết bộ dáng lén lút của nàng là định làm cái gì, mày kiếm nhú chặt: "Đứng lại."

Bóng dáng nhỏ xinh kia bỗng chợt cứng lại.

Đồ ăn đã được bung lên gần hết, chờ tới khi đám hạ nhân lui hết xuống, nàng mới hơi xoay người lại, híp mắt cười cười: "Tướng quân... ngài gọi ta?"

Trên mặt Đan Dật Trần như xuất hiện dòng chữ "Vô nghĩa, chẳng lẽ còn có người khác à", lạnh lùng liếc nàng một cái, sau đó liền bung bát gấp đồ ăn.

Cái này, nàng cho dù ngốc nữa, cũng hiểu được là hắn tỏ vẻ muốn nàng qua cùng ăn cơm.

Nguyễn Mặc nuốt nước bọt, thụ sủng nhược kinh đi qua, nhẹ nhàng ngồi xuống chỗ đối diện với hắn, bắt gặp nhìn hắn trầm mặc ăn cơm.

Không biết vì sao, bỗng nhớ lại hình ảnh hồi còn ở trên sơn trại, nàng và hắn cùng ngồi một bàn ăn cơm.

Cùng một người, động tác vẫn thế, thói quen không thích nói chuyện giống hệt, tốc độ ăn uống nhanh đến mức gần như không cần nhai không khác biệt, đó quả là cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc.

... Ngạch, bị bắt gặp rồi.

"Nhìn gì vậy?" Nam nhân dừng đũa nhìn nàng, gương mặt không chút biểu cảm hỏi nàng.

"Không..." Phản ứng đầu tiên của Nguyễn Mặc là nhìn sang chỗ khác, sau đó lại thấy như vậy giống như là nàng đang chột dạ, đành phải dúi tầm mắt về, kéo kéo khoe miệng, ngoài cười nhưng trong không cười, nói: "Chỉ là ta... cảm thấy ngài giống với một người ta biết nên mới nhìn nhiều chút."

Thiên hạ to lớn, việc lạ vô số, người giống người cũng không có gì lạ, Đan Dật Trần cũng không để ý lắm, chỉ trầm giọng nói: "Mau ăn cơm đi, đừng nhìn lung tung."

"Nga..." Ngồi đối diện với người ta mà lại không cho nhìn, thật đúng là... Lãng phí gương mặt tuấn mỹ đó.

Nàng vừa chửi thầm trong lòng, vừa gấp một cái chân gà vào trong bát của mình, yên lặng gặm.

Tuy rằng hoàn cảnh cùng hồi đó giống hệt nhưng mà bàn đồ ăn tinh xảo này lại ngon hơn so với nàng làm nhiều.

Tới phủ tướng quân nửa tháng, một trong những nguyên nhân khiến nàng mập lên chính là bởi vì đồ ăn nơi này quá ngon. Nàng vốn là con nhà nghèo, ăn bữa hôm lo bữa mai, sau khi gia nhập Hồng Loan Môn, cũng chỉ là áo cơm vô ưu mà thôi, muốn ăn đồ ăn ngon thì hầu như là không thể nào. Nào có được như trong phủ tướng quân này, đầu bếp có thể vào đây làm đều không phải hạng xoàng, tay nghề chính là nhất đẳng... Đặc biệt là món canh bắp (ngô), chắc chắn, món đó có thể nói là nhân gian mỹ vị, sau khi nàng ăn thử một lần thì về sau bữa nào cũng phải để nha hoàn dọn phòng bếp làm món đó.

Nhưng mà hôm nay nàng dùng cơm ở đây, xem ra là không dọn phòng bếp làm, e là không ăn được canh bắp rồi.

Nàng còn đang mãi nghĩ vẩn vơ, ngoài cửa bỗng có nha hoàn đi vào, Nguyễn Mặc nghiêng đầu nhìn qua, lập tức ánh mắt sáng rực —

Cái chén trên khay kia đựng canh bắp đúng không?

"Oa..." Nàng thềm đến mức sắp nhỏ dãi, vừa định giơ tay ra đón lại bỗng sức nhớ ra một chuyện, lập tức đẩy khay ra, trầm giọng nói: "Không được, người mau bung cái này ra ngoài đi, nhanh!"

Tiểu nha hoàn không rõ vì sao, vội nói: “Nhưng đây là...”

“Đừng nói nữa, không muốn bị phạt thì mau bưng đi.”

Nàng biết rất rõ Đan Dật Trần ghét bắp cỡ nào, cũng không biết được vì sao tiểu nha hoàn lại bưng tới đây, vạn nhất bị hấn người thấy mùi, tiểu nha hoàn chắc chắn sẽ bị phạt.

Đan Dật Trần nhìn thấy động tĩnh bên này, lẳng lặng ngẩng đầu hỏi: “Có việc gì?”

“.....” Thật đúng là sợ cái gì cái đó tới a.

Tiểu nha hoàn nâng khay, cúi đầu trả lời: “Thưa tướng quân, đây là canh bắp ngài dặn bưng lên ạ.”

“Ừ.”

Hắn liếc sang chỗ trống trên bàn trước mặt Nguyễn Mặc, tiểu nha hoàn hiểu rõ lập tức bưng chén canh vàng hươm trong tay đặt xuống, thu khay lui ra ngoài.

Nguyễn Mặc tròn mắt nhìn chén canh bắp, phát ngốc.

Đây... đây là lấy riêng cho nàng? Còn là do chính hắn dặn dò?

Khi hắn nhìn đi nơi khác, nhân tiện liếc mắt nhìn nàng một cái: “Chỉ nhìn như vậy mà nó có thể xuống bụng được à?”

Ngừ khí nhàn nhạt, không chút cảm xúc.

“Đương nhiên là không... Nhưng mà, không phải ngươi ghét bắp lắm sao?”

Nàng đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ từng có một lần hắn ở trước mặt nàng đem bắp ném sạch ra ngoài.

“Chỉ cần không người thấy mùi là được.”

Hắn từng nghe Thẩm thúc nhắc tới, cô nương này cực kỳ thích bắp, mỗi ngày ba bữa đều phải ăn một chén canh bắp, hôm nay phòng bếp cũng nấu, cho nên hắn liền sai người bưng lên.

Không người thấy sao? Nàng thấy mùi bắp vẫn còn nguyên mà...

“Vậy ư... Vậy thì tốt, ta không khách khí nữa.” Nguyễn Mặc cong môi, vui vẻ múc một thìa lên ăn, bộ dạng thỏa mãn.

“Nguyễn Mặc.”

“Sao thế?”

Đan Dật Trần bỗng híp mắt nhìn nàng chăm chăm, trong mắt mang theo mấy phần tìm tòi nghiên cứu: “Vì sao ngươi biết ta ghét bắp?”

Động tác của nàng chợt dừng lại, thìa vẫn ngậm trong miệng.

Không tốt, nàng nhất thời nhanh mồm nhanh miệng, tự mình đào hố cho mình rồi.

“Ách...” Nàng cẩn thận rút thìa ra khỏi miệng, đảo đảo hạt bắp trong chén.

Không thể nói là đoán bừa được, như vậy quá dối trá, cho dù là nàng cũng sẽ không tin.

“Bởi vì có lần ta vô tình nghe thấy người của phòng bếp nói chuyện này cho nên mới biết được.”

Đan Dật Trần nâng giọng “Nga” một tiếng: “Biết được thì có tác dụng gì?”

Này... Làm sao mà nàng biết được?

“Chỉ là, trí nhớ của ta tốt nên nhớ kỹ thôi.”

Lời này... thật là quá không biết xấu hổ.

Quả nhiên, hắn nghe xong, liền cười một tiếng không mặn không nhạt, không rõ dụng ý.

Cười cái gì mà cười...

Hừ, tuy rằng lời nói của nàng có chút khoa trương nhưng đó cũng là sự thật mà. Bộ cảm phổ hơn trăm trang nàng đều có thể thuộc hết, hắn trào phúng

cái gì chứ?

Vì biểu đạt sự bất mãn trong lòng, Nguyễn Mặc liền từ từ chậm rãi ăn, thậm chí còn xấu xa thổi thổi hơi nóng không tồn tại, để cho mùi bắp bay ra đậm hơn, để hần ngửi đến khó chịu luôn. Dù sao cũng là chính hần sai người bưng canh bắp lên, dù thế nào cũng không thể trách nằng được.

Nhưng mà, chiều này đối với người ta lại vô dụng.

Nằng mới ăn được hai miếng, Đan Dật Trần đã buông đũa, ăn xong liền rời đi.

Ai, thôi, thôi, kiểu người nhất gan giận mà không dám nói gì như nằng, vẫn là ngồi yên ăn chén canh bắp này sau đó liền quay về Cẩm Tiểu Viện đường thương đi.

*****

Nhưng mà Nguyễn Mặc lại không nghĩ tới, một chiều vụng về này tuy không thành công, mấy ngày tiếp theo Đan Dật Trần lại vì nằng mà bị quấy nhiễu không ngừng.

Ban đêm, ánh trăng sáng ngời, nhẹ nhàng phủ xuống cánh cửa sổ đã tắt nến, chỉ còn lại chút ánh sáng mờ nhạt.

Vậy mà trong mắt người đang nằm nghiêng trên giường lại vẫn cảm thấy vô cùng chói mắt, sáng đến mức khiến cho người ta cảm thấy bức bối.

Hần cũng không nhớ nổi đây đã lần thứ mấy bùng tình trong tối nay, hần biết rõ mình đang ở trong trạng thái cực kỳ mệt mỏi, cả người bần rần không có sức, nhưng chỉ cần nhắm mắt lại, đầu óc lại mình mẫn dị thường, tình táo đến mức giống như là đang tập thể dục buổi sáng vậy.

Loại cảm giác tệ hại có thể bức người phát điên này kỳ thật Đan Dật Trần đã sớm coi thành thói quen, từ sau khi phát sinh sự kiện kia, hần liền hàng đêm đều như thế này, chịu đủ tra tấn, khổ không nói nổi, cho đến tận khi gặp Nguyễn Mặc, hần mới có thể miễn cưỡng có thể ngủ ngon được mấy lần.

Nhưng mà bây giờ lại...

“Aizzz” Hần không thể nè hà thở một hơi thật dài, chỉ đành xoay người xuống giường, kéo áo ngoài ở bên cạnh mặc vào, bước nhanh ra ngoài phòng.

Dù sao cũng không ngủ được, nằm ở trên giường cũng chỉ phí thời gian mà thôi, chẳng bằng ra ngoài đi một lát, nếu như vận khí tốt, có khi lát nữa liền có thể cảm thấy buồn ngủ.

Canh thâm lộ trọng (đêm khuya sương dày), mọi người trong phủ đều đã ngủ say, chỉ còn lại mấy hạ nhân gác đêm, cầm đèn cung đình chậm rãi đi xung quanh, ánh sáng tối tăm lắt lờ qua lại, cũng không quá chói mắt.

Đan Dật Trần khoanh tay lang thang đi dạo xung quanh, trong đầu còn suy nghĩ, cân nhắc công vụ ngày mai cần xử lý, bất tri bất giác, chờ tới khi hần hồi thần bỗng nhận ra mình vậy mà lại đi tới Cẩm Tiểu Viện.

Đây là chỗ tiểu cô nương kia ở mà... Tuy rằng nằng ở trong này cũng đã khá lâu nhưng hần bình thường ban ngày đều vô cùng bận rộn, cho dù rảnh rỗi cũng rất ít khi nhớ tới nằng, vì thế, đến tận bây giờ hần đều chưa từng tới đây lần nào.

Giống như ma xui quỷ khiến, bước chân của hần lại tiếp tục đi vào bên trong.

Ân?

..... Tiếng đàn?

Như là sợ chính mình nghe nhầm, hần lập tức nhanh chóng vượt qua rừng trúc nhỏ trước viện, trước mắt liền xuất hiện căn phòng đèn đuốc vẫn còn sáng trưng, tiếng đàn nhẹ nhàng nhọt nhọt kia dần tiến vào trong tai hần.

Nằng... đang chơi đàn sao?

Đan Dật Trần đứng trước cửa phòng, lẳng lặng nghe tiếng đàn không quá lưu loát, vẫn không động đậy.

Thật lâu sau, bỗng nhiên lạnh lẽo bật cười.

Nữ nhân này...

Nếu vết thương đã khỏi, đã có thể đánh đàn được rồi, vì sao còn tránh ở trong Cẩm Tiểu Viện nhỏ nhỏ này, không ra khỏi cửa, giả bệnh lười biếng? Chẳng lẽ hần chuộc nằng về là để nuôi nằng không công sao? Nằng thà rằng ở chỗ này tự đàn tự nghe cũng không chịu đến trong phòng hần, đàn cho hần nghe?

Hòa khí mấy ngày nay tích tụ trong lòng do ngủ không ngon lập tức dâng lên, hần hận không thể một chưởng đánh bay cánh cửa gỗ trước mặt, vọt vào trong phòng hung hăng chất vấn nằng, có phải nằng cố tình hay không.

Nhưng mà hần vừa nâng tay lên, bên trong lại đột nhiên vang lên một tiếng “Băng”, cực kỳ bén nhọn.

... Là tiếng dây đàn bị đứt.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ Thật Khó Theo Dõi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 6

Tiếng dây đàn đứt bèn nhọn như kim đâm vào màng nhĩ, cắt qua bóng đêm yên tĩnh, không dấu vết tác động tới dây thần kinh nào đó.

Thu cánh tay lại, hấn lại không động nữa, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh trong phòng.

“Ồi... Dây đàn này vừa thay xong, sao lại đứt nữa rồi?... Vẫn là quá miễn cưỡng sao? Nhưng buổi chiều lúc đàn, tuy không được tốt lắm nhưng nghe vẫn coi như là tạm được mà... Ai, nếu không lại đổi một dây đàn khác thử vậy...”

Nguyễn Mặc lăm bằm lâu bầu đứng lên, cũng không biết từng câu từng chữ của mình đều rơi vào trong tai của người đứng ở ngoài cửa.

Vừa nghe thấy nàng còn muốn đàn tiếp, ấn đường của Đan Dật Trần liền nhũn lại, lập tức đẩy cửa bước vào.

“Đem... Tướng quân?” Nàng mới vừa mở cửa tủ ra, nghe thấy tiếng vang liền quay đầu lại, giật mình đánh rơi khăn lụa đang cầm trong tay mà không biết.

Nam nhân mặt không chút biểu tình bước tới, cúi người nhặt chiếc khăn lụa lên, khi nhìn thấy vết đỏ tươi trên đó, ấn đường nhăn càng chặt, hai tròng mắt đen như mực nặng nề nhìn nàng, trầm thấp nói: “Ai cho người đánh đàn?”

Mắt của hắn vừa đen vừa sâu nhìn không thấy đáy, Nguyễn Mặc theo bản năng muốn lui ra sau, tay trái lại bị hắn nắm lấy, lực đạo không chút ôn nhu khiến nàng sợ hãi, còn chưa kịp nói gì đã thấy hắn cúi đầu nhìn tay nàng, thanh âm vẫn trầm thấp như cũ: “Bị cắt sao?”

Nguyễn Mặc theo tầm mắt của nam nhân nhìn xuống mới hiểu được là hắn đang nhìn miệng vết thương trên ngón trỏ của nàng, nhỏ giọng giải thích: “Là do vừa rồi không cẩn thận, bị dây đàn cắt... A!”

Hắn, hấn ấn lên miệng vết thương của nàng làm gì chứ! Sợ nàng chưa đủ đau sao?

“Đau không?” Đan Dật Trần không buông bàn tay đang muốn rút ra của nàng, lạnh lùng nhìn nàng.

“Đau...” Biết rõ còn có hòi! Sao hắn không thử tự cắt một cái, sau đó để nàng ấn thử xem?

“Biết đau còn luyện đàn?” Sắc mặt của hắn nhìn không tốt lắm, giọng điệu lại càng giống như là mang theo vụn băng, cầm lấy cái khăn lụa kia quấn quanh miệng vết thương trên tay của nàng: “Không phải đại phu đã nói là trước khi vết thương tốt không được luyện đàn sao? Hay là người muốn vết thương nặng thêm, sau đó liền không cần mỗi đêm gảy đàn cho ta nghe nữa, phải không?”

Hắn đang nói... Cái gì?

Nguyễn Mặc hoàn toàn bị hắn dọa ngốc, ngờ ngác đứng đó nhìn hắn băng bó miệng vết thương cho nàng, rõ ràng hắn không dùng lực nhiều vậy mà nàng lại chẳng thể động đậy được, tùy ý hắn cầm cổ tay, không biết phải phản ứng như thế nào.

Đan Dật Trần cuộn lại một vòng cuối cùng, không ngẩng đầu: “Không dám nói nữa sao, ân?” Khi buộc hắn hơi dùng lực một chút, khiến nàng khẽ kêu một tiếng, lại vẫn không quan tâm tiếp tục buộc nút thắt.

“Ta...”

Vừa mở miệng lại có chút nghẹn ngào, Nguyễn Mặc lập tức không nói tiếp nữa, cắn chặt môi dưới, muốn nhịn tới khi mũi hết cảm thấy chua xót lại nói tiếp.

Nhưng điều này theo hắn thấy lại thành chống cự trong yên lặng, trong long bỗng thấy bức bối, tay lập tức đưa qua nắm cầm nàng, cường chế nâng đầu nàng lên, “Người...” Không ngờ lại bị nước mắt trên mặt nàng làm cho kinh ngạc: “... Khóc cái gì?”

Cũng không biết dừng khí của nàng từ đâu xuất hiện, quay đầu đi tránh khỏi tay hắn, cặp mắt ngập nước hơi hơi sụp xuống, giọng nói khàn khàn: “Không

phải như người nghĩ như thế! Ta... Chẳng qua là ta cảm thấy tay đã đỡ hơn rồi, định luyện tập khúc nhạc mới, chờ tới khi khỏi hẳn liền đàn cho người nghe... Người... Hồn đàn!”

... Hồn, đàn?

Đan đại tướng quân lớn chừng này, đây vẫn là lần đầu tiên bị người ta mắng hai chữ này, tức khắc lại càng giận, phất tay áo liền muốn rời đi.

“Ồ ô...”

Nhưng hắn vừa xoay người đi được hai bước thì đã bị tiếng khóc sục sục phía sau ảnh hưởng khiến hắn không đi nổi nữa.

Nàng nói, bởi vì nàng muốn luyện khúc nhạc mới cho hắn nghe nên mới chịu đau luyện tập.

A, cho nên... Hắn không chỉ hiểu lầm nàng mà còn thô lỗ làm nàng đau, sau đó còn mắng nàng tới mức bật khóc...

Thôi, mắng thì cũng đã mắng rồi, hắn là một đại nam nhân chẳng lẽ lại còn đi so đo với tiểu cô nương hay sao?

Nguyễn Mặc cho rằng hắn đã đi rồi cho nên không thèm để ý gì nữa, trực tiếp ngồi bệt xuống đất, vùi mặt vào đầu gối khóc.

Kỳ thật, nàng luyện đàn cũng có chút tâm tư riêng trong đó.

Hiện giờ sự kiện duy nhất liên kết nàng với Đan Dật Trần cũng chỉ có việc này mà thôi, nếu như bởi vì vết thương mà không chơi đàn nữa, cơ hội tiếp xúc giữa hai người vốn đã ít giờ lại càng ít hơn, như vậy thì so với lúc trước lại càng tệ hơn. Bởi vì mấy ngày nay nàng cảm thấy vết thương đã đỡ hơn nhiều nên lại bắt đầu luyện tập lại, hơn nữa, nàng muốn đàn cho hắn nghe một khúc nhạc khó để tăng thêm cảm giác mới lạ. Như vậy có khi sẽ gây ấn tượng mạnh với hắn, về sau thỉnh thoảng hắn nhớ tới có lẽ sẽ đến thăm nàng, nói mấy câu.

Bất quá, nàng cũng phải thừa nhận rằng chính mình có chút vội vã muốn hoàn thành cho nên mới phải chịu đau đớn. Nhưng mà tất cả những điều đó đều không khó chịu bằng chuyện hắn vừa mới bước vào, không thèm phân rõ xanh đỏ đen trắng gì đã trưng ra gương mặt thối, đã vậy còn dùng loại giọng điệu khó nghe trách cứ nàng.

Nàng làm như vậy còn không phải là vì hắn sao... Vậy mà, hắn lại có thể vu khống nàng... Lười biếng nên mới giả bệnh?

Không chỉ như thế, lúc này hắn bóp cổ tay nàng đến bây giờ vẫn còn đau, chẳng lẽ hắn không thể nắm nhẹ hơn sao, cảm giác tê buốt đột nhiên như vậy khiến nàng đau đến mức muốn bật khóc. Vì thế, chút ủy khuất nàng cố chịu đựng lúc trước lúc này cũng tràn ra, ập tới như sóng biển.

Đan Dật Trần đứng cách đó không xa, nhìn tiểu cô nương khóc thê thảm như vậy, thái dương hơi giật giật, thậm chí hắn còn có thể phân tâm nghĩ: nếu bây giờ trở về đi ngủ, chắc chắn rất nhanh hắn liền có thể đi gặp Chu Công...

Ai.

Hắn mệt mỏi xoa xoa ấn đường, quyết định hắn vẫn nên giải quyết phiền toái trước mắt đã, những thứ khác nói sau.

Nguyễn Mặc vẫn ngồi ở dưới đất, khuôn mặt nhỏ vùi vào chỗ giữa hai đầu gối. Bờ vai mảnh khảnh run nhè nhẹ, thân ảnh nhỏ xinh mềm mại đáng thương, chỉ cần là nam nhân biết “Thương hương tiếc ngọc”, giờ phút này đều sẽ nhịn không được bước tới ôm nàng, nhẹ nhàng dỗ dành, an ủi.

Khổ nỗi, Đan Dật Trần rõ ràng không phải loại nam nhân đó.

Hắn chưa từng cùng nữ tử tiếp xúc thân mật, sao có thể hiểu được “Thương hương tiếc ngọc” viết như thế nào. Điều hắn biết cũng chỉ có cảnh nhóm hắn từ trong quân doanh hát vang bên lửa trại, rượu tưng bừng hoan, nhất tụy giải ân cừ (một lần say hóa giải thù hận).

Uống rượu?

Hắn liếc mắt nhìn cổ tay trái sưng đỏ của tiểu cô nương, cuối cùng chỉ đành bỏ qua ý tưởng này.

Gãy xương không được uống rượu, nếu hắn muốn thời gian ngủ ít thêm mấy ngày nữa thì cứ việc thử.

“Nguyễn Mặc.”

Bất luận như thế nào, thì trước hết vẫn nên để nàng ngừng khóc cái đã.

“Ồ.....”

Không nghe thấy?

“Nguyễn Mặc.”

“.....”

Ai cứ gọi nàng mãi thế... Chẳng lẽ ngay cả việc yên lặng khóc một lúc cũng không được à?

Nguyễn Mặc quay đầu, cọ cọ lên vai mấy cái, sau khi lau sạch nước mắt trên mặt mới ngẩng đầu lên, nhìn thấy Đan Dật Trần vậy mà vẫn còn đứng đây, không khỏi sững sốt:

“Ngươi... Khụ khụ, sao ngươi, khụ khụ, vẫn còn ở đây?”

Trời ạ, cổ họng của nàng bị khàn đặc mất rồi.

“Cả tòa phủ tướng quân này đều là của ta, tại sao ta không thể ở đây?” Ngữ khí của hắn hòa hoãn rất nhiều, câu nói này mang theo chút ý vị trêu đùa chứ không phải châm chọc: “Khóc xong chưa?”

Nàng dùng sức hít một hơi thật sâu, sau đó trả lời: “Khóc xong rồi.”

“Khóc xong rồi thì đứng dậy đi.”

Một bàn tay sạch sẽ, thon dài từ trên đưa xuống, nàng chớp mắt nhìn một lát mới đưa tay phải đặt vào, mượn lực của hắn để đứng dậy.

“Tay còn đau không?”

Nguyễn Mặc theo bản năng xoa xoa cổ tay trái của mình, gật đầu rồi lại lắc đầu.

Hắn nhìn thấy lại nhú mày: “Rốt cuộc là đau hay không đau?”

“... Không quá đau.” Nàng cúi đầu trả lời.

“Vừa rồi là ta trách oan ngươi, để bồi thường, ngươi cũng đừng luyện khúc mới nữa, khúc cũ nghe... cũng hay. Nếu ngươi có thể đàn rồi, vậy thì tối mai hãy tới phòng ta gảy đàn đi.”

Hiếm khi hắn có thể bình tĩnh, nhẹ nhàng nói chuyện, sắc mặt cũng không rét lạnh như bình thường, Nguyễn Mặc cho dù úy khuất bao nhiêu thì lúc này cũng đã khóc xong rồi, bây giờ liền ngoan ngoãn lắng nghe, sau đó liền nghiêm túc gật đầu nói: “Được, tối mai ta sẽ tới.”

Nghe được câu trả lời vừa lòng, trong lòng Đan Dật Trần bỗng giống như trút được gánh nặng, tâm tình cũng vui sướng, nhẹ nhàng hơn, trước khi đi còn nói thêm mấy lời quan tâm: “Nhớ đi nghỉ ngơi sớm một chút.”

Nguyễn Mặc tiễn hắn ra ngoài, cũng lễ thượng vãng lai (đáp lễ): “..... Nga, tướng quân, ngài cũng đi nghỉ sớm đi.”

Nếu không phải nàng đứng ở sau lưng Đan Dật Trần, nhất định sẽ bị gương mặt đen sì của hắn dọa sợ —

Đừng nói đến việc nghỉ sớm hay nghỉ muộn...

Hắn chính là bởi vì không ngủ được mới đi ra ngoài dạo một vòng, ai ngờ trần trọc đến tận bây giờ đầu óc vẫn tỉnh táo vô cùng.

Mà thôi, từ ngày mai hắn liền có thể ngủ yên rồi.

Đan Dật Trần khẽ cong khóe môi, tay chấp sau lưng, bước nhanh rời khỏi Cẩm Tiểu Viện.

*****

Từ sau hôm đó, sinh hoạt của Nguyễn Mặc lại khôi phục trở về trạng thái ban đầu, đơn giản chính là ban ngày ở trong viện của mình ăn uống chơi đùa, đến tối thì liền tới chỗ của Đan Dật Trần chơi đàn 2 canh giờ (=4h), chẳng có gì thú vị.

Hơn nữa, vấn đề lớn nhất ở đây là sự phát triển của mối quan hệ giữa nàng với Đan Dật Trần... giống như là con ốc sên vậy, mãi vẫn không thể tiến lên được.

“Ai.....” Nguyễn Mặc cố nén cảm giác kinh tởm gạt bỏ hình ảnh của nó ra ngoài, quơ quơ chiếc đèn cung đình trong tay, chậm rãi bước đi trong tòa tướng quân phủ to lớn này, “Sao giấc mộng này... lại khó khăn như vậy chứ?”

Nhưng mà sư phụ cũng đã nói, những giấc mộng này cũng coi như là để nàng tới rèn luyện, nếu mỗi lần đều có thể dễ dàng hoàn thành, vậy thì còn rèn luyện cái gì nữa đây?

Nếu điều kiện bên ngoài không thể hỗ trợ nàng, vậy thì nàng cũng chỉ đành dựa vào chính mình, tìm thời cơ chế tạo điều kiện, dù sao thì cũng không thể cứ để thế này mãi được.

Bởi vì trong lòng có điều suy nghĩ, tựa hồ rất nhanh liền tới chính viện, Nguyễn Mặc như thường lệ gõ cửa hai cái, sau đó liền đẩy cửa bước vào, trở tay đóng cửa lại, mang giá để đàn, đàn cổ bày ra, ngồi xuống, chỉnh âm, bắt đầu tấu khúc.

Những việc này nàng đã làm thuần thục đến mức cho dù nhắm mắt lại cũng có thể làm xong không sai sót chút nào.

Tuy trong phòng ngủ tối om nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được Đan Dật Trần đang ở bên trong, cái loại cảm giác gần trong gang tấc mà lại xa xôi như chân trời góc bể này khiến nàng cảm thấy nóng vội lại bất lực.

Đầu ngón tay vẫn không nhanh không chậm lướt trên dây đàn, thỉnh thoảng nàng còn có thể phân tâm nghĩ đến những việc khác, muốn xuất thần trong chốc lát cũng không phải quá khó.

Nhưng mà, không biết vì sao, có lẽ là do sáng nay bị tiểu nha hoàn làm việc bên ngoài đánh thức, hại nàng dậy sớm hơn bình thường một canh giờ (=2h), vì thế, tối nay nàng cũng buồn ngủ sớm hơn một canh giờ, lúc này đã bắt đầu ngáp liên tục.

Khổ nỗi, từ giờ đến canh bốn nàng còn phải đàn hơn nửa canh giờ nữa, nam nhân ở bên trong có khi còn chưa ngủ đâu, nàng sao có thể chuồn đi sớm như thế được. Nàng chỉ đành cắn chặt môi, cố giữ tinh táo để chơi đàn tiếp.

A..... Buồn ngủ quá.....

Nếu có thể chộp mắt một lát thì tốt biết mấy...

.....

Lại là nửa đêm tỉnh mộng.

Đan Dật Trần chậm rãi mở mắt, nhìn thấy bên ngoài cửa sổ ánh trăng sáng ngời, mềm mại như nước; cuối cùng đem những hình ảnh tràn ngập lệ khí ở trong mộng ngăn lại trong bóng đêm vô tận.

Xoay người, bóng hình trước cửa đã không còn ở vị trí quen thuộc nữa, có lẽ đã trở về nghỉ ngơi rồi... Chậm đã, chỗ khe cửa sao lại xuất hiện một mảnh vải màu hồng phấn nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ Thật Khó Theo Dõi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 7

Chỉ cần một chớp mắt một cái, Đan Dật Trần liền nhớ ra đó là xiêm y của ai.

... Nàng vẫn còn ngồi ở đó?

Hắn xốc chân bước xuống giường, đi giày ra khỏi phòng ngủ, quả nhiên thấy tiểu cô nương mặc bộ xiêm y màu hồng phấn... đang gối lên đàn cổ, ngủ ngon lành.

Đan Dật Trần cup mắt nhìn tư thế ngủ không thể coi là lịch sự của nàng, nghĩ thầm cô nương này đúng thật là tham ngủ, cũng không sợ bị dây đàn cộm đến, rốt cuộc là thiếu ngủ đến mức nào chứ?

“Nguyễn Mặc”

“... ..” *không có phản ứng*

“Nguyễn Mặc .....”

“... ..” *vẫn không có phản ứng như cũ*

Đan Dật Trần nhủ mảy, ánh mắt nặng nề nhìn người vẫn không nhúc nhích, sau một hồi, thở dài, cúi người dựng nạng dậy, bỗng nạng lên. Người trong lòng ngực tựa hồ không cảm nhận được, chỉ mềm mại dựa vào ngực hắn, khuôn mặt nhỏ nghiêng sang một bên, hồ hấp bình thường không bị ảnh hưởng đến, càng không có dấu hiệu muốn tỉnh lại.

Kì thật, hắn cũng không phải người có lòng tốt như thế, nếu là người khác ngủ ở chỗ này, hắn sẽ một cước đá ra ngoài cửa, ai thêm đề ý, kẻ đó ngủ ngon không? Nhưng ..., hắn lại nhìn thấy quãng thâm nhân nhạt dưới mí mắt trắng nõn của nàng. Nghĩ đến lúc này khi hắn nằm trên giường nhìn nàng, trên gương mặt biểu lộ sự mệt mỏi, tinh thần uể oải, bỗng có chút mềm lòng.

Chung quy lại, vẫn không đành lòng phá vỡ giấc ngủ của nàng, dù sao nơi này cách Cẩm Tiểu Viện cũng không quá xa, hắn ôm nàng cũng không có vấn đề gì.

Bởi vì trong lòng ôm theo một người, Đan Dật Trần không thể đi nhanh như bình thường được, chỉ đành đi chậm lại, còn phải đề ý con đường ở dưới chân, sợ vấp phải cái gì thì không ổn lắm. .... hắn cũng không muốn lại phải trải qua lúc nàng bị thương ở tay như lần trước.

Nhưng mà, nữ nhân nào cũng ... nhẹ như vậy sao?

Bình thường nhìn nàng cũng không gầy lắm, sao ở trên tay hắn, cơ hồ chẳng cảm nhận được tí trọng lượng nào. Thậm chí so với thanh trường kiếm rộng một gang tay của hắn còn nhẹ hơn nhiều, cũng không biết bình thường nàng có ăn hẳn hoi không...

Cẩm Tiểu Viện đã ở trước mắt rồi, bước chân của hắn nhanh hơn một chút, sau khi bước vào, lại không nhìn thấy nha hoàn gác đêm đâu. Hắn lười gọi người tới, trực tiếp dùng lưng đẩy cửa, ôm người vào phòng.

Căn phòng này đương nhiên không thể to bằng phòng của hắn, đi mấy bước liền tới cạnh giường, Đan Dật Trần từ một lên mép giường, cúi người xuống, chậm rãi buông cô nương trong phòng ra, thuận tay chỉnh lại tư thế cho nàng mới thu tay lại rồi đi.

Ai ngờ mới rút tay, tay phải còn đang bị nàng gói lên, người đã ngủ say bỗng túm chặt lấy cánh tay trái của hắn, kéo về phía mình, tiếp theo liền xoay người vào bên trong, hắn vốn đang nửa quỳ còn chưa kịp đứng dậy lại bị một động tác này khiến mất thăng bằng, thiếu chút nữa liền đè lên người nàng.

“..... sợ ... đừng đi ...”

Đan Dật Trần còn đang duy trì tư thế cực kì khó chịu, chỉ có thể dựa vào tay phải chống đỡ nửa người trên, chỉ cần cúi đầu là có thể chạm đến khuôn mặt trắng như bạch ngọc của nàng, hắn còn đang chưa nghĩ ra cách thoát ra, bên tai lại truyền nói mê nhỏ như muỗi kêu, đứt quãng, nghe không rõ.

“...Không...Ta sợ...”

Hắn cẩn thận phân biệt một lúc mới nghe hiểu ý nghĩa của mấy câu đó.

Gặp ác mộng?

Tay trái bị nắm chặt dần dần cảm nhận được một chút ẩm ướt mang theo hơi ấm, nhưng lại khiến hắn không tự chủ được nhớ tới lúc tiểu cô nương khóc rồi tỉnh rồi ngủ, trong lòng như bị kim châm, từ bỏ ý định rút tay lại.

Đêm khuya tĩnh lặng, ánh trăng ôn nhu, đại khái ... đây cũng là thời gian lòng người yếu ớt nhất.

Nếu không, vì sao hắn lại nhiều lần bất chợt mềm lòng với nàng như vậy?

Quanh quần khoảng mũi là hơi thở thanh đạm dễ ngủ, giống như hương an thần xâm nhập vào trong cơ thể, Đan Dật Trần nhích đến gần hơn một chút, hít một hơi thật sâu, sau cùng nhẹ nhàng nằm xuống phía sau, quàng tay qua đỡ lấy nửa người nàng nhắm mắt lại.

Ở bên cạnh nàng, tựa hồ ngay cả cơn buồn ngủ cũng tới nhanh hơn rất nhiều.

Không đi thì không đi thôi.

~~~~~ tờ là dài phân cách không đi ~~~~~

Hôm sau tỉnh lại, Nguyễn Mặc theo bản năng nhìn ra phía sau, quả nhiên người tới qua đã không ở đây nữa.

Cũng đúng, ánh nắng bên ngoài đã sáng chói, Đan Dật Trần bận rộn công vụ, chắc đã sớm đi thượng triều, sao có thể lười như nàng được, ngủ đến lúc mặt trời lên cao còn chưa rời giường.

Lười nhác lật người, bắt giấc nghĩ đến chuyện tối hôm qua.

Tối hôm qua...

Kì thật, từ lúc hấn bế nàng lên, nàng đã tỉnh rồi, nhưng hiếm khi tướng quân đại nhân chưa từng gần gũi sắc lại ôm nàng lên, bằng bất kể giả nào cũng phải giả bộ ngủ, để hấn ôm tiếp, xem hấn muốn làm gì.

Cuối cùng người ta chỉ là đưa nàng về phòng mà thôi, vốn chẳng có chút ý niệm không quân tử nào, trong lòng nàng vừa thở ra một hơi, lại có chút thất vọng. Không phải bởi vì hấn không có tà niệm mà thất vọng mà là, nàng có chút bi quan nghĩ rằng hấn tự mình ôm nàng trở về, có lẽ chỉ là vì hấn không muốn người ngoài ở lại chỗ của hấn, hoàn toàn không phải như nàng nghĩ là vì tình cảm của hai người đã tiến thêm một bước.

Nghĩ đến lời sư phụ từng nói, những nam nhân quý gói dưới váy của nàng, phần lớn đều là bởi vì muốn cùng nàng ngủ... vậy thì nếu khối đầu gỗ này chết sống không động tâm, nàng ... nàng bất cứ giá nào, dù thế nào cũng phải lôi hấn cùng nàng ngủ một đêm... biết đâu hấn lại vì thế mà dao động thì sao?

“Ai...” Nguyễn Mặc xúc chấn trùm kín đầu, ào nào đá mấy cái.

Người ta đi không chút lưu luyến như thế, xem ra, chiều này thất bại rồi..... A.

Nếu môn chủ Hồng Loan Môn biết được đồ nhi của chính mình lại đem chữ “ngủ” hiểu thành... có thể lập tức túm gáy nàng nhốt trong phòng cho nàng nghiên cứu thử mấy cuốn sách nào đó hay không...

~~~~~cuốn sách nào đó đã đi qua đây~~~~~

Trong lúc Nguyễn Mặc phát sầu đến mức không buồn ăn uống, Đan đại tướng quân sau khi bãi triều bị chỉ đích danh lưu lại, lúc này đang ở trong Ngự Thư Phòng cùng thương nghị chính sự với Hoàng Thượng.

“Ái khanh, theo ý kiến của khanh, chúng ta nên làm thế nào?”

Đan Dật Trần buông quyển tấu chương Hoàng Thượng đưa cho hấn đọc xuống, trầm ngâm một lát, trong lòng đã có quyết sách: “Dị động đã sớm xuất hiện còn kéo dài nữa e sẽ trở thành ‘nuôi hổ thành họa’, thần nguyện lĩnh binh tới thành Cảnh Vân, tiêu diệt đảng phản bội.”

“Tốt.” Hoàng Thượng sớm đã có ý định này, nay thấy hấn đáp ứng nhanh chóng như thế, liền nói ngay: “Ngày mai trẫm sẽ tuyên bố trên triều, đợi đến khi điều động đủ binh mã, sẽ hạ chỉ xuất binh.”

“Thần tuân chỉ.” Hấn cúi đầu trầm giọng đáp.

Cũng không biết phản quân lấy được tin tức từ đâu, lại khai chiến trước, dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai nhanh chóng công chiếm hai tòa thành trì cạnh thành Cảnh Vân, khiến cho sĩ khí tăng vọt, nhất thời sức mạnh đại thịnh, thế không thể đỡ.

Mười ngày sau, phủ Tướng quân.

“Thánh chỉ đến ~”

Bên trong phủ đèn đuốc sáng trưng, Thái giám Tổng quản Hứa công công bên người Hoàng Thượng tay cầm thánh chỉ mở cuộn vải lụa màu vàng nhạt ra, giọng nói the thé phá vỡ sự yên lặng của ban đêm.

Đan Dật Trần hất vạt áo trước quỳ xuống, cúi đầu nghe chỉ.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Phế hoàng tử An, mang theo quân phản bội, đánh chiếm thành Cảnh Vân cùng hai tòa thành bên cạnh, ý đồ mưu phản, tội không thể tha, nay mệnh Trần Quốc Tướng quân Đan Dật Trần là Thống lĩnh, lập tức lĩnh mười vạn binh mã đi dẹp loạn, bảo hộ Đại Nam an bình. Khâm thủ ~.”

Hấn nâng tay lên tiếp chỉ, giờ quá đỉnh đầu: “Thần tiếp chỉ. Ngõ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Đến khi ngẩng đầu lên, gương mặt trảm như nước, ánh mắt kiên nghị, xoay người đi ra khỏi đại sảnh.

“Thảm thúc, đã xảy ra chuyện gì thế?” Nguyễn Mặc vốn đang ngủ trưa bỗng bị tiếng ồn ào bên ngoài đánh thức, phủ thêm áo ngoài liền bước ra khỏi phòng gọi Thảm thúc đang ôm bộ giáp sắt lại hỏi thăm.

“Hoàng Thượng hạ chỉ mệnh Tướng quân đi dẹp loạn, lập tức xuất phát. Lão nô đang chuẩn bị mang chiến bào tới cho ngài ấy.” nói xong cũng không dừng lại, bước nhanh về phía tiền sảnh.

“Cái gì? Sao lại gấp như vậy?” Nguyễn Mặc nhíu mày, không do dự nhiều lập tức theo sau Thảm thúc, chạy tới tiền sảnh.

“Tướng quân, trên chiến trường hung hiểm, đao thương không có mắt, ngài nhớ phải cẩn thận một chút.....”

Thảm thúc cúi đầu chỉnh sửa lại áo giáp cho Đan Dật Trần, một giọng nói vang lên cắt đứt lời dặn dò dài lê thê của hấn.

“Tướng quân!”

Nguyễn Mặc vội vàng chạy tới vịn vào khung cửa, thở hổn hển một lúc, chờ đến khi hấn nhìn qua mới bước qua bậc cửa đi vào bên trong, đi về phía nam nhân đang mặc chiến giáp màu đen.

Trong một thoáng, nàng bỗng thấy Đan Dật Trần giờ phút này cao lớn đỉnh đặc, biểu tình lạnh lùng tức tặc, hiển ngang như một vị chiến thần, thần thánh không thể xâm phạm.

Hắn liếc nhìn nàng một cái, ánh mắt dừng lại trên mái tóc dài rối tung, ấn đường hơi nhíu: “Có việc gì?”

“Tướng quân...” Nguyễn Mặc đi bước một tới gần, ngừng lại ở chỗ cách hắn ba bước, “Khi nào ngài trở về?”

Thầm thúc buộc nốt sợi dây kết cuối cùng, nghe thấy vậy trong lòng cười thầm, lần trước đại phu trong phủ từng khám cho Nguyễn cô nương một lần, sớm đã đem chuyện của bọn họ truyền ra ngoài, mọi người đều là trong lòng biết mà không nói, xoay người gạt đầu với nàng rồi thối thời xoay người lui xuống.

“Sau khi chiến sự kết thúc, ta tự nhiên sẽ trở về.” Đan Dật Trần nhìn bộ dạng của nàng rõ ràng là vừa mới tỉnh, áo ngoài cũng không chỉnh tề, bước lên hai bước, thuận tay kéo vạt áo đang trượt xuống đầu vai cho nàng, “Ngủ thì cứ ngủ, ra đây làm gì?”

Nghe tiểu nha hoàn phục vụ nàng nói, cô nương này mặc dù đã ngủ đến gần giờ Tý (9h-11h), sau khi ăn trưa lại nghỉ nửa canh giờ nữa, yêu ngủ như mạng, hôm nay vậy mà lại tỉnh dậy... là bởi vì nghe được hắn muốn xuất chinh sao?

Mặt Nguyễn Mặc nóng lên, vội chỉnh lại vạt áo, sau đó cúi đầu nhìn xuống đất, thỉnh cầu nói: “Có thể mang theo ta đi cùng không?”

Vừa nghe được lời này, sắc mặt hơi trầm xuống, cự tuyệt thẳng thừng: “Không thể. Chiến trường hung hiểm, sao có thể coi như trò đùa.”

“Chẳng lẽ tướng sĩ các ngươi xuất chinh, đều sẽ không mang theo gia quyến (người nhà) hay sao?”

Lời vừa nói ra, nàng chợt cảm thấy chính mình đi quá giới hạn, bất quá chỉ là một cảm kỹ nhỏ nhỏ, đâu thể đánh đồng cùng hai chữ “gia quyến” hay sao?

Nhưng Đan Dật Trần cũng không thấy có gì không ổn, hắn không có người thân, đối với hắn mà nói, mọi người trong phủ này đều là người thân của hắn.

Tuy vậy, trong doanh có quy định không được mang theo gia quyến, trong đội ngũ trừ bỏ tướng sĩ cùng quân y thì chỉ có quân kỹ phải đi theo.

Hắn liếc mắt nhìn nàng một cái: “Chẳng lẽ ngươi có ý định đó?”

Nguyễn Mặc bị từ đó là cho hoảng sợ vội vàng lắc đầu: “Ta... ta một lòng đi theo tướng quân, sao có thể...”

“Vậy thì ngoan ngoãn ở lại trong phủ.” Hắn cười khê, hiển nhiên sớm đã đoán được đáp án của nàng, giờ tay xoa xoa mái tóc của nàng, “Nếu rảnh rồi thì luyện thêm mấy khúc nhạc nữa, chờ đến khi ta trở về, đàn cho ta nghe.”

Gần đây hắn không chỉ nghe đàn vào buổi đêm nữa mà ban ngày khi rảnh rỗi cũng sẽ đến Cầm Tiểu Viện nghe một lát, thuận tiện ngủ trưa, bất quá hơn phân nửa thời gian sẽ bị nàng tức giận trừng mắt nhìn, thậm chí hắn đoạt mất thời gian ngủ trưa của nàng.

Dáng vẻ đó, thú vị cực kì.

Dần dần hắn cũng không phân biệt rõ được, chính mình đến tột cùng tới để nghe đàn, hay chỉ vì... được nhìn thấy nàng.

“Ân” Nguyễn Mặc nhỏ nhẹ đáp lại, ngẩng đầu nhìn vào mắt hắn, dung nhan tuấn mĩ được bộ áo giáp màu đen tôn lên càng thêm đậm mực vô tình, “Tướng quân, ngài nhất định phải bình an trở về.”

Ngàn vạn lần... đừng có tử trận sa trường.

“Được.”

Chuẩn bị xuất phát, Đan Dật Trần nhìn nàng lần cuối cùng, liền không dừng lại, áo đen tung bay xoay người lên ngựa, vung roi ngựa, con ngựa lập tức hí vang, chạy như điên.

Nguyễn Mặc đứng ở phía sau cửa của phủ Tướng quân nhìn bóng dáng dần dần đi xa, cuối cùng biến thành một chấm đen nhỏ, nắm chặt nắm tay, ép nỗi bất an mơ hồ trong lòng xuống, xoay người trở về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ Thật Khó Theo Dõi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 8

Ngoại ô Bắc An.

Đêm đã khuya, trong doanh trường đa phần đều đã tắt đèn, chỉ còn những binh lính tuần tra ban đêm còn cầm bó đuốc đi lại khắp nơi.

Mà căn lều lớn nhất trong doanh ở phía bắc giờ phút này đèn đuốc vẫn sáng trưng.

Nam nhân ngồi nghiêm chỉnh sau án thư, trên tay là bức mật tín được đưa tới từ một canh giờ trước, tuy đã đọc đi đọc lại nhiều lần nhưng vẫn tiếp tục lật qua lật lại ngâm nghĩ, càng đọc lại càng cảm thấy tình thế hiện giờ tuyệt đối không đơn giản như những gì viết trong này.

Nhưng hần suy nghĩ mãi mà vẫn chưa thể tìm ra đáp án, khi gần tới canh ba, nhớ tới sáng sớm mai còn phải thương thảo kế hoạch tác chiến mới, hần chỉ đành tạm ngưng suy nghĩ, đi đến bên giường mặc nguyên quần áo nằm xuống.

.....

“Tướng quân, nghe có hay không?”

Nhắm mắt lại, khuôn mặt yêu kiều quen thuộc kia lại xuất hiện, đôi mắt cong cong, cười khanh khách hỏi hần.

Từ sau khi rời kinh, buổi tối không có tiếng đàn của nàng, hần liền chẳng thể nào ngủ nổi, hôm sau tỉnh dậy đầu óc cũng không tỉnh táo giống như trước kia, điều đó làm ảnh hưởng rất lớn đến tiến độ tác chiến. Sau đó, hần nghĩ ra một biện pháp, hần từng nghe nàng gảy đàn nhiều lần như vậy, cũng có chút kỷ ức về các khúc nhạc của nàng, bây giờ liền dựa vào việc hồi tưởng lại tiếng đàn của nàng, để chính mình có thể chìm vào giấc ngủ.

Lúc đầu chỉ là nghĩ đến tiếng đàn của nàng, rồi bất tri bất giác lại nhớ đến hình dáng của nàng lúc chơi đàn, nhớ đến bộ dáng nàng nhíu mày ảo não khi gảy sai nốt, nhớ tới khoảnh khắc khi nàng luyện xong khúc nhạc mới hưng phấn kéo hần ngồi xuống nghe nàng gảy,... Còn sẽ nhớ tới lúc nàng ôm cánh tay của hần khóc khi gặp ác mộng, nhớ đến dáng vẻ híp mắt thỏa mãn của nàng lúc ăn canh bắp, nhớ đến rất nhiều rất nhiều, những dáng vẻ chỉ thuộc về nàng.

Thường xuyên nghĩ đến, cảm xúc tựa hồ cũng thay đổi.

Hần bỗng nhận thấy chính mình... Muốn được gặp nàng.

Hần nhớ nàng.

Đó là một loại cảm giác chưa từng xuất hiện.

Từ năm mười bốn tuổi nhập ngũ, đến bây giờ đã là tám năm, hần đã từng nhiều lần mang binh xuất chinh, từng đến thành Lạc gần kinh thành, cũng từng đến Mạc Bắc xa xôi, từng đánh thắng quân địch trong mấy ngày, cũng từng rờn rã hai năm mới có thể khai hoàn hồi kinh, từ trước đến giờ đều chưa từng nhưng nhớ người nào.

Nàng, là người đầu tiên.

Vì sao lại nhớ nàng nhỉ?

Bởi vì nàng là nữ nhân duy nhất bên người hần? Bởi vì đã quen có tiếng đàn của nàng làm bạn, vì thế cũng quen có sự tồn tại của nàng? Hay là còn bởi vì lý do nào khác nữa?

Hần chẳng thể hiểu được.

Dù sao suy nghĩ cũng chỉ là suy nghĩ, nguyên nhân cũng không quan trọng, có lẽ sau khi gặp được nàng... Thì sẽ không nhớ đến nữa.

Nhưng mà, nếu muốn nhìn thấy nàng, cũng phải chờ đến sau khi chiến thắng trở về, mà với tình thế hiện giờ, ít nhất cũng phải ba tháng mới xong được, chuyện này... còn lâu mới tới lúc đó.

***** Phân cách tuyến còn lâu mới tới lúc đó *****

Có lẽ Đan Dật Trần chưa từng nghĩ đến, chuyện gặp lại này sẽ đến nhanh, bất ngờ đến mức không kịp phòng bị như thế.

“Tướng quân!”

Vừa cùng mấy vị tướng lĩnh hoạch định sách lược tác chiến tiếp theo, mọi người còn chưa đi hết, tiểu binh báo tin đã vội vàng vàng chạy vào, bị hần lạnh lùng trừng mắt nhìn mới quy củ quỳ xuống đất trầm giọng nói: “Bẩm Tướng quân, thuộc hạ có việc muốn báo.”

“Báo cáo đi.”

“Vừa rồi quân địch cho người tới đưa tin, nói rằng Nguyên cô nương đang ở trong tay bọn họ...”

“Cái gì?” Đan Dật Trần vỗ án đứng dậy, mày kiếm nhú chặt, hoài nghi chính mình nghe nhầm, “Nguyễn cô nương nào?”

“Bọn họ nói tên là, là Nguyễn Mặc...”

Nguyễn Mặc? Không phải nàng nên ở trong kinh thành sao, sao lại rơi vào tay quân địch rồi?

Hành quân đánh giặc nhiều năm, hắn từng đối mặt với không ít quý kẻ đa đoan của quân địch, vì thế sau phút chốc kinh ngạc khi nghe được tin tức này, hắn lập tức cảm thấy trong đó có điều mờ ám “Nói suông không có bằng chứng, đối phương có đưa vật gì đến để làm tin không?”

“Có ạ.” Tiểu binh đến tận lúc này mới hồi thần lại, từ trong tay áo lấy ra một cây trầm cài, dùng hai tay trình lên, “Đây là đồ bọn chúng đưa tới.”

Là một cây trầm cài.

Hơn nữa... còn là cây trầm cài hắn thường cho nàng.

Đồ hắn ban cho nàng không chỉ có cái này, hắn cũng không nhớ được hết tất cả, nhưng hình như nàng thích nhất là cái này, bởi vì cây trầm khắc hoa này có một cơ quan nhỏ, nên được nàng nâng niu cực kỳ, lúc nào cũng cài trên búi tóc, hắn nhìn thấy nhiều lần, đương nhiên sẽ nhớ kĩ.

Đan Dật Trần ấn vào chốt mở cơ quan, “cách” một tiếng, sau khi thấy rõ đồ ở bên trong bỗng thấy trong lòng lạnh toát, giống như có một chậu nước đá lạnh trút xuống.

Là mẫu móng tay hôm trước khi nàng gây đàn vô tình bị gãy, một đoạn nho nhỏ màu trắng, bỏ vào trong đó ngay trước mặt hắn, còn nói là phải cất giữ cẩn thận...

Sao có thể như vậy chứ... Nữ nhân này thật đúng là không nghe lời!

Đan Dật Trần đột nhiên bật dậy, bàn tay buông thõng ở bên cạnh đã nắm lại thật chặt thành nắm đấm, trầm giọng ra lệnh: “Chuẩn bị ngựa cho ta.”

“Tướng quân, ngài định định đi đâu vậy?” Tiểu binh vội vàng hỏi.

Hắn vẫn tiếp tục bước ra ngoài, không để ý đến câu hỏi của tiểu binh, tiếp tục ra mệnh lệnh: “Nếu ngày mai ta vẫn chưa trở về, người hãy báo cho mấy vị tướng lĩnh, tất cả đều phải làm theo kế hoạch.”

“Tướng quân...”

Nhưng hắn đã quyết định rồi đi, đội lính mang chiến mã của hắn đến, lập tức xoay người lên ngựa, vung roi nghênh ngang phóng đi.

Chỉ có tiểu binh ở lại, lo lắng sốt ruột nhìn hướng hắn đi khuất, thầm mắng chính mình vô dụng.

***** Đường phân cách “ta là người vô dụng” *****

Lửa trại bập bùng, thịt mỡ rượu ngon.

Mười mấy tên đại hán cường tráng ngồi thành một vòng tròn, hát bài dân ca không biết tên, khí thế ngất trời.

Nhưng tất cả những thứ đó cùng với Nguyễn Mặc bị trôi lại nhốt ở sau doanh trại chẳng có chút liên quan nào.

Nhìn hai con chuột lớn đang sột soạt chạy qua trước mắt, nàng dùng hai tay bị trói ở sau lưng chống xuống đất, cẩn thận dịch sang chỗ khác, đến khi quay sang nhìn lại không thấy chúng đâu nữa.

Aizzz, trách ai được chứ, đều là do chính nàng.

Trước kia chưa từng phải trải qua cảm giác chờ đợi người đi xuất chinh, giờ ở trong hoàn cảnh đó mới hiểu được nói dày vò nhường nào, nhất là khi cảm giác bất an trong lòng ngày càng nhiều hơn, trong phủ lại vẫn không nhận được dù chỉ là một chút tin tức về hắn... Thâm thúc nói không có tin tức gì chính là tin tốt nhất, nàng cũng thấy điều đó có lí, nhưng cảm xúc âu lo trong lòng chẳng những không gạt bỏ được mà còn càng ngày càng nặng nề hơn, không có cách nào để giảm đi.

Cuối cùng nàng chịu không nổi nữa, lặng lẽ thu thập hành lí, trước tiên giả vờ cùng tiểu nha hoàn ra ngoài dạo chợ, âm thầm thuê xa phu, đến đêm nhân lúc tiểu cô nương ngủ say, công tay nải, treo tường rời khỏi phủ Tướng quân, đi tới chỗ đã hẹn trước với xa phu.

Xa phu người này cũng không quá tệ, chở nàng tới tận Hồ Cừu Trần cạnh thành Bắc An, mới nói phía trước đang trong giai đoạn chiến tranh căng thẳng, không thể đi tiếp được nữa, nếu nàng thật sự muốn đi, thì hãy đi dọc theo quan đạo.

Người ta còn phải để ý đến tính mạng của người thân, nàng cũng không thể cưỡng ép người ta đi cùng, chỉ đành thanh toán tiền rồi mang theo bao hành lí đi tiếp.

Đáng tiếc lại không như mong muốn, nàng đã đánh giá quá cao vận khí của chính mình, đứng ở ngã ba, nàng lại có thể đi vào con đường duy nhất tới chỗ

doanh trại của địch, đi đến nơi mới phát hiện là cờ xí bọn họ treo trên nóc doanh trại không phải là “Đại Nam”... lập tức xoay người bỏ chạy, ai ngờ lại bị binh lính đi tuần phát hiện, không nói hai lời trực tiếp bắt nàng lại... Sau đó, nàng liền bị hai tên tráng hán vác về quân doanh.

Vốn dĩ bị bắt tới quân doanh cũng không có vấn đề gì, nàng một mực không nói mình định đi tới quân doanh của Đại Nam, chỉ nói mình là bá tánh đi ngang qua, đầu lĩnh của phản quân cũng là người Đại Nam, chắc cũng sẽ không làm khó dễ một nữ tử yếu ớt như nàng.

Nhưng khi nàng đang hoa ngôn xảo ngữ lừa dối để binh lính thả mình đi, có một tiểu tướng trẻ tuổi không biết lao ra từ chỗ nào, nói nàng là người của Đan tướng quân. Lúc ấy nàng cực kì hoảng sợ nhưng vẫn cố duy trì vẻ mặt trấn định, cho rằng tiểu tướng này nói chuyện không có bao nhiêu trọng lượng, có khi chẳng có ai tin. Ai dè binh lính vốn đang cùng nàng thương lượng bỗng trời gô nàng lại, còn sai người nhốt nàng, hạ lệnh cho binh lính trong doanh trông chừng cẩn thận, không được xảy ra sai sót.

Nàng không chống cự lại được, quay đầu lại thì thấy tên tiểu tướng vạch trần thân phận của nàng đang đắc ý cười cười, bỗng chợt nhớ ra... người này hình như từng xuất hiện trong phủ tướng quân, là một tên sai vặt làm tạp dịch, hai ngày trước đột nhiên mất tích, Thẩm thúc còn từng dò hỏi từng người một, lại không ai hay biết gì.

Này, vận khí này thật đúng là quá kém... nàng lặng lẽ trốn ra ngoài, còn đừng phải gian tế rời khỏi phủ?

Vì thế nàng liền thành bộ dáng hiện giờ, còn nghe bọn họ nói, muốn dùng nàng làm con tin uy hiếp Đan Dật Trần, rút cây trâm nàng quên tháo xuống, phải người mang đi gửi.

Nhưng mà Nguyễn Mặc cảm thấy, nhóm người này có lẽ phải thất vọng rồi. Đan Dật Trần cùng lắm cũng chỉ quan tâm nàng một chút, cho dù biết được nàng bị bắt, cũng không thể vì một cô nương bé nhỏ không đáng kể như nàng làm tổn thất thiên quân vạn mã đang chờ hấn chỉ huy.

Cho nên nàng không quá sợ hãi, hoảng loạn, chỉ cần Đan Dật Trần mang binh tới đánh bại bọn họ, sau đó nàng sẽ nhân lúc rối loạn chạy đi... Đương nhiên, nếu có thể gặp được hấn, đi theo đại quân hồi kinh cũng là một ý kiến hay, nàng cũng không cần phải lặn lội đường xa một mình.

*****

“Rột rột...”

Đói quá đi...

Từ sau khi bị bắt, trừ được uống hai ngụm nước thì trong bụng nàng chả có lấy nửa hạt com, nàng bây giờ đã đói đến mức không có sức nói chuyện, tiếng kêu trong bụng còn to hơn giọng nói bình thường của nàng.

Nghiêng tai lắng nghe động tĩnh ở phía trước của doanh trại, buổi liên hoan của đám đại hán hình như đã kết thúc, cũng không biết bọn họ đã say ngất hay là đã trở về doanh trường nghỉ ngơi, chỉ còn lại tiếng củi đốt lách tách, càng thêm lộ rõ sự yên tĩnh đến kì lạ của ban đêm.

Nơi đóng quân là ở khu núi rừng hoang vắng, nhiệt độ ban đêm giảm xuống cực thấp, quần áo dày lại để hết ở trong bao hành lý, giờ khắc này, ngồi một mình ở chỗ đen như mực này, quả thực lạnh đến mức không nhắm được mắt lại. Nguyễn Mặc giật giật tay, vẫn không thể co rút được, chỉ đành co người lại dựa vào đồng lương thảo ở sau lưng, cố hết sức tránh gió.

Vừa đói, vừa lạnh lại thêm cả người nhức mỏi vì bị trói, nàng vẫn luôn không thể chợp mắt, cứ mơ mơ hồ hồ, lật qua lật lại, cũng không biết đã qua được mấy canh giờ... Thế nên khi có bóng đen bỗng xuất hiện trước mắt nàng, nàng còn tưởng rằng chính mình nhìn thấy ảo ảnh.

Gương mặt của nam nhân lạnh như băng, nhanh chóng đi tới cạnh nàng, trầm mặc cời dây trói cho nàng, cũng không cho nàng cơ hội nói chuyện, một tay vòng qua eo nàng, nhún chân, dùng tốc độ nhanh nhất ẩn vào rừng.

Tiếng gió gào thét bên tai, bị cành cây sượt qua mặt làm đau, nàng lại chỉ có thể cắn chặt môi dưới, không cho chính mình phát ra tiếng động nào, để tránh bị địch nhân chú ý tới.

Không biết qua bao lâu, ngay lúc bụng nàng bị cộm đến mức muốn nôn, hấn bắt đầu giảm tốc độ, cuối cùng ngừng lại bên cạnh hồ, đem nàng thả xuống đất.

Ở thân cây cách đó không xa buộc một con tuần mã màu đen, hí một tràng nho nhỏ, sau đó liền không kêu nữa.

“Khụ khụ...” Nguyễn Mặc chống đất ngồi dậy, một tay ôm ngực, ho khan không ngừng, đến tận lúc bên cạnh đưa túi nước tới, nàng cầm lấy uống liền mấy hớp, mới ngừng lại được.

Không nghĩ tới... hấn vậy mà thật sự tới cứu nàng.

Lại còn tới nhanh như thế, chắc là vừa nhận được tin tức liền chạy tới.

Vậy binh mã của hấn đâu?

Đã sắp khai chiến, hấn lại vội vã chạy ra khỏi doanh trại như vậy, một mình tới đây, không sợ bị ám hại sao?

Còn có...

“Nguyễn Mặc.”

Nàng ngơ ngác ngồi đó, quay đầu lại thì thấy hấn đã đứng ở sau nàng từ khi nào, ánh mắt còn thâm trầm hơn cả bóng đêm, hấn nhìn nàng từ trên xuống: “Ngươi rời khỏi phủ làm gì?”

Giọng của hấn lạnh lẽo, cho dù nàng ngốc hơn nữa cũng biết là hấn đang tức giận.

Nhưng chuyện tới lúc này đã không thể giấu diếm được nữa, Nguyễn Mặc rụt cổ, trả lời đúng sự thật: “Ta... ta muốn đi tìm ngài.”

“Tìm ta làm gì?” Hấn nhú chặt ấn đường, giọng điệu lạnh băng đến đáng sợ, “Ta bảo ngươi ngoan ngoãn ở lại trong phủ, vì sao không nghe lời?”

“Ta...” nàng cũng biết chính mình tùy hứng, nhiều chuyện, đối với hấn mà nói, nàng đột nhiên xuất hiện sẽ chỉ làm tăng thêm phiền toái, chẳng làm được việc gì, bất giác cúi đầu xuống, “Ta lo cho ngài... trong phủ vẫn luôn không nhận được tin tức của ngài, ta sợ, sợ ngài xảy ra chuyện gì...”

Đan Dật Trần cup mắt, nhìn tiểu cô nương vì sợ hãi mà rụt vai lại, giọng nói nhỏ đến mức không nghe thấy được, sau khi nhìn chăm chú một lúc, cuối cùng chỉ đành thở dài, gấp chân lại ngồi xồm xuống trước mặt nàng, dùng đầu ngón tay nâng cằm lên, nhìn khuôn mặt nhỏ có chút dơ: “Ngươi cảm thấy tủi thân à?”

Nàng khẽ lắc đầu, lông mi rũ xuống, nói: “Ta không thấy như thế... xin lỗi, là ta lỗ mãng, rõ ràng là không làm được việc gì, làm cái gì cũng hỏng, còn giống như kẻ ngốc chạy đi tìm ngài, lại khiến ngài... Xin lỗi...”

Thật ra hấn là giận nàng không ngoan ngoãn ở lại trong phủ, đã chạy lung tung thì thôi, còn chạy đến tận trong doanh trại của quân địch, ngu ngốc cực kì... Nhưng bộ dáng nàng cúi đầu nhận sai ủy khuất như thế, nàng nói nàng sợ hấn có chuyện gì, liên tục nói xin lỗi, khiến hấn không hạ quyết tâm giáo huấn nàng được.

Trách nàng cái gì đây? Là chính hấn muốn đến cứu nàng.

Là chính hấn... Mềm lòng thôi.

“Đứng dậy đi.”

Nguyễn Mặc còn đang liên tục nói lời xin lỗi, bỗng cơ thể mất đi trọng lực, chính mình đã bị hấn ôm lên ngựa. Sau đó trước mắt liền tối đen, trước mặt xuất hiện một tấm lưng dày rộng khoác áo choàng đen, tay nàng bị hấn nắm lấy, cả người giống như dính lên lưng hấn, bị bắt ôm lấy eo hấn.

“Đi thôi, có việc gì trở về nói sau.”

“...Ân”

Roi ngựa giờ lên, giục ngựa mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ Thật Khó Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 9

Mặt trăng dần bị mây đen che khuất, bầu trời đêm tối đen như mực, bóng dáng của mấy người núp trong rừng cũng lập tức bị bao phủ, ẩn giấu.

“Phân ca, bọn họ thật sự sẽ đến sao?” Một tên đại hán trên mặt có vết sẹo đang nằm rạp trong bụi cỏ thì thầm hỏi người bên cạnh.

Người nọ quay đầu lại, hóa ra đó lại chính là tên tiểu tướng trẻ tuổi lúc trước, y nhếch môi: “Yên tâm, ta ở bên cạnh hấn lâu như vậy, cũng không phải là vô ích, con súc sinh ở bên hồ kia chính là chiến mã của hấn, nếu muốn cưỡi ngựa rồi đi, đây chính là con đường hấn chắc chắn phải đi qua, ngươi cứ chờ xem”

Đại hán cũng biết y từng ở phủ Tướng quân làm gian tế, gạt đầu tỏ vẻ tin tưởng, sau đó liền ngậm miệng chờ con mồi xuất hiện.

Người được gọi là “Phân ca” tên đầy đủ là Phân Ngọc, vốn là gian tế được cài vào phủ Tướng quân để tìm hiểu tin tức, nhiệm vụ của y là phải lấy được thông tin về thời gian quân Đại Nam khởi binh từ chỗ của Đan Dật Trần để có thể chuẩn bị sẵn sàng trước. Nhưng khi Phân Ngọc trở về còn mang theo một tin tức cực kì quan trọng khác: Đan Tướng Quân kim ốc tàng kiều, cũng đề nghị tướng lĩnh lên kế hoạch bắt cóc vị cô nương đó, dùng nàng làm con tin uy hiếp Đan Dật Trần.

Y lập được công lớn, đầu lĩnh đương nhiên sẽ đề mắt đến y, sau đó liền để cho y toàn quyền phụ trách vụ này.

Không ngờ ông trời cũng giúp y, tiểu cô nương kia vậy mà lại tự mình đưa lên cửa, Phan Ngọc đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này, lập tức sai người trời nắng lại, trông coi thật kỹ, sau đó liền mang mười tên tinh binh trốn vào trong rừng ôm cây đợi thỏ.

Mà Đan Dật Trần chính là ‘con thỏ’ mà bọn chúng đang chờ.

Phan Ngọc cho rằng, nếu hần phải mang thêm một người thì sẽ không linh hoạt giống như bình thường được, khi đó sẽ dễ đối phó hơn nhiều. Vì thế y liền cố tình buông lỏng canh gác, để hần cứu nữ nhân đó đi, còn mình thì mang người mai phục trên đường về, tùy cơ hành động.

“Có động tĩnh!”

Phía bên kia bỗng nhiên có người cất giọng kêu lên, tất cả lập tức nín thở ngưng thần, yên tĩnh lắng nghe, quả nhiên nghe được tiếng vó ngựa đang tới gần.

Phan Ngọc quay đầu lại quát khẽ một tiếng: “Vào vị trí!”

Hon mười người lập tức tản ra, trong đó có ba người cầm lấy cung tên, những người còn lại thì cầm trường kiếm, ẩn mình sau cây.

Tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, bóng người cũng dần dần rõ ràng.

“Bắn!”

Nguyễn Mặc ngồi ở trên lưng ngựa bị lắc đến thất điên bát đảo, cả quãng đường đều nhắm mắt ôm chặt eo nam nhân, bỗng có một thanh âm chói tai ập tới, nàng hé mắt ra nhìn liền thấy một tia ánh sáng bạc sắc bén xẹt qua, gần như là chạm đến chóp mũi của nàng.

Là mũi tên!!!!

Đan Dật Trần hiển nhiên đã sớm phát hiện được, hần vẫn luôn dùng thân hình cao lớn che chở cho nàng, roi ngựa càng vung mạnh hơn, quyết bảo hộ nàng an toàn rời khỏi đây.

Nhưng đối phương đã sớm có chuẩn bị, địch nhân xuất hiện ngày càng nhiều, hần chẳng những phải bảo vệ người sau lưng, mà còn phải đối phó với sự công kích của kẻ địch, chỉ thiếu nước muốn phân thân. Tránh né như thế nào đều không phải thượng sách, cuối cùng có khi cả hai người đều phải chết, hần nhanh chóng quyết định, tung người nhảy lên, đập vào mông ngựa một cái thật mạnh, chờ đến khi con ngựa hí vang chờ theo người bên trên chạy đi như điên, hần lập tức rút kiếm ra, xoay người đối chiến với kẻ địch đang tới gần.

“Hí —.”

Tuần mã hí vang một tiếng cực kỳ đau đớn, khiến nàng bỗng thấy lạnh toát nhưng trừ việc nắm chặt dây cương, cố giữ vững để mình không bị ngã xuống dưới thì nàng chẳng thể làm được gì khác nữa.

Tiếng đánh nhau ở đằng sau vẫn còn vô cùng kịch liệt, thỉnh thoảng còn loáng thoáng truyền đến tiếng kêu rên, cuộc chiến còn chưa tới hồi kết, nàng biết mình chính là một vương bản, chỉ khi nào nàng thoát khỏi nơi này, Đan Dật Trần mới có cơ hội thoát thân.

Tiếng gió gào thét bên tai còn mạnh hơn lúc này, thổi đến mức mặt nàng đau rát, hốc mắt khô đến độ không thể mở ra được, nàng cắn chặt răng, cười ngựa chạy như bay vào sâu trong rừng, khi chạy tới cuối con đường liền dừng lại chờ nam nhân vừa lúc phi thân đến.

Sau khi hần nhanh chóng giải quyết mấy tên lính đó liền dùng khinh công chạy đến, vung vàng đáp xuống lưng ngựa, Nguyễn Mặc bình tĩnh thả dây cương ra, ôm eo hần, con ngựa cũng chưa từng dừng lại, vẫn không ngừng chạy như điên.

Trong khoang mũi tràn ngập mùi máu tươi nhàn nhạt, nơi ngón tay nàng chạm đến có chút nhóp nhép, xem ra hần đã bị thương, nhưng thời khắc này, trừ việc liều mạng chạy về doanh trại, bọn họ cơ hồ không thể dừng lại để xử lý miệng vết thương, nếu bị truy binh đuổi kịp thì hậu quả sẽ càng tệ hơn nữa.

Đan Dật Trần thúc ngựa chạy đi, nàng thỉnh thoảng quay đầu lại quan sát đằng sau, thấy cò xí của Đại Nam đã thấp thoáng ở phía trước, nàng thở ra một hơi, ngoái nhìn lại lần nữa, thoáng trông thấy tia sáng lạnh vụt đến, hô hấp như nghẹn lại.

Hần đã bị thương không nhẹ, nếu còn bị mũi tên này bắn trúng, e rằng sẽ không giữ nổi tính mạng.

Nhắc hần cẩn thận đã không còn kịp nữa, Nguyễn Mặc vội vàng vòng tay qua cổ Đan Dật Trần, lấy thân mình che cho hần. vừa chạm vào nhau, cơ thể nàng bỗng cứng ngắc, cảm giác ngược ngùng còn chưa dứt, cơn đau ở tay trái đã ập tới khiến nàng buốt đến tận xương, tưởng chừng như muốn ngắt đi, suýt chút nữa đã rơi khỏi lưng ngựa.

Đan Dật Trần hình như cũng cảm nhận được, nhưng lại không thể phân tâm, mấy tên lính thấy tướng quân đã trở lại, lập tức mở cửa doanh. Một tên nam nhân cả người đầy máu theo sát phía sau, trên tay vẫn cầm cây cung, lao vào chạy ra khỏi rừng.

“Cẩn hần lại!”

*****Đường phân tuyến “Cẩn hần lại”*****

Trong doanh trường ánh nến sáng rực, mùi tanh ngọt của máu tươi lan khắp nơi.

Cô nương nằm sấp trên giường gỗ, quần áo rách rưới, toàn thân là máu, chỗ vai trái gần ngực bị trúng một mũi tên, cánh tay trái cũng có một đoạn tên gãy, thê thảm không nổi nhìn.

Vết thương của Đan Dật Trần cũng không quá nặng, đa phần đều là bị thương ngoài da, không thể kiên nhẫn ngồi chờ quân y băng bó thêm nữa, vội vàng phủ thêm áo ngoài bước vào nội trướng, liếc mắt nhìn Nguyễn Mặc đã hôn mê, hô hấp chợt nghẹn lại, cảm giác trong lòng có chút khó chịu.

Nhất là khi nhìn thấy tên quân y chết tiệt đứng ở bên cạnh chân tay luống cuống không biết làm gì, lửa giận phun trào, đập mạnh vào khoeo chân của y một cái, trực tiếp khiến y ngã quỵ xuống đất: “Đứng chờ chết sao? Còn không mau cứu người đi?”

Quân y vội vàng bò dậy quỳ trước mặt hắn, dập đầu liên tục: “Tướng quân, nhưng mà ... thuốc tê ở trong quân đã hết, thuốc mới còn đang bào chế, vết thương của Nguyễn cô nương quá nặng, nếu không có thuốc tê chỉ sợ không chịu nổi...”

“Cho nên người định chờ đến khi máu nàng chảy hết mới động thủ à?” Hắn tức quá, lại đập quân y một cái nữa, miệng vết thương giống như cũng không cảm nhận được đau đớn nữa, “Không cứu nổi nàng, người hãy chờ đầu mình rơi xuống đất đi.”

“Vâng...vâng!”

Quân y vội vàng bò tới cạnh giường, một vị khác đứng lúc đó đi từ ngoài vào, cũng bước đến hỗ trợ xử lý miệng vết thương.

Không có thuốc tê, bọn họ không dám tùy tiện nhổ mũi tên ra, chỉ đành tạm thời cầm máu cho nàng, lại dứt Bảo Mệnh đan quý giá cho nàng, tốn một canh giờ mới mang theo một thân mồ hôi lạnh ra khỏi doanh trướng.

Cả không gian đột nhiên yên tĩnh.

Đan Dật Trần vẫn luôn ngồi bên cạnh nhìn nàng, mặc dù đã hôn mê, ấn đường của nàng vẫn nhũn nhặn như cũ, miệng vết thương trông cực kỳ dữ tợn, hắn không thể tưởng tượng nổi nàng rốt cuộc đã phải chịu đau đớn đến mức nào, mà cho dù đã không còn ý thức vẫn không ngừng rên rỉ.

Quân y vì ngại “nam nữ hữu biệt”, vẫn chưa đổi quần áo khác, hắn chậm rãi đi đến bên giường, dùng tay phải không bị thương, thay đồ cho nàng.

Bùn đất, máu khô, mồ hôi...

Hắn đem bộ xiêm y như vải rách ném xuống đất, lấy bộ y phục sạch sẽ ở đầu giường, dùng một tay phủ lên người nàng, thật cẩn thận, cố gắng không để đụng đến hai mũi tên đâm sâu vào trong thịt, sợ chúng lại tiếp tục đổ máu.

Nhìn khuôn mặt nhỏ mướt mồ hôi đang nhăn nhó của nàng, môi dưới bị cắn đầy vết thương, Đan Dật Trần bỗng cảm thấy miệng vết thương khó chịu như bị kim đâm, trong lòng lại đau đớn như bị đao cắt.

So với lúc xảy ra sự kiện kia, còn mãnh liệt hơn.

Cuộc chiến ở Tấn Sơn, quân binh của Đại Nam chia làm hai tuyến, không ngờ địch nhân cũng đã sớm đề phòng, hắn vì bảo vệ cho bên quan trọng hơn, lựa chọn từ bỏ nơi chiến hữu trấn giữ, chờ tới khi hắn mang binh đến, toàn quân cơ hồ đã bị diệt sạch, chỉ còn lại chiến hữu cùng mấy vị tướng sĩ tử thủ.

Huỳnh đệ đã từng kể vai chiến đấu giờ lại nhìn hắn rỗng rỗng, mắng hắn vô tình vô nghĩa, chỉ lo đại cục không màng đến an nguy của huynh đệ, mắng hắn xứng đáng cả đời cô độc, vĩnh viễn sẽ không có ai lại nguyện ý vì hắn xả thân nữa.

Đêm đó mưa to, rửa sạch máu tươi khắp nơi, lại không thể tẩy đi hận ý hắn phải nhận.

Phải, hắn đúng là vô tình.

Thân là tướng quân, trên vai hắn gánh không phải chỉ có mạng sống của một người, mà là ngàn vạn tính mạng của toàn quân, hắn không thể xử trí theo cảm tính mà tổn hại đến an nguy của bọn họ, lại càng không thể làm ra những hành động ảnh hưởng đến đại cục, thương tổn đến nước Đại Nam sau lưng hắn.

Ngay cả đêm nay, hắn hoàn toàn có thể lãnh binh đánh lên nơi trú đóng của quân địch, đem Nguyễn Mặc cứu ra an toàn.

Nhưng hắn không thể.

Nếu hắn làm như vậy, kế hoạch tác chiến tiếp theo sẽ bị phá hỏng hết, lại phải hoạch định lại lần nữa.

Cho nên hắn chỉ có thể lựa chọn rời đi một mình, âm thầm cứu nàng ra... Cho dù, kết quả tệ nhất, có lẽ là cả hai cùng mất mạng dưới tay kẻ địch.

Nhưng nàng vốn chưa từng hi vọng hắn tới cứu nàng... thậm chí, trong lúc nguy cấp còn đỡ thay hắn hai mũi tên.

Không chút do dự.

Đan Dật Trần cúi mặt nhìn nàng thật lâu, ngắm cô nương nguyện ý vì hắn hi sinh tính mạng, trong lòng dường như có cái gì đang trào ra, tình cảm che giấu thật sâu dưới đáy lòng, cũng dần hiện rõ.

Nàng từng vì hắn hàng đêm đánh đàn, nàng cũng từng tươi cười với hắn.

Nàng từng mắng hắn hồ đản, nàng cũng từng ý lại vào hắn lúc gặp ác mộng.

Nàng từng nghịch ngợm làm nũng với hắn, cũng đã kiên cường cắn răng chịu đau.

.....

Thì ra nàng đã để lại dấu ấn ở trong lòng hắn sâu đậm như thế.

Từ lúc hắn bắt đầu tưởng niệm nàng, có lẽ hắn nên nhận ra, hắn đã thích tiểu cô nương này.

Nguyễn Mặc nếu lần này người có thể bình an vô sự, ta chắc chắn sẽ đối xử với người thật tốt.

Lấy cả quãng đời còn lại làm lời thề.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ Thật Khó Theo Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 10

Nửa đêm

“Nước...”

Tiểu cô nương nằm trên giường nửa tỉnh nửa mê, bờ môi khô nẻ run nhè nhẹ, yếu ớt bật ra một tiếng.

Đan Dật Trần vẫn luôn ngồi dựa ở cuối giường, nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy tiếng động, lập tức mở mắt, khẽ sát lại hỏi: “Cái gì?”

“Ta khát... muốn nước...”

Giọng của nàng nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy, vậy mà hắn vẫn nghe ra, nói “Chờ một lát”, liền đứng dậy đi đến cạnh bàn, rót một chén nước ấm, sai bước trở lại đầu giường, quỳ một chân xuống, để mép chén sát vào miệng nàng: “Uống đi.”

Nguyễn Mặc nghiêng đầu dựa vào gối quay về phía hắn, khó khăn nuốt xuống, nhưng với tư thế đó cơ bản không thể uống được bao nhiêu, nước trong chén đa phần đều chảy xuống cổ, thấm ướt gối và chăn đệm.

Đan Dật Trần nhìn nàng vì chưa hết khát mà ấn đường vẫn đang nhàu nhĩ, mím môi, cuối cùng một lần nữa rót nước vào chén, quay lại giường, một tay đưa qua cổ nàng, nhẹ nhàng nâng người đang hôn mê dậy, sau đó ngửa đầu uống một ngụm nước lớn, nhắm tròng đôi môi đang hé của nàng, hôn xuống cạy hàm răng của nàng ra, truyền nước ấm vào trong miệng nàng.

Nàng vô thức nuốt xuống, mềm mại liếm mát môi lưỡi của hắn, giống như con cá sắp chết khô gặp được cam lộ cứu mạng, lưu luyến không buông, nuốt nước từng chút từng chút một, mãi mới giãn ra.

“Có muốn uống thêm không?” hắn quơ quơ chiếc ly vẫn còn nước, cúi đầu trầm giọng hỏi.

“Àn...” Nguyễn Mặc vẫn nhắm tịt mắt, lại cố gắng thò lại gần môi hắn, lung tung tìm kiếm thứ có thể làm nàng giải khát.

Trái tim như bị cào nhẹ một cái, lần nữa ngậm nước vào trong miệng, lại giống như vừa rồi, dán lên môi nàng, thỏa mãn cái miệng nhỏ nhắn tham lam kia. (“Hụ hụ. Trẻ em chưa H yêu cầu che mắt lại, không được tí hí.”)

Nước đều bị nàng uống sạch, nhưng vẫn như chưa hết khát, như có như không hút lưỡi hắn, ánh sáng trong mắt hắn dần tối lại, hơi cúi người đè xuống dùng sức mà hôn nàng.

Cẩn thận liếm mát những vết thương vì nén chịu đau mà thành của nàng, lại chậm chậm xâm nhập vào ngọt ngào của nàng, cướp lấy hơi thở thơm tho độc hữu của nàng.

Vừa mạnh mẽ như công lược thành trì, vừa dịu dàng triền miên.

Ý thức của nàng như tan biến, chỉ có thể bị động ngửa đầu đón lấy sự công chiếm của hắn, theo bản năng ngây ngốc đáp lại hắn.

Bỗng nhiên ngực bị đau đớn tập kích khiến cơ thể nàng cứng lại, không biết lấy sức từ chỗ nào, bàn tay đang nắm chặt vạt áo của hắn đột nhiên đẩy hắn

ra, lập tức ngã sấp xuống mép giường, nôn ra một búng máu.

“Nguyễn Mặc!!!” cặp mắt của Đan Dật Trần co lại, màu máu đỏ tươi trên mặt đất nhìn thấy mà ghê, nàng lại vẫn còn đang ho dữ dội đến khàn cả giọng, như kiểu sau đó sẽ lại nôn ra máu tiếp, “Quân y!! Mau gọi quân y tới!!”

Quân y biết ở chỗ của đại tướng quân vẫn còn một tôn đại Phật phải cung phụng, vốn không dám đi nghỉ. Vừa nghe thấy muốn gọi người, liền vội vàng xách hòm thuốc chạy đến doanh trường. Còn chưa kịp quỳ xuống hành lễ, liếc mắt thấy vết máu cạnh mép giường, cuống quýt bỏ đến bắt mạch cho nàng. Chờ đến khi thả tay ra, sợ đến mức tay chân mềm nhũn: “Tướng, tướng quân... Nếu còn không nhớ mũi tên, chỉ sợ cô nương nàng... nàng không chịu nổi nữa...”

Hắn nghe y báo cáo xong, quả thực muốn mang mấy tên lang băm này ra ngoài dùng quân pháp xử trí: “Tại sao lại như vậy?”

“Này... cô nương này e là lúc trước khi bị thương đã phải chịu một nhọc và đói khát trong thời gian dài, khiến cho cơ thể yếu đi, nay lại bị thương nặng.....”

“Được rồi.” Hắn không muốn nghe tiếp nữa, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ. “Nhỏ mũi tên đi.”

“Nhưng chưa có thuốc tê...”

Hắn gằn giọng nói từng từ một, rõ ràng rành mạch: “Để ta tự làm.”

Nếu còn không rút mũi tên ra, qua đêm nay nàng chắc chắn không sống nổi, nếu đã như vậy, hắn cũng chỉ đành đánh cược một lần.

Cược nàng có thể chống chịu lại được, cược nàng... có thể sống sót.

Nếu tướng quân đã quyết định như vậy, quân y cũng không dám nói thêm gì nữa, chỉ có thể lui ra chuẩn bị đầy đủ những thứ cần thiết, đem tất cả để ở chỗ tắm tay hắn có thể lấy được dễ dàng, sau đó cúi đầu thối lui ra ngoài trường, tùy thời chờ lệnh của tướng quân.

Trong doanh trường cực kỳ yên tĩnh, chỉ có tiếng hô hấp nhỏ bé, yếu ớt của Nguyễn Mặc khiến tim hắn đau như đao cắt.

Nỗi thống khổ mà nàng phải chịu, đều là vì hắn.

Nhưng mà, hắn lại không thể không để nàng phải chịu đựng thêm một lần còn thống khổ hơn thế nữa.

Không có thời gian để do dự, Đan Dật Trần kéo áo ngoài vương vãi ra, chỉ để lại thân trên trần trụi bị băng bó, đỡ cơ thể Nguyễn Mặc nằm sấp xuống, bản thân thì nằm nghiêng ở bên cạnh, bàn tay to chậm rãi trượt từ vòng eo của nàng lên dần tới chỗ mũi tên ở vai trái: “Nguyễn Mặc, Nguyễn Mặc..... Có nghe được ta nói không?”

Nàng mơ hồ đáp lại.

“Có biết ta là ai không?” Hắn dán sát vào vành tai nàng nói nhỏ, bàn tay phải thì dừng lại ở chỗ mũi tên.

“Biết, biết...” Cặp lông mi đang nhắm chặt khó khăn mở ra một khe hở, tầm mắt mơ hồ dừng lại trên gương mặt của hắn, “Đan... Dật... Trần...”

“Không gọi ta là tướng quân nữa à?” Hắn nắm chặt lấy thân tên, nhẹ giọng hỏi.

Nàng giống như không thể phân biệt rõ được hàm ý trong lời nói của hắn, khe khẽ lặp lại: “Tướng quân...”

“Không,” bàn tay của Đan Dật Trần nắm chặt hơn một chút, thanh âm trầm thấp hoặc nhân giống như màn đêm, “Ta thích nàng gọi tên của ta hơn.”

Tất cả lực chú ý của nàng đều tập trung vào câu nói của hắn, ấn đường giật giật, sau đó lại mở miệng: “Đan Dật Trần...”

Chỉ “Trần” còn chưa nói ra khỏi miệng, đau đớn trên cánh tay chợt đánh úp lại, nhện không được lập tức thét lớn.

Hắn lập tức giữ chặt thân thể đang giãy giụa của nàng, vút mũi tên đã rút ra đi, nhanh nhẹn rút cuộn vải trắng tới, buộc chặt cánh tay của nàng, rắc lên miệng vết thương một lớp thuốc cầm máu thật dày: “Nguyễn Mặc, nhẫn nại, nhất định phải nhẫn nại, nghe được không?”

Đau quá... Đau quá a...

Nàng không nghe được...

Không nghe được cái gì hết...

Tay của Đan Dật Trần yên lặng di chuyển tới vai trái của nàng, sờ được thân mũi tên cứng rắn thẳng tắp, cặp mắt nhìn môi dưới đã bị cắn chặt đến chảy máu của nàng, dừng lại trong chốc lát, bất chợt cúi đầu hôn nàng.

Đầu lưỡi mạnh mẽ tách hàm răng của nàng ra, ngăn cản hành động tự ngược của nàng, cuốn lấy chiếc lưỡi mềm mại muốn lâm trận lùi bước của nàng không thả, gần như xâm nhập vào tận sâu trong cổ họng của nàng, trong khoảnh khắc rút mũi tên ra, hình như hắn nếm được vị tanh ngọt của máu.

Nguyễn Mặc đau đến mức khoảng trống trước mắt đều biến thành màu đen, nước mắt ràn rụa, không thể ngừng lại, cơ thể vốn đã chết lặng nay lại giống như muốn phát nổ, tất cả năng lực tự hồi đều mất sạch, ngoại trừ việc bắt lực nắm chặt lấy vạt áo của hắn, chịu đựng nỗi đau khiến nàng không muốn sống nữa thì chẳng thể làm được gì khác.

Hắn không ngừng hôn nàng, điên cuồng hôn nàng, đôi tay lại nhanh chóng điểm huyệt, buộc vài cầm máu, bôi thuốc, cho dù nàng đau đến mức không ngừng run rẩy thì cũng không thể dịu dàng, chậm chạp được.

Vào thời khắc này, chỉ cần 1 chút ôn nhu, dịu dàng thôi cũng đủ để trở thành vết thương trí mạng.

Mặc dù tim còn đau hơn nàng trăm ngàn lần, hắn cũng chỉ có thể tiếp tục bước đi trên mũi dao.

Vì để nàng có thể sống sót.

Nhất định phải, sống.

~~~~~Đường phân cách “Nhất định phải sống.”~~~~~

Ngoài doanh trường, quân y bị đuổi ra ngoài vẫn luôn trong trạng thái bất an lo sợ, đi qua đi lại không ngừng.

Từ sau khi tiếng kêu thảm thiết của người bên trong vang lên, trái tim của y liền như bị treo lơ lửng giữa không trung, sợ rằng thanh âm tiếp theo vang lên sẽ là mệnh lệnh sai y mang đầu tới gặp của Tướng quân đại nhân.

Nhưng bên trong lại không hề truyền ra một tiếng động nào nữa, yên tĩnh đến mức giống như bên trong chưa từng phát sinh sự tình gì.

Mắt thấy ánh sáng trắng đã dần xuất hiện ở phía cuối đường chân trời, trong lòng y lại càng thêm bồn chồn, hải hùng. Quân y còn đang do dự, không biết nên tiếp tục đứng ở ngoài chờ hay là nên đi vào trong kiểm tra, một giọng nói trầm thấp khàn khàn rót cuộc truyền ra từ doanh trường yên lặng cả đêm: “Vào đi.”

“Vâng.” Nghe thấy giọng của tướng quân, quân y như cảm thấy được đại xá, lập tức bước nhanh vào trong trường, “Tướng quân có gì cần phân phó ạ?”

Sau khi trải qua một hồi cứu chữa giống như vật lộn sinh tử, Đan Dật Trần cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, miệng vết thương dưới lớp băng vải cũng đau đốn từng cơn, ngồi dựa vào cuối giường, chẳng buồn liếc mắt nhìn hắn lấy một cái, chỉ lạnh nhạt nói: “Mau bắt mạch kiểm tra xem nàng như thế nào rồi.”

Quân y vâng lệnh, bước lên quỳ gối dưới thấp bắt mạch, lại nhìn qua tình trạng miệng vết thương, tảng đá đè nặng trong lòng như biến mất không còn tung tích: “Thân thể của Nguyễn cô nương tuy rằng còn yếu, nhưng đã vượt qua được quãng thời gian nguy hiểm nhất, tính mạng đã không bị đe dọa nữa, về sau chỉ cần dưỡng thương cho tốt, điều dưỡng cẩn thận là được.”

“Ân.” Một môi giữa hàng mày của hắn tan dần, không nói gì nữa, tầm mắt lại quay về trên người cô nương đã chìm vào hôn mê.

Quân y cáo lui, vào khoảnh khắc rời khỏi doanh trường mới thật sự thở phào nhẹ nhõm, mạng nhỏ cuối cùng cũng được bảo toàn.

“Không có việc gì chứ?” đồng liêu cùng hắn đứng canh một đêm lại gần hỏi.

“Tạm coi là vậy. Cũng không biết Tướng quân dùng biện pháp gì, vậy mà thật sự vượt qua được. Nếu đổi thành người khác, đau đến muốn chết nơi nào còn có thể... không nói nữa, ta còn phải đi sắc thuốc.”

“Ta cũng phải đi. Tướng quân làm như thế, số thuốc lúc này xem ra đều uống phí cả, lát nữa lại phải đổi thuốc...”

Mà Đan Đại Tướng quân ở trong doanh trường, đã sớm dựa vào thành giường, nặng nề ngủ.

Cô nương của hắn, bình an sống sót.

Còn sống.

~~~~~

Vào khoảnh khắc Nguyễn Mặc mở mắt, nhìn nóc lều xa lạ, còn có chút mơ hồ không xác định được mình đang ở đâu.

“Tỉnh rồi?”

Một giọng nam nặng nề truyền xuống từ trên đỉnh đầu, nàng giật mình, quay đầu liền nhìn thấy khuôn mặt tuần tú gần trong gang tấc của Đan Dật Trần, lúc này mới phát hiện mình được hắn ôm ở trong lòng ngực... ngạc nhiên, ngủ cùng một giường.

Tình cảnh này khiến nàng nhìn không được, hơi hơi đỏ mặt, mang theo dục vọng mạnh mẽ chế trụ nàng... Nhân đó cũng gọi lại kí ức khi nàng bị thương, không biết bị hắn hôn bao nhiêu lần...

“Ân.” Nàng gật gật đầu, cặp mắt cứ nhìn chăm chăm ngực hắn, không dám nâng đầu lên đối diện.

Đan Dật Trần nghe giọng nói khàn đặc của nàng, ấn đường hơi nhú, buông nàng ra, xoay người xuống giường, rót một chén nước mang đến, thần nhiên uống cạn, trong khi nàng còn chưa kịp phản ứng lại, cúi người hôn lên môi nàng.

Dòng nước ấm áp chậm rãi truyền vào trong miệng nàng, nàng chỉ lo nuốt, lại không đề phòng đầu lưỡi của hắn xâm nhập vào theo bị hắn đè nặng tùy ý quấy loạn, tình tế mất hôn, thật lâu mới buông nàng ra.

Giờ thì hay rồi, Nguyễn Mặc cảm thấy mặt mình sắp đỏ đến mức bằng móng khi, thở không ra hơi, xấu hổ đến mức không nói được một câu nửa lời.

Tuy rằng đây không phải lần đầu tiên bị hắn hôn, nàng cũng không có bất kì cảm giác phản cảm hay bài xích gì, nhưng trong lòng vẫn nhin vẫn có chút... xấu hổ nói không thành lời. Nghĩ đến sau này khi tỉnh mộng, nàng còn có thể mặt dày nói mình là một hoàng hoa đại khuê nữ trong sạch hay sao?

Đan Dật Trần thả chén trà xuống, ôm nàng ngồi dậy: “Bả vai còn đau không?”

Thật ra thì nàng muốn tự mình ngồi dậy, nhưng bàn tay ở bên hông lại không chịu buông ra, chỉ đành ngoan ngoãn dựa vào hắn: “Không đau lắm... Tướng quân, ta ngủ bao lâu rồi?”

Ngoài trường ánh sáng chập chờn, nơi màn trướng không được ánh lửa chiếu đến đều là bóng đen, hiển nhiên là đã đến buổi tối.

“Thêm hai canh giờ nữa, là tròn ba ngày.”

Ba ngày ư????

Ai, nàng lớn đến chừng này, đây vẫn là lần đầu tiên ngủ lâu như vậy...

“Vết thương của ngài... đã lành chưa?” nàng nhớ rõ khi bị đuổi giết ở trong rừng, hắn cũng bị thương, máu chảy dính đầy tay nàng.

“Vết thương nhỏ mà thôi, không cần phải để ý.” Ngừ khí nhàn nhạt, chẳng thèm quan tâm.

“Àn..... Vậy đã đánh trận xong chưa?”

“Sắp xong rồi.” Đan Dật Trần cười khẽ, cầm cọ cọ vào đỉnh đầu nàng, “Muốn về nhà?”

Nguyễn Mặc cũng không định nói dối: “Muốn.”

Bên ngoài quá nguy hiểm, bị bắt rồi lại bị đuổi giết, sau khi trải qua một lần như thế, hiện giờ nàng chỉ muốn an an ổn ổn ở lại trong kinh thành, không bao giờ muốn rời đi nữa.

“Được.” hắn cúi đầu khẽ hôn lên mái tóc mềm mại của nàng, nhu tình trong mắt đọng đầy, ôn nhu như nước, “Đánh trận xong, liền mang nàng về nhà.”

“..... Àn.”

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ Thật Khó Theo Dõi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 11

Gió thu se lạnh, cây hạnh ngoài cửa sổ đã sớm thay áo xanh bằng màu vàng, cô nương mặc bạch y lười biếng cuộn mình trên nhuyễn塌, vừa ăn hạt đậu phộng được nha hoàn bóc vỏ vừa đếm lá khô rơi xuống.

Mười ngày trước, quân binh Đại Nam chia ra làm hai, chặn đường của phản quân đang muốn trốn xuống phía Nam khiến chúng không kịp trở tay, bị vây trong Tinh Quan không còn đường lui, cuối cùng chỉ đành bỏ vũ khí đầu hàng. Phế hoàng tử An thân là thủ lĩnh, thấy thắng bại đã rõ, không muốn khuất phục chịu nhục, đứng trên tường thành tự vẫn, quân Đại Nam đại thắng, chuẩn bị hồi kinh phụng mệnh.

Nguyễn Mặc dưỡng thương hơn một tháng, tuy điều kiện ở quân doanh không được tốt lắm nhưng doanh trưởng của Tướng quân chỗ nàng ở chính là nơi tốt nhất trong quân, lại có thêm hai vị quân y ngày ngày đi theo chăm sóc, cho dù vết thương có nặng hơn nữa thì cũng đã sớm khỏi.

Sau đó, đại quân bắt đầu xuất phát hồi kinh, Đan Dật Trần sợ nàng không chịu nổi xóc nảy, để riêng một chiếc xe ngựa cho nàng ngồi, đi ở giữa đại quân, khiến nàng bỗng có cảm giác như... Chúng tinh phùng nguyệt (Sao vây quanh trăng).

Nhưng mà chiếc xe ngựa được lâm thời mang đến này lại quá cứng, ngồi lâu liền cảm thấy không thoải mái, nàng thật sự chịu không nổi nữa, đành phải tranh thủ lúc đại quân dừng chân nghỉ ngơi, lặng lẽ nói mấy câu với Đan Dật Trần.

Ai dè hấn không nói câu nào, trực tiếp sai người đỡ bỏ xe ngựa, sửa thành xe dùng để kéo chiến lợi phẩm.

Nguyễn Mặc đứng bên cạnh nhìn mà há hốc miệng, bất chợt bị người nắm eo nhấc lên, đặt lên lưng ngựa, nàng kinh hãi, còn chưa kịp ngồi vững thì đã có người ngồi sát phía sau.

“Có biết cưỡi ngựa không?” Hai tay của hấn vòng qua eo nàng, cầm dây cương, cúi đầu kề sát tai nàng trầm giọng hỏi.

“Không, không biết.....”

Thật ra thì nàng căn bản cũng không nghe rõ hấn hỏi cái gì...

Nam nhân này, thân nhiên cùng nàng thân mật trước mặt mọi người, cũng không chịu nhìn xem mấy người đó đã che miệng cười trộm từ bao giờ, cho dù hấn không thấy xấu hổ thì nàng cũng không thể hùa theo hấn được... Nếu không phải biết đây là đang ở trong mộng, nàng nhất định sẽ đẩy tên xấu xa xa bề ngoài lạnh nhạt bên trong lưu manh này ra ngay tắp lự!!!

Đáng tiếc rằng sau đó nàng mới phát hiện, da mặt của nam nhân này so với trong tưởng tượng của nàng còn dày hơn nhiều.

Thí dụ như, rõ ràng chỗ ngồi trên lưng ngựa rộng rãi như vậy, hấn lại cứ ra vẻ chỗ ngồi quá chật, nhất định phải ôm lấy eo nàng không buông. Hai người ngồi sát vào nhau, gần như không có khoảng cách, khiến nàng phải dựng thẳng lưng suốt cả chặng đường, không dám động dẩy dù chỉ một chút. Đến khi xuống ngựa, nàng mới đến mức gần như không đứng thẳng được.

Nếu chỉ có như vậy thì thôi...

Đang này hấn còn vô si tới mức từ sau khi hồi phủ hấn vẫn cứ đêm nào cũng triệu nàng đến phòng hấn... Làm gối để hấn ôm đi ngủ!!!

Phản ứng đầu tiên của Nguyễn Mặc là từ chối thẳng thừng, nhưng hấn lại không cho nàng thời gian phản kháng, trực tiếp bế nàng đặt lên giường, kéo chăn gấm sang bọc lấy nàng, còn dán sát vào tai nàng, giọng nói tràn ngập ý cười: “Lúc ở quân doanh, không phải chúng ta cũng cùng ngủ như vậy sao?”

“...” Nhưng... Đó là khi vết thương của nàng còn chưa lành, vô lực phản kháng, chẳng lẽ hấn còn định coi thành điều hiển nhiên nữa ư?

“Hơn nữa,” Hấn ôm nàng thật chặt, cúi đầu kề sát vào cổ nàng nói nhỏ, “Không có tiếng đàn của nàng, nếu ta lại mất ngủ, không phải nàng nên chịu trách nhiệm... ru ta ngủ sao?”

Này... Hấn đang nói cái gì...

Đan Đại tướng quân hấn không ngủ được... Còn để nàng ru hấn ngủ... Không phải hấn uống lộn thuốc đấy chứ???

Nguyễn Mặc vẫn tiếp tục phấn đấu sự nghiệp giấy giụa của nàng, nam nhân lười nói tiếp, đột nhiên lật người dè lên, khiến nàng muốn động cũng không được.

Bỗng dưng, nàng cảm thấy có chút... Ân, nguy hiểm.

“Có ngủ không?” Đan Dật Trần híp mắt, không kiên nhẫn nhìn nàng chăm chú, trong cặp mắt thâm thúy bắt đầu xuất hiện gợn sóng, vừa thấy thế nàng lập tức bất động, nhin không được khẽ nuốt nước bọt, vội cười lấy lòng: “Ngủ... Ta ngủ...”

Bất đắc dĩ chỉ đành ngoan ngoãn để mặc hấn ôm ngủ cả đêm, giống như quãng thời gian hơn một tháng ở quân doanh.

Sau đó liền có lần thứ hai, lần thứ ba,...

Nguyễn Mặc cuối cùng đã được thể hội cái gì gọi là “Trước lạ sau quen, ba lần thành tự nhiên”.....

Chỉ là, đôi khi, nàng cũng không biết mối quan hệ của bọn họ bây giờ là như thế nào.

Cánh tay trái của nàng bị thương quá nặng, hiện tại tuy nhìn thì tưởng là đã khỏi hẳn, nhưng chỉ đến khi chạm đến dây đàn, mới biết được, cánh tay ấy đã không thể dùng lực để gảy được nữa... Sau này, e rằng nàng chẳng thể tấu khúc được nữa.

Có lần nàng đã hỏi Đan Dật Trần: “Tay của ta đã không thể gảy đàn được nữa, ngài cũng không cần dựa vào tiếng đàn để có thể ngủ, vì sao...” Vì sao vẫn đề ta ở lại?

Lúc ấy, hấn chỉ cầm lấy tay trái của nàng ngắm nghía, sau khi đặt một nụ hôn lên đó mới hơi cong khóe môi nói: “Không thể gảy đàn cũng không sao, bỗng lộc của ta cũng không ít, sau này ta nuôi nàng.”

Nàng nghe câu nói ấy liền ngẩn ngơ, gục đầu dựa vào ngực hấn, thật lâu vẫn không thể hồi thần.

Trong lòng hình như có gì đó đang dần dần xuất hiện một cách sinh động, hình như là ý tứ kia, nhưng nàng lại sợ đó chỉ là do mình nghĩ nhiều, cuối cùng hóa ra lại chỉ là mừng hụt.

“Nguyễn cô nương..... Có muốn lột đậu phộng nữa không?”

Nguyễn Mặc hoàn hồn, liếc mắt nhìn vô đậu phộng đã chất thành một đồng nhỏ, xua xua tay: “Đủ rồi đủ rồi... Nếu ăn no thì lát nữa ăn com lại thấy không ngon... Cách...”

Ai, giấc mộng này, có lẽ... Sắp kết thúc rồi.

~~~~~ Đường phân cách “Sắp kết thúc.” ~~~~~

Ngự thư phòng.

“Ái khanh lần này lập được công lớn, thật đúng là có thể khiến Trẫm cao hứng” Hoàng Thượng vân vê chòm râu, ngồi sau Ngự án, cười tủm tỉm nhìn ái tướng trẻ tuổi tiền đồ vô lượng, “Nói đi, khanh có mong ước gì, Trẫm nhất định ban thưởng cho khanh.”

Đan Dật Trần đứng dậy, bước tới trước mặt Hoàng Thượng, nhắc vạt áo lên quỳ xuống, cúi đầu nói: “Thần có một chuyện muốn thỉnh cầu.”

“Ngạ?” Vị thần tử này của hần tính tình lạnh nhạt, hiếm khi có việc cần thỉnh cầu, Hoàng Thượng lập tức cảm thấy có hứng thú, “Là chuyện gì?”

“Thần thỉnh cầu Hoàng Thượng tứ hôn.”

Tứ hôn?

Nếu là chuyện này, Hoàng Thượng càng cảm thấy hứng thú, trong cặp mắt hẹp bất chợt xuất hiện ý cười bốn cột, hỏi: “Không biết là thiên kim nhà ai lại có thể khiến khanh tâm duyệt (yêu thích) thế?”

Hần lại lắc đầu: “Không phải, nàng chỉ là một cô nương bình thường. Nhưng thần muốn nàng... có thể hạnh diện cả cho thần.”

Hoàng Thượng nghe xong liền hiểu rõ.

Được Thánh Thượng tứ hôn so với đón dâu bình thường trang trọng hơn rất nhiều, đối với bên nào đều là một sự kiện cực kì vinh quang, thậm chí có thể coi như là chiếu cáo cho khắp thiên hạ hai người sắp hi kết liên lý (kết hôn), bạc đầu giai lão.

“Chắc... chắc, ái khanh, lần này ngươi mà thành thân, không biết trong kinh sẽ có bao nhiêu cô nương vì thế mà rơi lệ đây...”

Hoàng Thượng cười trừ mấy câu, sau đó liền đáp ứng thỉnh cầu của hần, mấy ngày nữa sẽ tìm một gia đình khá giả, cho cô nương đó một thân phận tốt hơn, sau đó liền đề ma ma có kinh nghiệm trong cung sắp xếp các công việc tương quan.

Đan Dật Trần đương nhiên không có ý kiến gì, mong ước đã được đạt thành, quỳ xuống tạ ơn: “Tạ ơn Hoàng Thượng”

***** Đường phân cách “được như ý nguyện” *****

Màn đêm buông xuống, ánh trăng dần xuất hiện.

Nguyễn Mặc đang đứng ở sảnh ngoài nhìn hạ nhân bưng đồ ăn lên, vừa quay đầu liền nhìn thấy một bóng hình quen thuộc, cong môi vẫy vẫy tay với hần, ý bảo hần mau tới đây.

Đan Dật Trần bỗng thấy trong lòng ấm áp, trên mặt vẫn thản nhiên nhưng tốc độ bước đi lại tăng nhanh hơn rất nhiều, vừa bước vào sảnh ngoài liền nghe thấy nàng đang lăm nhăm dặn dò hạ nhân, món này là món yêu thích của hần, cần đặt ở đây, cả món này nữa...

Bỗng nhiên hần bật cười.

Hần trước giờ vẫn luôn lẻ loi một mình, độc lai độc vãng, không cần bất cứ ai quan tâm đến mình, cũng không thích người khác can thiệp vào chuyện của hần.

Nhưng đến thời khắc này, hần mới phát hiện, có lẽ chính mình đã lầm, từ trước đến giờ ý nghĩ đó vẫn luôn không chính xác.

Cũng không phải là không cần.

Hần chỉ là... chưa từng được trải qua cảm giác ấy mà thôi.

Giống như thuốc độc vậy, một khi được ném qua thì sẽ nghiện, cuối cùng chẳng thể buông tay.

Lại vẫn bất chấp chìm đắm trong đó.

~~~~~

Trăng treo đầu cành, bóng đêm bao trùm

“Trời ạ... Sao lại nặng như vậy chứ...”

Thân ảnh nhỏ xinh cổ sức diu nam nhân nào đó gần như đã dựa hẳn vào nàng bước đi, cũng không biết hẳn rốt cuộc là say thật hay là say giả, trước giờ đều chưa từng nhìn thấy bộ dáng đứng đều không vững này của hắn.

Rõ ràng hẳn cũng đâu có uống bao nhiêu rượu đâu...

Nguyễn Mặc dừng lại nghỉ một lát mới dốc toàn lực, gập chân đẩy cửa, vừa túm vừa kéo hẳn vào phòng, nhất cổ tác khí (một tiếng trống làm tinh thần hăng hái) đỡ hẳn đến mép giường, thả xuống.

“Hô... Một chết rồi...”

Ai ngờ nàng còn chưa kịp thả tay ra, nam nhân đột nhiên mở bừng mắt, nắm cổ tay nàng kéo lại gần, sau đó liền xoay mình, đè lên người nàng.

Nàng không giãy giụa nữa, cũng chẳng kịp giãy giụa, chỉ có thể nhìn chăm chú vào cặp mắt của hắn...

Người này... Làm gì có say chút nào đâu, rõ ràng là đang giả vờ!!!

Mắt công nàng vất vả như vậy, đỡ hẳn đi xa như thế, chính mình có chân không chịu đi, trêu cợt nàng vui lắm sao?

Nguyễn Mặc tức giận hừ một tiếng: “Tránh ra! Chỉ biết đè nặng ta, ngại tránh ra...”

“Không tránh.” Đan Dật Trần nắm lấy đôi tay đang đẩy loạn của nàng cực kỳ dễ dàng, từng chút từng chút khóa lại trong lòng bàn tay, nhìn thẳng vào trong cặp mắt đang tròn tròn của nàng, “Nguyễn Mặc, hôm nay, ta... Thật sự rất vui.”

Nàng còn đang nỗ lực giải cứu tay của mình, nghe thấy vậy liền ngẩn người: “Vì sao chàng lại thấy vui?”

“Nàng đoán đi.” Ngữ khí của hắn có chút... ngả ngớn, không giống như thường ngày.

“.....” Nguyễn Mặc quyết định thu hồi câu nói lúc nãy rằng hẳn không say.

Hắn cũng không phải thật sự muốn nàng đoán, bỗng nhiên cúi đầu hôn lên trán nàng, sau đó liền kề sát vào tai nàng, không có ý định ngẩng đầu nữa: “Ta cầu Hoàng Thượng tứ hôn... Nguyễn Mặc, nàng có nguyện ý gả cho ta không?”

Nàng không nhìn thấy biểu tình trên gương mặt của hắn, nhưng lại có thể cảm nhận được sự ôn nhu trước giờ chưa từng có trong giọng nói ấy, trái tim bỗng nhiên đập nhanh hơn, cũng không biết nên phản ứng như thế nào.

Hắn hỏi nàng, có nguyện ý gả cho hắn không.

“Chàng không chê xuất thân của ta sao?” Nguyễn Mặc nghiêng nghiêng đầu, nhẹ giọng hỏi.

“Làm sao vậy?” Hắn thấp giọng lắm bầm, lại vô cùng kiên định, “Ta chỉ cần nàng. Chỉ một mình nàng.”

“..... Thật sao?”

Đan Dật Trần giống như cười khế một tiếng, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, nhấn mạnh từng từ từng chữ: “Thật.”

Sau đó cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng.

Sống hơn hai mươi năm, lần đầu tiên hắn có thể cảm nhận được ý tưởng trong lòng mình rõ ràng như thế.

Nàng là cô nương mà hắn yêu nhất.

Hắn muốn mỗi ngày, sau khi hạ triều trở về, có thể nhìn thấy bóng dáng của nàng đứng chờ cạnh cửa.

Hắn muốn trong chén của mình có đồ ăn nàng nấu cho hắn mỗi khi ăn cơm.

Hắn muốn khi hắn xuất chinh, nàng ở trong phủ nhớ nhung hắn, ngóng đợi hắn trở về.

.....

Hắn muốn thú nàng.

Môi răng triển miên, chỉ bạc dây dưa.

Một quãng ánh sáng trắng chói mắt lại lặng yên xuất hiện, dần dần khuếch tán,

Chờ đến khi Nguyễn Mặc phát hiện, mọi vật xung quanh đã bị nó nuốt hết.

Ý thức tan rã.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ Thật Khó Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.